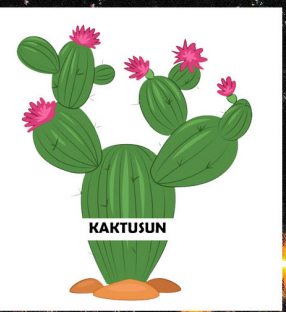
#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Böylesi Daha Güzel

epsilon®

Romanları onlarca dile çevrilen ve satış rekorları kıran *New York Times* çoksatan yazarı Debbie Macomber, okurlarına aşka ve yeniden başlamaya dair sahici ve iyi hissettiren hikâyeler anlatmaya devam ediyor.

Julia Jones'un evliliğinin bitmesinin üzerinden 6 yıl geçmişti. Julia evliliğini kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ne var ki yaşanan bir dizi üzücü olaydan sonra boşanma kâğıtlarını imzalamaktan başka çaresi kalmamıştı. 20'li yaşlarında olan kızları ise babalarıyla görüşmeme kararı almıştı.

Julia oturduğu evi sattıktan sonra bir süre ona iyi gelecek bir ev aramış ve sonunda çok çeşitli etkinliklerin düzenlendiği harika bir apartmana taşınmıştı. Kitap kulübü, spor salonu, tadım grupları… Julia yeni hayatında çok mutluydu ve nihayet geçmişi geride bıraktığını düşünüyordu. Pek çok ters giden randevunun ardından mutlu olmak için artık bir erkeğe ihtiyacı kalmadığını hissediyordu. Ta ki son derece çekici yeni komşusu Heath Wilson ile spor salonunda karşılaşana dek. Kendisi de boşanmış olan, iki çocuklu Heath ile arkadaşlığı günden güne tutkulu bir aşka dönüşüyordu. Her şey mükemmel görünüyordu. Ancak geçmişlerinden gelen sarsıcı bir gerçeği öğrenmeleriyle Julia ve Heath kendilerini çocukları, eski eşleri ve eski eşlerinin yeni eşleri arasındaki bir mücadelenin içinde bulacaktı. Geçmişleri sandıkları gibi geride kalmamıştı, temize çekilmesi gereken pek çok anı onları bekliyordu.

Böylesi Daha Güzel aile kalmaya, yaşadığımız öfke ve kırgınlıklara tutunmayı bırakmaya ve değişime giden yolda önümüze çıkan mucizevi güzelliklere dair çarpıcı bir roman!

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 142154

BÖYLESİ DAHA GÜZEL

Böylesi Daha Güzel
Orijinal Adı: *It's Better This Way*
Debbie Macomber
Çeviri: Şebnem Tansu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ekim 2022
ISBN: 978-625-414-215-4

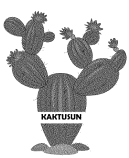
© Debbie Macomber, 2020
Bu eserin Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, yazarın orijinal yayıncısı (Random House'un alt markalarından olan) Ballantine Books'tan alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

BÖYLESİ DAHA GÜZEL

Debbie Macomber

Çeviri:

Şebnem Tansu

epsilon

Yaz 2021

Sevgili Dostlarım,

Bu kitabı yazarken gerçekten çok keyif aldım. Bir yazardan yazdığı her kitap için bunu söylemesinin beklendiğini biliyorum. Bu kitabın neden özel olduğunu sorarsanız doğrudan birkaç dostumun hayatından ilham aldığımı söylemekten başka bir açıklama yapabileceğimi sanmıyorum. Bizler, çocuklarımızın büyüdüğü ve kendi hayatlarını kurmaya başladıkları yaştayız. Eşlerimizle sahilde dolaşma, seyahate çıkma ve eğlenme zamanı. Ancak birçok istisna olsa da arkadaşlarımın bazıları boşandı ya da dul kaldı. Tam da emekli olup yıllardır planladıkları şeyleri yapacakları zamanda tüm hayalleri ve umutları buhar olup uçtu. Hiç beklemedikleri bir yaşta yeniden başlamaları gerekti. Özellikle yeniden evlenen arkadaşlarıma ve çocuklarına neler olduğunu gözlemledim. Aile birliği eskiden olduğu gibi sonsuza dek sürdü. *Böylesi Daha Güzel* fikri bu deneyimlerimden doğdu.

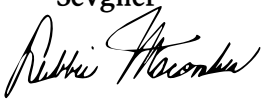
Bu kitap Rick Enloe ve Gino Grunberg'e ithaf edilmiştir. *Welcome Home* dergisine abone olursanız Rick'in adını düzenli olarak yazdığı köşesinden tanıyacaksınız. Rick ve Gino, Wayne ve benim gittiğim kilisenin başındalar. Rick, *Böylesi daha güzel* cümlesini o kadar sık söylüyor ki ailesi mezar taşına kazımakla tehdit ediyor. Aslında bu, hayatın öyle ya da böyle gerektiği şekli aldığını söylemenin bir yolu.

İyi bir hikâye anlatacak bir yazar olduğuma inandığınız ve büyük emeklerle kazandığınız paranızı bu kitaba yatırdığınız için size teşekkür ederim. Umarım size mutlu-

luk ve cesaret getirir, hayat her ne kadar bazen bize kötü davransa da sonunda acıların geçtiğini gördüğümüzde; *Böylesi gerçekten daha güzel* deriz.

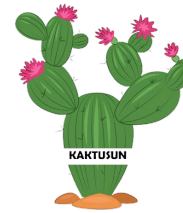
Yorumlarınız için sizlere teşekkür borçluyum. Sevgili okurlarım, sizler kariyerime rehberlik eden güçlersiniz. Söylediğiniz her şey için minnettarım. Bu yüzden sizlere şimdiden teşekkür ederim. Bana web sitemden, Facebook'tan ve tüm diğer sosyal medya hesaplarım üzerinden çevrimiçi olarak ulaşabilir ya da P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresine mektup gönderebilirsiniz.

Sevgiler

Rick Enloe ve Gino Grunberg'e
Sizi tanımak her şeyi daha güzel yapıyor

ÖNSÖZ

Julia Jones masasında otururken önünde duran boşanma belgeleri kalemi alıp imzalaması ve tüm bu çılgınlığa bir an önce bir son vermesi için bağırıyordu. Kalbi sızlıyordu, nefesini o kadar uzun süre tutmuştu ki ciğerleri patlayacak gibi hissediyordu. Kaleme uzanırken eli yapmak üzere olduğu şeyin ağırlığıyla titredi. Gözlerini kapatıp kalemi yeniden masaya bıraktı.

Evliliğini kurtarmak için çok savaşmıştı. Eddie'yi seviyordu. Onun için kocasından başkası asla olmamıştı. Eddie gözyaşları içinde aşkının bittiğini itiraf ederken inatla reddetse de içten içe kocasının başkasıyla ilişkisi olduğunu biliyordu. Başka bir kadının kocasına âşık olmasını anlayabilirdi, Julia da ona âşıktı. Eddie, elli üç yaşında bile hâlâ yakışıklı, atletik ve karizmatikti.

Julia, otuz bir yıllık evliliğinden vazgeçmeyi istemediğinden danışmana gitmeleri için kocasına yalvarmıştı. Eddie isteksizce de olsa kabul etmiş, ancak beşinci seansın ardından bunun işe yaramayacağını söyleyip golf sahasında tanıştığı Laura isimli bir kadınla ilişkisi olduğunu itiraf etmişti. Artık bu evliliği sürdürmek istemiyordu. Diğer kadınla yeni bir başlangıç yapmak istiyordu.

Yine de Julia'nın pes etmeye niyeti yoktu. Kararlıydı. Kendini evliliğine ve kocasına adadı. Eddie danışmana gitmeyi bıraktığında bile o devam edip kocasını geri getirecek bir köprü kurmanın yollarını aradı.

Ailesine geri getirecek.

Birlikte inşa ettikleri güzel hayatlarına geri döndürecek.

Ona geri döndürecek bir köprü.

Onlar bir takımdı. En azından bir zamanlar öyleydiler. Julia neredeyse tüm önemli hayat tecrübelerini kocasıyla yaşamıştı. Evlilik. Çocuklar. Babasının ölümü. Zaferler. Engeller. Eddie onun ruh eşiydi.

Julia onunla üniversitede tanışmıştı. Gençtiler, birbirlerine âşık oldular, hırslıydılar, dünyada iz bırakmaya hazırdılar. Evlendiler, bireysel kariyerlerini sürdürmek için birbirlerini teşvik edip cesaretlendirdiler. Eddie profesyonel bir golfçü oldu, kariyeri sonlandığında golf kulübünde öğretmenlik yapmaya başladı ve sonra kendi mağazasını açtı.

Julia iç tasarım bölümünden dereceyle mezun olmuştu. İşinde başarılıydı, eyalet çapında müteahhitlerle çalışan aranan bir tasarımcıydı. Evlendikten sonra yeteneklerini ve zamanlarını kariyerlerini inşa etmek için harcayıp ailelerini kurmak için on yıl beklemişlerdi. Hillary doğduğunda Julia otuz iki yaşındaydı, ondan bir sene sonra da Marie dünyaya gelmişti. Eddie kızlarını seviyordu. Onlarla gurur duyuyordu.

Julia şimdi bile bu yasak ilişkinin nasıl başladığını anlamıyordu. Gözleri tamamen kör olmuştu. Mutlu olduklarını sanıyordu. Bunca yıldır birlikteydiler, emeklerinin meyvelerini toplamak üzereydiler. Ev yeniden onlara kalmıştı. Kızların ikisi de üniversitedeydi, Hillary mezun olmak üzereydi ve Marie'nin bir yılı kalmıştı. İki kardeş Washington Üniversitesi'nin yakınındaki bir apartman dairesini paylaşıyorlardı. Hillary fizyoterapist olacaktı, tıpkı Julia gibi o da üniversite takımında tenis oynuyordu. Marie solunum terapisti olmayı planlıyordu.

Julia kocasının bir ilişkisi olduğunu bildiği hâlde inatla evliliğine sıkı sıkıya sarılmıştı. Eddie onun en iyi arkadaşıydı. Babası öldüğünde onunla birlikte ağlamış, iyi bir eş, iyi bir baba olmuş, başarılarını onunla birlikte kutlamış, hayal kırıklığı yaşadığında onu teselli etmişti. İkisi birbirini destekleyen bir takımdı. Birlikte güzel bir hayatları vardı ve Julia tüm bunları kenara atmak istemiyordu.

Julia babasını çok özlüyordu. Adam, olanları bilseydi hayrete düşer, hayal kırıklığına uğrardı. Yıllar boyunca, hayat Julia'yı ne zaman ters köşeye yatırsa babası ona hep şöyle derdi: *Böylesi daha güzel.* Bu cümleyi o kadar sık tekrarlardı ki annesi mezar taşına kazıtacağını söylerdi.

Babasının bunu ilk kez o altı yaşındayken söylediğini hatırlıyordu. En iyi arkadaşının doğum günü partisine davetliydi ama bir gece önce grip olunca partiye gidememişti. Hayal kırıklığına uğramış, babasının kollarında ağlamıştı ve babası, belki de *böylesi daha güzeldir* diyerek kızını teselli etmişti. Julia pazar günü kendini daha iyi hissedip elinde bir dilim pastayla çıkıp gelen Heather'ı görene kadar buna inanmamıştı. Sonrasında babası onu ve Heather'ı sirke götürmüş ve birlikte harika zaman geçirmişlerdi. En iyi arkadaşını birinci sınıftaki tüm çocuklarla paylaşmak zorunda kalmamak daha güzeldi.

Yıllar içinde Julia ne zaman hayal kırıklığı yaşasa -yıl sonu balosunda dansın ortasında kaybolan bir kavalye, iş için New York'a giderken uçağı kaçırması- doğal olarak hüsrana uğramış ama sonra babasının bilge deyişini hatırlamıştı.

O andaysa, evliliği ipin ucundayken hiçbir şey bir daha güzel olacakmış gibi gelmiyordu.

Julia, Eddie'nin aklının başına geleceği umuduyla altı ay beklemesi için yalvarmış, boşanma konusunda fikrini değiştirmesi için tüm kalbiyle dua etmişti. Bunu da aş-

manın bir yolunu bulacaklardı. Yeniden başlayacaklardı. Birbirlerini bağışlayacaklardı.

Tek istediği aklının başına geleceğine inandığı o altı aydı.

Eddie tereddüt etse de kabul etti ama zamanının bu kadarla sınırlı olduğunu karısının iyice anladığından emin olmak istiyordu. Altı ay sonra boşanma kâğıtlarını imzalayacaktı. Julia kalbi kırılsa da Eddie'nin şartına uyacağına söz verdi.

Eddie'nin ısrarıyla bir avukatla görüştüler. Zamanı geldiğinde her şey hazır olacak, boşanma anlaşması dostça yürürlüğe konacaktı. İkisi de kendi işlerini sürdürecekti. Julia altı ayın sonunda evi satışa çıkaracaklarına söz verdi. Rüyalarının evini, severek dayayıp döşediği evi satacaktı. Parayı eşit olarak bölüşeceklerdi. Mobilyalara gelince, Eddie'nin istediği sadece birkaç parça vardı.

Altı aylık bekleme sürecinin dördüncü ayında işler çirkinleşmeye başladı. Görünüşe göre Eddie'nin sevgilisi sabırsızlanıyor, işlerin bir an önce çözülmesini ve kendi hayatlarına devam etmek, kendi köklerini salmak istiyordu.

Julia altı aylık anlaşmalarına bağlı kalacağını belli edince Laura da olaya dahil oldu; Julia'ya peş peşe o ve Eddie'nin birlikte yemek yerken çekilmiş fotoğraflarını, golf sahasında çekilen selfielerini gönderdi. Hatta gönderdiği fotoğraflardan bir tanesi yatakta çekilmişti. Julia sabırla resimleri görmezden gelip bu tuzağa düşmedi.

Julia tepki vermeyi reddedince Laura başka bir taktik denedi, Julia'ya Eddie'nin artık onu sevmediğini, evliliğini bitirmek istediğini söyleyen çirkin mesajlar yollamaya başladı.

Sen sadece kaçınılmazı erteliyorsun.

Çok bencil ve kötü kalplisin.

Neden boşa kürek çekiyorsun?

Sen kıskanç bir cadısın.

Julia birkaç hafta dayandıysa da sonunda tahammül edemeyeceği bir noktaya geldi. Kendine hâkim olmayıp Laura hakkındaki düşüncelerini, hatırladıkça kızarmasına neden olan aynı çirkinlikte bir mesajla gönderdi. Laura'nın seviyesine indiği için kendinden nefret etti. O mesajda yazdığı her kelimeden pişmanlık duyuyor, kendine kızıyordu. O, öyle bir kadın değildi.

O sırada kızları da durumu öğrendi. Julia kızlarının bu mesajları görmesini hiç istememişti. Hillary çılgına döndü. Kızların ikisi de zaten babalarına kızgındı ve Laura'nın tavrı da durumu kolaylaştırmıyordu.

Hillary Julia'ya haber vermeden, aile gezisine çıkan Eddie ve Laura ile Sammamish Gölü'nde yüzleşti, aklına gelen tüm çirkin sözleri Julia'nın kullandığı dilin aynısını kullanarak söyledi. Laura'nın iki oğlu, Hillary ve Marie'nin öfkesini hoş görmeyip sözlü olarak karşılık verince ağız dalaşı yaşandı. İki aile birbirine dil uzatmaya başlayınca olay çok geçmeden Kaliforniya yangını gibi büyüdü, Eddie de kavgaya dahil olup kızlarından müstakbel karısına saygılı olmalarını istedi. Ânın etkisine kapılıp sonradan pişmanlık duyacağı sözler söyledi. Hillary ve Marie Laura'yı kabul etmezse hayatının bir parçası olmayacaklardı.

Ne yapacağını bilemeyen Julia tavsiye almak için bir kez daha danışmana gitti. Kızlarının öfkesini anlayabiliyordu. O da kızgındı, büyük bir üzüntünün o bilindik aşamalarından geçiyordu, bu kez yaşadığı kayıp, evliliğinin sonlanmasıydı.

Danışmanın ofisinde oturup elindeki nemli mendili buruştururken olanları anlattı.

"Çok üzgünüm, Julia." Adamın ifadesi anlayışlıydı. "Evliliğini kurtarmayı ne kadar çok istediğini biliyorum."

"İşlerin böyle çirkinleşmesini hiç istemedim."

"Biliyorum."

"Boşanma kâğıtlarını imzalamalı mıyım?" diye sordu, istediği cevabı vermesini umarak.

Adam bir süre sessiz kaldı, cevabını dikkatle düşündüğü belliydi. "Sana ne yapacağını söyleyemem. Ama şunu söyleyebilirim: Sadakatsiz bir aşk değersizdir. Artık bir aşk da değildir."

Julia kalbinde bir sızıyla ofisten ayrılırken ne yapması gerektiğini biliyordu.

İyi bir mücadele vermişti. Ama artık kılıcı indirip yenilgiyi kabullenme zamanı gelmişti. Eddie asla geri dönmeyecekti. Bitmişti. Artık bırakma zamanıydı.

Kocasını bırakma zamanıydı.

Evliliğini bırakma zamanıydı.

Geleceklerine dair hayallerini bırakma zamanıydı.

Önünde duran kâğıtlara bakarken yaşlar yanaklarından süzüldü, buğulanan gözleri kelimeleri bulanık görmesine neden oluyordu.

Kalbi ağzında kaleme bir kez daha uzandı ve kâğıdı imzaladı.

Bu sırada şu sözleri tekrarladı: *Böylesi daha güzel.*

1

Yaklaşık altı yıl sonra

Julia uyanıp komodinin üstünde duran saate bakarken daha ne kadar saat altıda uyanmaya devam edeceğini merak etti. Artık alarmı kurmasına gerek olmadığı hâlde eski alışkanlıklardan kurtulmakta zorlanıyordu. Hatırlayamayacağı kadar uzun süre sabah saat altıda kalkmıştı. West Coast Interiors adlı şirketini satmış, yarı zamanlı danışmalık yaparak emekliliğe doğru adım atmıştı.

Şirketini satmak annesinin ölümünden hemen sonra aldığı zor bir karardı. Altmışına yaklaşan Julia önünde güzel yılları olduğunu hissediyordu. Ardından beklentilerinin hayli üstünde bir teklif geldi. Julia bunu geri çevirebileceğini sanmıyordu. İşinden tümüyle vazgeçmeye hazır olmadığından şirketi satarken danışman olarak kalmayı anlaşmanın bir parçası olarak eklemişti. Alıcılar da ondan kalmasını istemişti. İstediği kadar çalışabilirdi. Son projesini bitirdikten sonra birkaç gün izin kullanmaya karar verdi, böylece yarı emekliliğin nasıl bir his olduğunu test edebilecekti.

Emekliliğini kesinlikle böyle hayal etmemişti. Kocasıyla birlikte dünyayı dolaşacağını düşlemişti. Julia, Avrupa ve Asya'yı keşfetmek istiyordu. Şimdilik tek başına seyahat etmek pek çekici gelmiyordu. Belki başka bir zaman yapardı.

Rüyalarının evi tahmin ettiği gibi satışa çıktıktan sonra bir hafta dolmadan satılmıştı. Hayatında çok fazla de-

ğişiklik olmuştu. Boşanma sonuçlandıktan sonra yeni bir eve taşınmaya karar vermeden önce bir daire kiralamıştı. Seattle'da ve mümkün mertebe şehir merkezinde yaşamak istediğini biliyordu.

Şehir onun eviydi ve başka bir büyük değişiklikle uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince karışıklık yaşamıştı. Ev aramaya başlamak için bir yıl beklemiş, sonra da bu arayış içinden çıkılmaz bir durum almıştı.

Julia üç uzun yıl boyunca evim diyebileceği bir yer bulmak için bitmek bilmeyen bir arayış içine girmişti. Heritage 1960'larda inşa edilmiş samimi ve kişiliği olan eski tuğla bir apartmandı. Yeni yapılan yüksek binaların çoğu karakteri ya da çekiciliği olmayan çelik binalardı. Şehrin kalbinde yer alan bu apartmansa taze ürünler ve deniz ürünleri alabileceği Pike Place Market'e yürüme mesafesindeydi. Birçok mağazanın yanı sıra 5. Cadde sinemasına da çok yakındı. Ayrıca caddede birkaç restoran ve binanın hemen yanında bir kahve dükkânı vardı.

Heritage'ın içine adım atıp lobinin ortasındaki büyük süs havuzunu gördüğü anda Julia buranın aradığı yer olduğunu hissetmişti. Sadece on iki katlı olan binada nadiren boş daire bulunuyordu. Julia sabırlıydı ve zaman içinde bir daire boşaldı. Buraya taşınalı yaklaşık iki yıl olmuştu ve yeni edindiği çevresini seviyordu. Heritage eski bir bina olduğundan yeni evlerdeki Amazon ve Microsoft'ta çalışan teknoloji uzmanlarını cezbedecek olanakların çoğuna sahip değildi. Bu taşınma onun için yeni bir başlangıçtı. Temiz bir sayfa açmıştı ve her şey içine sinmişti.

İpek sabahlığının kuşağını bağlayarak mutfağa gitti ve bir fincan kahve hazırladı. Genellikle kilisede öğleden sonra ayinine katılacağı pazar sabahlarını tembellik yapa-

rak geçirirdi. Artık kendisi için yeni bir program yapması gerekiyordu ya da bir kere daha düşününce hiç program yapmamalıydı.

Kahvesinden ilk yudumunu aldığı sırada telefon çaldı. Arayan kız kardeşi Amanda'ydı.

"Hey, erken kalkmışsın," dedi Julia açar açmaz.

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır, uyanmıştım. Anlaşılan altıyı geçiremiyorum. Neler oluyor?"

"Carrie," dedi kız kardeşi. Julia'nın yeğeni tek çocuktu ve ailesine fazla yakındı. Sorunun ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Carrie hâlâ ailesiyle yaşıyordu ve kendi hayatını kurmayı başaramamış olması Amanda ve kocası Robert'ın içine dert oluyordu.

"Robert ve ben dün gece yine Carrie hakkında ateşli bir tartışma yaşadık," dedi kardeşi iç çekerek. "Robert, Carrie'nin kendi evine çıkmasını istiyor. Yani artık yirmi sekiz yaşında. Vakti geldi hatta geçti bile," diye ekledi kederle. "Sorun şu: Bunu ona nasıl söyleyeceğiz?"

"Bunu yapması gereken ben olmadığım için mutluyum." Carrie'nin vaftiz annesi olan Julia yeğenini çok seviyordu. Kız kardeşinin endişelerini de anlıyordu. Carrie üniversitede Fransız edebiyatı bölümünü dereceyle bitirmişti. Bu diploma ona fazla iş fırsatı sunmuyordu. Carrie tembel değildi, bir sürü işe başvurmuştu ve çoğu sadece birkaç ay sürmüştü.

Üniversiteden mezun olduğundan beri durmadan bir pozisyondan diğerine sürüklenmişti. Bir emlak şirketinde danışma görevlisi olmuş, bir süre bir muhasebecinin yanında çalışmış, sonra İş ve İşçi Bulma Kurumu'na girmiş, ardından bir mağazada güzellik uzmanı olarak kozmetik ürünleri satmıştı. Üstelik bunlar sadece Julia'nın hatırlayabildikleriydi. Bir de bir ara Julia'nın da bir takım aldığı

pahalı bıçaklardan satmıştı. Yeğeni tembel değildi, sadece doğru yerde istihdam edilememişti. Mezuniyetinden bu yana altı sene geçmiş olmasına rağmen hâlâ kendi becerilerine uygun bir iş bulamamıştı.

Carrie'nin insanlarla iletişimi harikaydı, sevecendi, vicdanlıydı ve çalıştığı sürece iyi bir çalışandı. Sorun şuydu ki Carrie nerede çalışırsa çalışsın kendi ayakları üzerinde duracak kadar kazanamamıştı ve sıkılınca da işi bırakmıştı. Sonuç olarak da hâlâ ailesiyle yaşıyordu.

"Bana verebilecek iyi tavsiyelerin olacağını umuyordum." Amanda'nın sesi son derece umutsuzdu.

"Üzgünüm, bu konuda tek başınasın küçük kardeşim."

"Grrr."

Julia gülümsedi. "Düş yakamızdan."

"Filmi hatırlıyorum," diye devam etti Amanda. "Ailesi oğullarını evden taşınmaya ikna etmek için bir oyun kuruyordu. Robert ve ben bunu yapabilir miyiz bilmiyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum, Carrie'nin hayatına devam etmesine yardımcı olmuyoruz. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. O harika bir çocuk, hep öyleydi. Onu sokağa atamayız. O bizim kızımız."

Julia da ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Kız kardeşi için üzülüyor, ona doğru bir tavsiye verebilmek istiyordu. "Ona karşı dürüst olun."

Amanda iç çekti. "Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun ama değil."

"Biliyorum." Julia durumunu anlıyordu, keşke önerebileceği bir çözüm yolu olsaydı. Robert'ın Carrie'nin kirasını ödemeyi teklif ettiğini biliyordu. Carrie teklifi reddetmiş, bunu ya tek başına yapacağını ya da hiç yapmayacağını ısrarla belirtmişti.

"Seni aramamın başka bir nedeni var," dedi Amanda; bu kez sesi heyecanlıydı.

Julia kardeşinin ses tonundan neyin geleceğini anlamıştı.

"Tanışmanı istediğim biri var."

"Hayır," dedi Julia ve kısık sesle inledi.

"Julia. Daha kim olduğunu bile söylemedim."

"İlgilenmiyorum."

"Hadi ama. Bu kadar inatçı olma. Tamam, hayal kırıklığıyla sonuçlanan birkaç randevun oldu ama..."

"Birkaç, evet. Bu da kim olursa olsun ilgilenmediğimi bilmem için yeterli."

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim." Bu tatsız bir konuşmaydı.

"Gerçekten hayatının kalanını yalnız mı geçirmek istiyorsun?"

"Amanda lütfen, bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun." Boşanmanın ardından kardeşi ve arkadaşları Julia'yı onun yaşlarındaki bekâr erkeklerle tanıştırmak için sürekli çabalamıştı. Çoğu boşanmış adamlardı ve bagajları uluslararası havayollarından daha doluydu. Julia bu girişimlere birkaç kez tahammül göstermiş ama sonrasında hayatının kalanını bekâr olarak geçirmek anlamına gelse bile randevulaşma işini tamamen bırakmaya karar vermişti. Kararından memnundu, mutluydu ve çoğu zaman acı ya da kızgınlık duymadan hayatına devam etmişti. Boşandıktan sonra ilk birkaç yıl Eddie'ye uzun bir veda mektubu yazana kadar çok zor geçmişti. Mektubu hiç postalamamış olmasına rağmen yazma süreci ona bitirme hissi vermişti. Dahası hayatını olduğu gibi kabullenmesine yardımcı olmuştu, kendini bütün hissetmek için bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Mektuptan sonra özgürleşmiş, bakış açısı değişmiş ve bu da onun devam etmesini sağlamıştı.

Eddie mutluydu. Julia onunla sadece kızlarıyla ilgili konularda konuşuyordu ki bu da nadiren oluyordu çün-

kü artık yirmilerinde olan Hillary ve Marie kendi başlarının çaresine bakabiliyorlardı.

"Emin misin?" diye sordu Amanda bir kez daha. "Frank senin için mükemmel. Lütfen bir daha düşün."

"Amanda, lütfen. İlgilenmiyorum."

"Tamam o zaman ama bir şeyleri kaçırıyorsun."

"Belki öyle belki değil. Önemi yok. Böyle mutluyum."

"Öyle diyorsan," dedi Amanda ama ses tonu şüphe doluydu.

Telefonu kapamadan önce birkaç dakika daha konuştular.

Julia kahvesini bitirdikten sonra üstünü giyinip egzersiz yapmak için aşağı indi. Heritage, küçük de olsa yeni aletlerin bulunduğu bir spor salonuna sahipti. Birkaç yürüyüş bandı ile egzersiz bisikletlerinin olduğu salonda ağırlık kaldırma ekipmanları da vardı.

Julia öğleden sonra iş dönüşü sesli kitap ya da müzik dinlerken yürüyüş bandında yürüyerek gerginlik atmayı alışkanlık hâline getirmişti. Formunu korumanın iyi bir yoluydu. Nasıl olduğunu anlamadan altmışına gelmişti. Kesinlikle bu yaşta hissetmiyordu. Yakın bile değildi. Kızı geçenlerde altmışın yeni kırk olduğunu söylemişti. Bu abartıydı ama Julia'nın hoşuna gitmişti.

Çoğu öğleden sonra spor salonu boş oluyordu. Sabah gittiğinde neyle karşılaşacağından emin değildi. Odada yalnız olmayı tercih ederdi.

İçeri girip de yürüyüş bandında yürüyen adamı görünce hayal kırıklığına uğradı. Adam yapılıydı, boyu muhtemelen bir seksenin üzerindeydi ve geniş omuzları vardı. Üzerindeki kolsuz tişörtü uzun süredir yüksek hızda koşuyormuş gibi terden ıslanmıştı, altında şort vardı. Julia adamın bacaklarının kaslı yapısını fark etti. Gür saçla-

rı kırçıllıydı. Julia onu daha önce etrafta görmüştü ama adını bilmiyordu. Hatırladığı kadarıyla Heritage'a taşınalı bir yıl kadar olmuştu ama birkaç sosyal etkinlikten fazlasına katılmamıştı. Birkaç kez de onu çekici gösteren takım elbise ve kravatla lobide görmüştü. Yanlış hatırlamıyorsa o ve apartman görevlisi hakkında dolanan bazı söylentiler vardı. Julia onu ilgilendirmediğinden genelde dedikoduları dinlemez ve anlatılan hikâyeyi hatırlayamazdı. Tek bildiği yöneticinin yeni bir apartman görevlisi için başvurular aldığıydı.

Julia onu görünce içeri girmeden önce tereddüt etti. "Günaydın," dedi kayıtsızca.

Adam başını sallayarak karşılık verdi.

Julia hemen yanındaki yürüyüş bandına çıkıp kulaklıklarını taktıktan sonra egzersizine başladı. O sırada adam koşu bandından inip bisiklete bindi. Julia beş kilometrelik yürüyüşünü bitirdiğinde adam kaslı vücudunu öne eğmiş, bacaklarını güçle iterek hâlâ pedal çeviriyordu.

Ertesi sabah ve sonraki üç sabah basit bir selamlaşmadan ötesine geçmeden yan yana egzersiz yaptılar. Julia, adamın sohbet başlatmak istiyormuş gibi birkaç kez ona doğru baktığını hissetti ama oraya egzersiz yapmak için gelmişti, bu yüzden de hiç cesaretlendirmedi. Yine de varlığı dikkatini gereğinden fazla çekmişti. Cuma günü onu görmemenin yaşattığı hayal kırıklığına şaşırdı. Hiç konuşmamalarına rağmen adamın varlığı daha sıkı ve daha uzun çalışmasını sağlıyordu ve Julia bu meydan okumayı sevmişti.

Pazartesi sabahı spor salonuna girdiğinde adam onu bekliyor gibiydi. Koşu bandının yanında duruyordu, boynunda bir havlu vardı ve her zamankinden daha çekici görünüyordu.

"Heath Wilson," dedi.

"Anlamadım?"

"Ben Heath Wilson. Kendimi tanıtma zamanının geldiğini düşündüm."

"Julia Jones."

"Her sabah birlikte egzersiz yapacaksak birbirimizi tanımamız gerek diye düşündüm."

Julia gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Heath."

"Heritage'da uzun süredir mi yaşıyorsun?" diye sordu Heath.

"Birkaç yıl oldu. Sen geçen sene geldin, değil mi?"

"Doğru. Bir arkadaşımın oğlu burada yaşıyordu. Eric Hudson. Onu tanıyor musun?"

Julia başını iki yana salladı.

"Şaşırmadım. Eric evden çalışıyor ve müşterileri deniz aşırı ülkelerden olduğu için çalışma saatleri biraz acayip. Onun bina etkinliklerine katıldığını sanmıyorum. Ben de sadece birkaçına katıldım."

"Ben burada yaşamayı seviyorum. Benim için yeni bir başlangıç."

"Benim için de. Boşandıktan sonra satmak istemediğimi düşünerek evde oturmaya devam ettim. Ama hataymış. Bir sürü anı ve tek başına yaşayan birinin ihtiyacından fazla oda vardı. Ben de devam etme zamanı geldiğine karar verdim."

"Anlıyorum. Ben de boşanalı beş yıldan fazla oldu."

"Benim de o kadar oldu. Sen evi tuttun mu?"

"Hayır. Boşanma anlaşması gereği satmam gerekti." Evini satışa çıkarmak Julia için boşanmanın en zor kısmıydı. "Muhtemelen yapılacak en iyi şeydi." Heath'in söylediği gibi ev bir sürü anı barındırıyordu ve orada yaşamak ona sürekli kaybettiklerini hatırlatacaktı.

Kulaklıklarını takıp sabah rutinine başladı. Egzer-

sizi bitince Heath'e el sallayıp duş almak için dairesine döndü. Gün içinde yeni sahibine tavsiyeler vermek için işyerine uğramayı planlıyordu, bu yüzden West Coast Interiors'a yedi blokluk mesafeyi yürümek için sıcak bastırmadan yola çıktı. Kahvaltı etme fırsatı bulamadığından Heritage'ın bitişiğindeki kahve dükkânı Busy Bean'e uğrayıp bir latte aldı.

Sırada önünde bekleyen üç kişi vardı. Telefonun mesaj geldiğini bildiren bip sesini duydu. Çantasının dış cebinde duran telefonunu aldı, mesaj yeğeni Carrie'den gelmişti.

Konuşabilir miyiz?

Julia Carrie'yi aradı, yeğeni ilk çalışta telefonu açtı.

"İyi misin?" diye sordu Julia.

"Pek değil." Julia onun sesini ilk kez bu kadar üzgün duymuştu. Carrie genellikle neşeli ve mutlu biriydi.

"Ne olduğunu söylemek ister misin?"

Carrie'nin tavsiye almak için Julia'yı araması alışılmadık bir durum değildi. Yeğeni onun üçüncü kızı gibiydi. Carrie ve Marie aynı yaştaydılar, birlikte büyüdüklerinden üçü birbirine çok bağlıydı. Carrie sıklıkla iki annesi olduğunu söylerdi.

"Bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim."

"Harika. Yarın öğle yemeğine ne dersin?" Geçen pazartesi kız kardeşiyle yaptığı telefon konuşmasından beri yeğeni hep aklındaydı. Heath kendini tanıttığı anda aklına bir fikir gelmişti. Apartman yeni bir konsiyerj arıyordu ve Carrie mükemmel bir seçim olurdu. Ayrıca işe alınacak kişiye küçük bir apartman dairesi de verilecekti.

"Tamam öğle yemeği yiyebiliriz."

"Thai restoranına ne dersin?" diye sordu Carrie'nin en sevdiği yer olduğunu bildiğinden. "Öğlen?"

"Harika olur. Çok teşekkür ederim, Julia teyze."

Bu işe yararsa Carrie, kız kardeşi ve Robert'ın büyük sorunu çözülebilirdi.

2

"Moralin neden bu kadar bozuk?" diye sordu Marie Carrie'ye.

Carrie kuzeninin dairesinin ortasında yere oturmuş dizlerini çenesine kadar çekmişti. "Annem ve babam," dedi yavaş ve bıkkın bir soluk vererek. Nadiren böyle sıkkın görünürdü.

"Annen ve baban," diye tekrarlayan Marie'nin gözleri endişeyle kocaman açıldı. "Boşanmıyorlar, değil mi?"

Carrie, ebeveynlerinin yaşadıklarından sonra Marie'nin aklına ilk olarak bunun gelmesinin normal olduğunu düşündü. Üzerinden neredeyse altı yıl geçmiş olmasına rağmen şimdi bile Carrie, Eddie amcasının Julia teyzesi kadar güzel bir kadını terk ettiğine inanmıyordu.

"Henüz değil," dedi Carrie. "Ama taşınmama yetecek kadar para kazanacağım bir iş bulamazsam bunu düşüneceklerinden eminim." Bu abartı olabilirdi ama tartışmalarını duyduktan sonra olasılığı göz ardı edemiyordu. Ebeveynleri birbirlerine karşı nadiren seslerini yükseltirdi. Tartışmalarını duymalarının şokunu bir haftadır aklından atamamıştı. Çok mutsuz olmuşlardı ve Carrie de kendini kötü hissediyordu.

"Senin yüzünden mi kavga ediyorlardı?"

Carrie başını evet anlamında salladı. "Evde olduğumu bilmiyorlardı. Yani hiç kavga etmezler, birbirlerine bağırdıklarını duyunca çok şaşırdım." Belli ki kızlarının gel-

diğini duymamışlardı ve Carrie de araya girmek için iyi bir zaman olmadığını düşünmüştü. Gizlice yukarı çıkmış, eve döndüğünü haber vermeden sessizce odasına girmişti. "Bağırışları sanki evin her yerine yayın yapılıyormuş gibi girişte yankılanıyordu. Babam kendi evime taşınma zamanımın geldiğini söylüyordu. Evde kalmama izin vererek bana yardımcı olmadıklarını söylüyordu."

Marie koltuktan kalkıp Carrie'nin yanına yere oturdu. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Babam haklı. Kendi sorumluluğumu alma ve kendi hayatımı kurma zamanı geldi."

"Buraya, Hillary ve benim yanıma taşınabilirsin," diye önerdi Marie.

İki odalı bir daireye üçüncü kişinin eklenmesi iyi olmazdı. Carrie'nin kuzenleriyle iyi bir ilişkisi vardı. Onların evine taşınmak işleri berbat edebilirdi.

"Nerede uyuyacağım ya da eşyalarımı nereye koyacağım?" diye sordu, bunun yeterli bir cevap olmasını umarak. Carrie ve kuzenleri çok yakındı, ikisi de yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Birlikte yaşamak onlar için de ideal değildi. Ancak Seattle bölgesinde ev fiyatları tek başına ev kiralamayı imkânsız hâle getiriyordu.

"Blake ve Hillary yakında nişanlanırlarsa şaşırmam," dedi Marie. "Onlar evlenince ben de bir ev arkadaşı arayacağım. Birkaç ay daha idare edemez misin?"

"İmkânsız. Mümkün olduğunca çabuk bir çözüm bulmalıyım. Ayrıca nişanlansalar bile evlenmeleri aylar sürebilir."

Kuzeninin Blake ile ileriye doğru bir adım atacağını duymak Carrie'yi sevindirdi. Üçü yılı aşkındır birlikteydiler. Marie, Blake'in bir yıl önce evlenmeyi ima ettiğinden bahsetmişti ama Hillary hazır olmadığını söylemişti.

"Evet, biliyorum." Marie tıpkı Carrie gibi kendine doğru çektiği dizlerine çenesini dayadı.

"Hillary adına mutluyum. Blake iyi biri."

"Öyle. Hillary şanslı," diyerek onayladı Marie. "Bence annem ve babam boşanmamış olsa Hillary evlilik teklifini geçen yıl kabul ederdi. Onlar otuz bir yıldır evliydi. Hâlâ şaşkınım biliyor musun?"

"Ben de." Annesi, harika Eddie amcasının teyzesini başka bir kadın için terk edeceğini söylediğinde Carrie şoke olmuştu. Bu yeterince kötüydü ve hem Hillary hem Marie çok etkilenmişti. Sammamish Gölü'ndeki ağız dalaşının ardından kuzenleri babalarıyla ve yeni karısıyla ilişkiyi kesmişti. Carrie, amcasının barışmak için birkaç girişimde bulunduğunu ama kızların ilgilenmediğini duymuştu. Sorun, babalarının ısrarla üvey annelerini kabul etmelerini istemesiydi ama Hillary ve Marie bunu yapmayı reddediyordu. Diğer kadını tüm hayatlarını mahveden kişi olarak görüyorlardı. Babalarının bu kadını kendilerinden üstün tutması bağışlayacakları bir şey değildi.

"Hillary babamın hiç kız evlat istemediği konusunda ikna olmuş."

"Bu doğru değil," Carrie kuzeninin böyle bir şey söylediğine inanamıyordu. Eddie amcası iyi bir babaydı. Kızlarının üzerine titrerdi, onlara golf oynamayı öğretmişti, kayak tatillerine götürürdü. Gezilerinde sıklıkla kızlarına eşlik ederdi. Carrie onlardan ayrı kalmanın amcası için zor olduğunu biliyordu. Hillary ve Marie için de zordu. Ama kızlar da babaları gibi inatçıydı.

"Bunu ona söyledim ama Hillary bana inanmıyor. Şimdi üvey oğulları var ve sürekli onlarla bir şeyler yapıyor. Babamın Laura'nın oğullarını Seahawks maçına götürdüğünü duyunca çileden çıktı. Hep oğlan istediğini

kanıtlamak için ihtiyacı olan şeyi buldu. Ablama göre biz sadece teselliymişiz."

"Sen buna inanmıyorsun, değil mi?"

Marie gönülsüzce omuzlarını silkti. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Babamı bir özlüyorum bir özlemiyorum. Onun istediği bu, mutlu olması gerekiyordu ama olmadığını biliyorum."

Carrie ne düşüneceğini bilmiyordu. Bunca zaman sonra kuzenlerinin, babalarıyla aynı fikirde olmasalar da tercihini kabulleneceklerini ummuştu. Diğer yandan kendi babası sevgisini daha az hak eden bir kadın için annesini terk etse nasıl tepki vereceğini düşündü.

"Babam hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Marie. "Moralim bozuluyor. Ayrıca sorunu olan sensin."

Carrie için çözülmesi imkânsız gibi görünen sorununu kenara atmak, onlarla başa çıkmaya çalışmaktan daha kolaydı.

"Bir süre önce baban kiranı ödemeyi teklif etmemiş miydi?"

Carrie bu teklifi kabul etmeli miydi emin değildi. "Ona olmaz dedim. Babam bu günlerde kiraların ne kadar olduğunu bilmiyor." İş bulup kendi geçimini sağlayamadığı için ailesinin banka hesabını boşaltmasını istemiyordu.

"Başka bir fikrin var mı?"

Carrie bir fikri olmasını çok isterdi. "Justin birlikte yaşamayı teklif etti." Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi! O da annesiyle yaşıyordu ve ikisi de asgari ücretin biraz üzerinde maaş veren işlerde çalışıyorlardı, ekonomik olarak bunu başarmaları mümkün değildi.

Marie başını kaldırdı, ifadesi dehşete kapılmış gibiydi. "Bunu yapmayacaksın, değil mi?"

"O kadar aptal değilim. Justin..." Duraksadı, sevgilisi olan bu adamı nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

"O aradığın kişi değil mi?" dedi Marie.

"Alakası bile yok." İyi geçiniyorlardı, dışarı çıktıklarında harcamaları bölüşüyorlardı, birlikte eğleniyorlardı. Carrie ilişkilerinin asla bundan öteye geçemeyeceğini biliyordu, en azından onun fikri buydu. Justin otuz yaşında olmasına rağmen onlu yaşlarının sonundaymış gibi davranıyordu. Hayat bir partiydi. Sorumluluk almak ona göre değildi. Carrie birlikte bir daireye taşınırlarsa Justin umursamayacağı için kira ve faturaları tek dert edenin kendisi olacağını biliyordu.

"Yarın öğle yemeğinde annenle buluşacağım," dedi Carrie. "Umarım onun ne yapmam gerektiğiyle ilgili bir fikri vardır. Ailem için tam bir hayal kırıklığıyım."

Üzüntüsü büyüktü. Carrie kariyer vadetmeyen bir konuda uzmanlaşırken ne düşündüğünü bilmiyordu. Fransızlarla ilgili olan her şeye duyduğu büyük ilgi konu iş bulmaya gelince onu çıkmaz bir sokağa sokmuştu. Tek seçeneği öğretmen olmaktı ve bu da ek diploma için okula dönmesi anlamına geliyordu. Bir lisans eğitim masraflarını karşıladıktan sonra ailesinin omuzlarına ikincisini yüklemeyi kabul edemezdi. Ayrıca kendini iyi tanıyan Carrie tüm günü bir sınıfta geçirecek mizaca sahip olmadığının farkındaydı.

"Annem bir şey düşünecektir," dedi Marie kendinden emin bir sesle. "Bu konuda iyidir."

Carrie de tüm kalbiyle bunu umuyordu çünkü kendisi ne yapacağını bilmiyordu.

Carrie ertesi gün saat 11.50'de, buluşma saatinden on dakika önce en sevdiği Thai restoranına geldi. Evden erken çıkmaya, mümkün olduğunca dışarıda zaman geçirmeye can atıyor, anne ve babasına nefes alacak alan bıraktığını umuyordu.

Restoran, teyzesinin yaşadığı Heritage'dan sadece bir blok ötedeydi. Carrie o binayı seviyordu. Teyzesi içeri adım attığı anda kendini evinde gibi hissettiğini söylemişti. Carrie ne demek istediğini anlıyordu, aynı sıcaklığı o da tecrübe etmişti. Seattle'da çok az tuğla bina kalmıştı çünkü her zaman deprem tehlikesi vardı. Heritage restoran ve küçük işletmelerle dolu büyüyen bir semtin ortasındaydı. Her yere yürüyerek gitmeyi tercih eden teyzesi için konumu idealdi.

Garson menüyü uzatırken Carrie bir demlik yasemin çayı sipariş etti. Her seferinde avokado ve karidesli yeşil köri salatası dışında bir şey sipariş etmemesine rağmen Julia'nın gelmesini beklerken tek sayfalık menünün iki tarafını da inceledi.

"Carrie," diye seslendi teyzesi masaya yaklaşırken.

Carrie boş fincanını kenara bırakıp ayağa kalktı. "Julia teyze," dedi. Teyzesinin sesinin sıcaklığıyla neşelenen Carrie Julia'ya sevgiyle sarıldı.

Julia, yeğeninin karşısına otururken Carrie ikisine de birer fincan çay doldurdu. Teyzesi hızla menüye göz gezdirip seçimini yaptı. Onun da en sevdiği yemek belliydi ve genellikle paylaşırlardı.

"Seni görmek güzel," dedi Julia.

"Seni de." Teyzesini görmenin mutluluğuna rağmen omuzları çöktü.

"Sanırım beni neden görmek istediğini biliyorum." Julia masanın karşı tarafından uzanıp Carrie'nin elini nazikçe sıktı.

Carrie başını kaldırdı. "Annem seni aradı mı?"

Julia evet anlamında başını salladı.

"Tartışmalarını duydum. Evden ayrılma zamanımın geldiğini düşünüyorlar, aynı fikirdeyim. Sadece kazandığımla bir evin maliyetini nasıl karşılarım bilmiyorum.

Arabamı ve sigortamı anca ödüyorum. Annem beni telefon ödeme planına dahil etti, bunun için ona para veriyorum ve market alışverişine elimden geldiğince katkıda bulunuyorum." Karşılayabildikleri buydu. Tüm birikimi yüz dolardı ve bu da gerçek bir acil durumda milisaniye bile yetmezdi.

"Annen zor bir durumda."

Carrie annesinin bu konudaki duygularının farkındaydı. "Bunun için kendimi kötü hissediyorum, gerçekten. Sadece taşınmama yetecek kadar maaş veren bir iş bulmak zor."

Siparişlerini almak için gelen garson konuşmalarını böldü.

Carrie devam etmeden önce onun uzaklaşmasını bekledi. "Hillary ve Marie kariyer seçimlerini akıllıca yaptı." Hillary fizyoterapist olarak çalışma saatlerini istediği kadar arttırabilirdi. Solunum terapisti olan Marie yüksek talep gören becerilere sahipti. Bölgedeki hastanelerden herhangi birinde çalışmayı seçebilirdi.

"Böyle söyleme," dedi Julia. "Sen de yüksek dereceyle mezun oldun."

"Öyle gibi hissetmiyorum," diye fısıldadı Carrie.

Yemekleri geldi, Thai yemeği için can atan Carrie'nin iştahı kaçmıştı. Çatalına uzanırken dirseğini masaya dayadı. "Annem ne dedi?" diye sordu.

"Seni seviyor Carrie ve senin için en iyisini istiyor."

Ailesinin bunca zamandır Carrie'nin geçimini sağladığına bakılırsa bu doğruydu.

"Ama bir fikrim var."

Carrie bakışlarını tabağından kaldırırken göğsü minicik bir umut dalgasıyla doldu. "Öyle mi?"

"Hiç konsiyerj olmayı düşündün mü?"

"Konsiyerj mi?" Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Otel gibi bir yerde misafirlerin restoran rezervasyonlarını falan yapmak gibi bir şey mi?"

"Kısmen. Heritage yeni bir bina sorumlusu arıyor."

İlgisi artmıştı. Heritage'da çalışma fikrini sevmişti. "Ne yapacağım?"

"İş tanımını bilmiyorum, sadece konsiyerjle yaşadığım tecrübeyi anlatabilirim."

Carrie dinlemek için öyle heveslenmişti ki hafifçe öne eğildi.

"Bir dairenin satışa çıktığını ilk öğrendiğimde bana evi bina sorumlusu gezdirdi. Emlakçım benimleydi ama sorularıma cevap veren konsiyerjdi. Paketleri o alıyor, onarımları planlamakla ilgili tüm detaylara o bakıyor. Eminim dahası da vardır."

Carrie dikkatle dinledi. "Sen tüm bunları yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Elbette. Aslında bence son derece uygunsun. İnsan ilişkilerin çok iyi ve onları sakinleştirmenin yolunu buluyorsun."

Carrie arabulucu rolünü sevmişti. "Kulağa harika geliyor, sadece iş için uygun muyum merak ediyorum."

"Geniş tecrübenle iyi olacağına inanıyorum. Kurul bu hafta özgeçmişleri toplayacak. Bence başvurmalısın."

"İnternetten başvuru yapabiliyor muyum?"

Julia duraksayıp biraz düşündü. "Elbette yapabilirsin ama büyük çoğunluğun başvurusunu böyle yapacağından eminim. Yerinde olsam şahsen giderdim. Şu an Heritage'dan sadece bir blok uzaksın. Oraya gidip bir başvuru formu doldurman çok sürmez. İstersen benim evimde özgeçmişinin çıktısını alırız."

"Bir deneyeceğim," dedi Carrie.

Teyzesi o meşhur tünelin sonundaki ışığı görmeye fena hâlde ihtiyaç duyduğu anda Carrie'ye bir umut vermişti.

"Bir soru daha. Pozisyon için ne kadar maaş vereceklerini biliyor musun?"

Julia başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bilmiyorum."

Yakında öğrenecekti ama yine de çaresizce maaşın kendi evini kiralamasına yetecek kadar olmasını umuyordu. "Seni referans olarak gösterebilir miyim?"

"Elbette. Memnun olurum, senin için iyi şeyler söylemekten mutluluk duyarım gerçi faydası olur mu bilmiyorum."

"Zararı olmaz."

Carrie öğle yemeğinden bir parça aldı, kendini daha iyi hissediyordu. Heritage'da çalışmak kozmetik mağazasındaki pozisyonundan fazlasını kazandıracak ve kesinlikle daha keyifli olacaktı. Çok güzel bir binaydı ve sakinleri de cana yakın görünüyordu.

"Dediğim gibi Carrie, maaşın ne kadar olduğunu bilmiyorum ancak pozisyonun sana bahsetmediğim büyük bir artısı var."

"Seni her gün görecek olmam dışında mı?"

"Evet bundan daha fazlası. Çok daha fazlası. Bina sorumlusu pozisyonu beraberinde bir de stüdyo daire getiriyor."

3

Julia kendine keyifli bir gün ayırdı. Öğle yemeğinde Hillary ile buluşmayı planladı, öğleden sonra da masaj ve kuaför randevusu vardı. West Coast Interiors'ın yeni sahibi özellikle de konu müteahhitlerle sözleşme yapmak olduğunda Julia'ya biraz daha fazla bel bağlamaya başlamıştı. Çabucak tam zamanlı çalışma düzenine dönebilirdi ama Julia bundan kaçınmak istiyordu.

Yeğeni, Julia'nın tavsiyesine uyup Heritage'daki bina sorumlusu pozisyonuna başvurmuştu. Carrie iyi izlenim bırakmış olacak ki yönetim referans olarak Julia ile görüştü. Bildiği kadarıyla karar, yönetimin görüşmeleri tamamlamasını takiben bugün ya da yarın verilecekti. Julia, Carrie'nin işi alma şansı olduğunu hissediyordu. Herkesin iyiliği için böyle olmasını umuyordu.

Julia egzersizin ardından duş alıp üstünü değiştirmek için dairesine döndü. Son iki haftadır olduğu gibi Heath ile aynı zamanda çalışmışlardı. Her seferinde olduğu gibi sabah selamlaşması dışında sohbet etmemişlerdi. Julia kulaklıklarını takmış ve odada yalnızmış gibi günlük rutinini tamamlamıştı.

Egzersiz saatini sabaha aldığı ilk gün yalnız çalışamayacağını anlayınca hayal kırıklığına uğramış, hatta kısa bir süreliğine programını değiştirmeyi düşünmüştü. Fikrini neyin değiştirdiğini bilmiyordu. Kısa tanışma merasimi dışında pek konuşmadıkları için programını değiştirmek biraz saçma gelmişti.

Julia öğle yemeğinde dışarıda olacağından hafif bir kahvaltı için Busy Bean'e uğramaya karar verdi. Sıra azdı, önünde sadece iki kişi vardı. Arkasına birinin geldiğini duyduğunda her zamanki kahvesinden sipariş etmeyi düşünüyordu.

"Hey," dedi Heath, sesi onu gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Selam," diye karşılık verdi Julia arkasına bakıp gülümseyerek. Ona doğru bakarken kız kardeşinin Heritage'a girdiğini gördü, yalnız değildi. Amanda Julia'yı tanıştırmayı çok istediği Frank'ten şimdiye dek iki kez bahsetmişti. Julia iki seferinde de reddetmişti. Kardeşi, Julia'nın Frank'le buluşmaya gitmeyeceğini anladığından adamı ona getirmeye karar vermişe benziyordu. İkisinin yan yana yürüdüğünü gören Julia'nın yüzü asıldı. "Ah, hayır."

Frank'in iyi göründüğünü kabul ediyordu ancak flört dünyasında geçirdiği kısa süre içinde görünüşün aldatıcı olduğunu öğrenmişti.

Onun fısıldar gibi sızlanmasını duyan Heath, "Sorun mu var?" diye sordu.

Bakışlarını niyeti iyi ama tavrı yanlış olan Amanda'dan uzaklaştıran Julia'nın omuzları çöktü. "Kız kardeşim bana gidiyor ve ona defalarca ilgilenmediğimi söylediğim hâlde yanında ruh eşim olduğunu iddia ettiği şu adamı da getirmiş."

Heath, Heritage'a doğru baktı. "Burada benimle saklan," diye önerdi. "Yalnız oturduğunu görürse onu yanına getirecektir. Ama benimle otururbut büyük ihtimalle gidecektir."

Bu küçük hediyeyi geri çevirmeye niyeti yoktu. "Teşekkürler. Minnettarım."

"Bize bir masa bul, ben de kahveleri söyleyeyim."

"Mükemmel." Para çıkarmak için çantasını açtığı sırada Heath onu durdurdu. "Ben ısmarlıyorum."

Bu daha da iyi bir teklifti. İçeceği kahveyi söyledi ve müsait olan birkaç masadan birine hemen oturdu. Heath kısa süre içinde ona lattesini verip karşısına oturdu.

"Bu tür şeyler sık oluyor mu?" diye sordu.

"Yani kardeşimin veya arkadaşlarımın beni, benim için mükemmel olan bir erkekle tanışmaya zorlamasını mı kast ediyorsun?" diye sordu abartılı bir ses tonuyla ve hemen ardından kendi sorusunu cevapladı. "Sürekli. Sana?"

"Bazen. Son zamanlarda pek değil, arkadaşlarım ilgilenmediğime dair mesajı aldı. Boşandıktan kısa süre sonra devam etmenin ve biriyle çıkmayı denemenin iyi olacağını düşündüm. Bir hataymış."

Julia onu gayet iyi anlıyordu. "Bir süre önce biriyle tanışmaya hazırdım. Yalnızdım ve *neden olmasın* diye düşündüm. Tek istediğim tecrübelerimi paylaşacağım, birlikte güleceğim ve hayatın tadını birlikte çıkaracağım biriydi. Otuz yıldan fazla evli kaldım ve yalnız yaşamaya alışık değildim."

"Seni anlıyorum. Ben de öyle düşünüyordum ama bir iki talihsiz deneyimin ardından bu işe bir son verdim."

"Ben de payıma düşeni aldım," dedi Julia, gerçekten de almıştı. Erkeklerin bazılarının bekâr olmasının bir nedeni olduğunu keşfetmesi uzun sürmemişti.

Heath sandalyede arkasına yaslanırken meydan okudu. "Bahse varım, benim randevu tecrübelerim seninkinden kötüdür."

"Ah öyle mi?" dedi Julia gülümseyerek. "İlk olarak bir arkadaşımın arkadaşıyla çıktım. Sheryl birbirimiz için mükemmel olduğumuzu düşünüyordu. Hepsinin nasıl aynı şeyi söylediğini fark ettin mi? 'Senin için mükemmel birini tanıyorum!'"

"Arkadaşlarımın beni pek tanımadığını anlamama yetecek kadar duydum."

"Her neyse, Sheryl Harry'yle, adı buydu, bir sürü ortak noktamız olduğunu söyledi. O da benim gibi bir süre önce boşanmıştı. Akşam yemeğinde buluştuk ve şarap şişesini yarılayıp Harry eski karısı ve çocuklarından bahsetmeye başlayana kadar her şey yolunda gitti. Sonra bir anda ağlamaya başladı, bu arada 'ağlamak' derken hıçkırarak hüngür hüngür ağlamaktan bahsediyorum. Kalabalık bir restoranın ortasında elindeki peçeteye gözyaşlarını akıtan bir adamla oturuyordum, garson gelip yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sordu. Kesinlikle olduğunu söyleyip bir taksi çağırmasını rica ettim. Harry'ye yemek için teşekkür edip ayrıldım."

Heath güldü. "Benim ilk randevum da eşit derecede kötüydü. Eski bir üniversite oda arkadaşım tanıdığı bir kadınla çok iyi anlaşacağımıza beni ikna etti. Callie sosyal medya sektöründe çalışıyordu ve işini fazlasıyla ciddiye alıyordu. Biz de akşam yemeğinde buluştuk -bak abartmıyorum- en az kırk tane selfie çekip Facebook'ta paylaştı. Istakozundan iki lokma yediğini sanmıyorum ve evet menüdeki en pahalı yiyeceği sipariş etti. Ardından Instagram için resmini çekmemi istedi. Tek bir tane değil, dikkat et, birkaç tane çektim ama hiçbirini beğenmedi. Sonra bana onu yeterince iyi gösteremediğimi söyledi ve birbirimizi bir daha görmememizin daha iyi olacağını ekledi."

Julia başını anlayışla salladı. "Anlaşılan bu günlerde Instagram için iyi fotoğraf çekmek bir ilişkinin ön koşulu olmuş."

"Öyle görünüyor," dedi Heath.

Meydan okuma Julia'nın hoşuna gitmişti ve onun kazanmasına izin vermeyecekti. "Tamam, pekâlâ. Bakalım

bunu geçebilecek misin? Başka bir arkadaşımın arkadaşı durumu. Susan'a güvendim. O akıllı bir kadın ve beni yanlış erkeklerle tanıştığıma ikna etti ve tüm geçmiş başarısızlıkları geride bırakmamı söyledi. Tipik deyişle benim için mükemmel olan adamı tanıdığını iddia etti. Dürüstçe biraz yaşlı olduğundan bahsetti. Onu olgun, saygın ve ekonomik açıdan sıkıntısı olmayan biri olarak tarif etti. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu."

"Hep öyle değil midir?" diye sordu Heath.

"Doğru. Her neyse, bir kez daha bir restoranda buluştuk, Lloyd yetmişlerinin sonlarındaydı. Ayakta zor duruyordu. Bu da yetmezmiş gibi sipariş verme aşamasında menüdeki hemen her yemeği yemesine engel olan fiziksel rahatsızlıklarını sayması on dakika sürdü. Garsona bir sürü soru sordu, hazırlama sürecindeki tüm ayrıntıları bilmek istiyordu, neredeyse uyuyakalacaktım. Garsonda aziz sabrı vardı. En kötüsü de onu ishal yaptığı için kırmızı et yiyemediğini söyleyerek detaylara girmesiydi."

"İyiymiş," dedi Heath kıkırdayarak. "Benim bir sapık takipçim vardı."

Julia, "Takipçi mi?" diye sorarken bunu geçebileceğini sanmıyordu.

"Toplam iki kere buluştuk. Aslında ilk buluşmadan sonra içgüdülerime güvenmeliydim. Dehşet verici bir şey olmadı. Hoş biriydi ama artık hevesim kırılmaya başlamıştı. Tanıştığım tüm kadınlar arasında potansiyeli en yüksek olan oydu. Heyecanlı olması, sohbeti sürdürebiliyor olmamız hoşuma gitmişti, bu yüzden nasıl gittiğini görmek için bir kez daha çıkma teklif etmeye karar verdim.

"Bir konsere gittik ve sonrasında üstüme atladı. Sekiz kollu bir ahtapot kollarını bana dolamış gibi hissettim.

Kenara çekip beni soymaya çalışırken arabayı kullanamayacağımı açıklamaya çalıştım.

"Bu işin yürümeyeceğini anlamam için yeterliydi. Onu bıraktığımda bir daha ne zaman görüşeceğimizi sordu. Onu arayacağımı söyledim, o da cevap olarak, temmuz düğünümüz için en uygun ay dedi. Aptal gibi bunun bir şaka olduğunu sandım. Hatamı kabul ediyorum."

"İki buluşmadan sonra evlilikten bahsetmeye mi başladı?"

"Ah evet ve bu sadece Candace ile sıkıntılarımın başlangıcı oldu. Onu hayatımdan çıkarmak üç aya, bir avukata ve uzaklaştırma kararına mal oldu."

"Tamam, sen kazandın," dedi Julia iki elini de teslim oluyormuş gibi havaya kaldırarak. "Bu felaketle mukayese edecek bir şeyim yok."

"Eminim konsiyerjle olanları duymuşsundur," dedi ve sanki hatırlamak onu hâlâ rahatsız ediyormuş gibi başını yavaşça salladı.

"Tam olarak değil. Apartmanda bazı konuşmalar duydum ama pek ilgilenmedim."

"Melanie'yi bina kuruluna rapor etmek zorunda kaldım. Benim yatırım yapmamı istediği bir iş olanağı vardı. Ona ilgilenmediğimi açıkladım ve konunun kapandığını umarak başka bir şey söylemedim. Ama o pes etmedi. Israrcılığı öyle bir noktaya geldi ki rahatsız edilmeden lobide durup mektuplarımı alamaz hâle geldim. Bu yetmezmiş gibi amatör bir yatırımcının bile başarısız olacağını öngörebileceği bir işte onu desteklemem karşılığında 'her şeyi' yapabileceğini söyledi."

"Olamaz, o kadar mı çaresizdi?"

"Kurulun onu göndermek zorunda kalması talihsizlik. Bu yüzden kendimi kötü hissettim ama başarısız olmaya mahkûm bir işe yatırım yapmaya niyetim yoktu. Candace

ile olanlardan sonra temkinli davrandım ve onu kurula rapor etmekten başka seçeneğim olmadığını hissettim. Sanırım flört işini bitirdim. Bir daha evlenir miyim gerçekten emin değilim."

"Kesinlikle. Uğraşmaya değmez. Tanıştığım erkeklerin bagajları hep dolu. Benim yüküm zaten bana yetiyor."

İçecekleri bittikten sonra da uzun süre konuşmaya devam ettiler. Julia Heath'in serbest fon yöneticisi olduğunu öğrendi, o da kendisi gibi yarı emekliydi. Julia kızlarından, -Heath'in iki oğlu vardı- iç tasarım işini yakın zamanda sattığından, danışman olarak çalışmaya devam ettiğinden ve bunun emeklilik hayatına alışmasını kolaylaştırmasını umduğundan bahsetti.

Saatin kaç olduğunu görünce acele etmezse kızıyla olan öğle yemeği randevusuna geç kalacağını görüp şaşırdı. Neredeyse iki saat boyunca hiç durmadan konuşmuşlardı.

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve çantasını aldı. "Kahve ve beni kız kardeşimden kurtardığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın benim için mükemmel olan bir başkasıyla daha tanışmak zorunda kalacaktım."

Heath de onunla birlikte ayağa kalktı. "Benim için zevkti."

Julia kısa bir tereddütün ardından ekledi. "Çok keyifliydi."

Heath gülümsedi. "Bence de. Yarın görüşürüz."

"Yarın," dedi ve söylediği kendi kulağına bile bir söz gibi geldi.

Hillary masanın karşısında oturan annesine baktı. "Anne?"

Julia başını salatasından kaldırdı. "Üzgünüm tatlım, bir şey mi diyordun?"

"Aklın nerede? Milyonlarca kilometre uzakta gibisin."

"Özür dilerim, bu sabahı düşünüyordum." Heath'ten ayrıldığından beri başka bir şey düşünmemişti.

"Bir şey mi oldu?"

"Pek sayılmaz... aslında bir şey söylememeliydim. Bir arkadaşımla kahve içtim ve oldukça keyif aldım."

"Bu çok hoş." Kızı düzgün kaşlarını şüpheli bir edayla kaldırdı. "Bu arkadaşın kadın mıydı yoksa erkek mi?"

"Erkek ama olduğundan başka bir anlam yükleme." Julia Hillary'nin zihninde bir sürü şeyin dolandığını görebiliyordu. O da tıpkı Amanda ve arkadaşlarının çoğu gibi mutlu olmak için bir erkeğe ihtiyacı olduğunu sanıyordu. Yaklaşık altı yıldır -boşanma yıldönümüne sadece bir ay kalmıştı- aksini kanıtlamıştı. Evet, bekâr bir kadın olarak yaşamaya alışmalıydı ve evet bazen yapayalnız oluyordu. Ancak bu kendinden ödün vermesi için yeterli bir sebep değildi.

"Bana arkadaşından bahset. Boşanmış mı? Nasıl tanıştınız?"

Julia kızının sorularına elinden geldiğince kayıtsızca cevap verdi. "İkimiz de randevulaşma işini bitirdiğimiz konusunda hemfikiriz."

"Ya sana çıkma teklif ederse? Kabul eder misin?"

Aklına ilk gelen cevap kabul edeceğiydi ama bunu itiraf etmedi. "Belki, bilmiyorum. Onu pek tanımıyorum. Tek söyleyebileceğim birbirimizin yanında rahat olduğumuz, benim gibi o da bunu arkadaşlık seviyesinde tutmak istiyor."

"Bu umut verici, anne. Keyfine bak."

Kızının sözleri zihninde yankılanırken masaj randevusuna gitmek için ayrıldı. Bu lüksün tadını boşanmanın ardından almıştı. Ayrıldıktan sonra Amanda, masajın Eddie ile uğraşmanın yarattığı gerginliği azaltmasına

yardım edebileceğini söylemişti. Gerçekten de etmişti ve o zamandan beri Julia iki haftada bir masaja gidiyordu. Masöz işini yaparken Julia gözlerini kapatıp Heath ile yaptığı sohbeti ve nasıl iyi hissettirdiğini düşündü.

Sonraki durağı saç kesimi için beş haftada bir gittiği kuaför salonuydu.

"Keyifli görünüyorsun," dedi kuaförü Terri saçlarını keserken.

Öyleydi. Kendini hafiflemiş hissediyor, şarkı söylemek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Kendi düşüncelerinin saçmalığına gülümsedi. Herhalde aklını kaçırıyordu.

Terri Julia'nın yeni kesimini tamamladıktan sonra koltuğu çevirip Julia'nın görebilmesi için arkasında bir ayna tuttu.

"Her zamanki gibi harika," dedi Julia.

Heritage'a döndüğünde ertesi sabah Heath'i görmek için sabırsızlandığını fark etti.

4

Heath günün kalanında Julia'yı aklından çıkaramadı. Bir kadının yanında kendini bu kadar rahat hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Son birkaç haftadır birlikte egzersiz yapmışlar ama doğru düzgün konuşmamışlardı. Onu ilk gördüğünde küçücük odada kendine ait yer ve zamanın işgal edildiği hissine kapılmıştı. Gelişinin tek seferlik olduğunu, bir daha gelmeyeceğini ummuştu. Gelmeye devam edince bir haftanın sonunda kendini tanıtma mecburiyeti hissetmişti. Kötü geçen randevulaşma tecrübelerinin ardından onunla konuşmak ya da arkadaş olmak adına çaba sarf etmekten kaçınmak için elinden geleni yapmıştı.

Busy Bean'deki karşılaşmalarında ona katılmasını isteyerek kendini şaşırtmıştı. Kız kardeşinden kaçmayı gerçekten istediğini fark etmişti ve yardım edebileceğini biliyordu. Julia sırtı pencereye dönük oturduğundan Heritage'dan çıkan kardeşinin onu aramaya geldiğini görmemişti. Busy Bean'e doğru gelen kardeşi Julia'yı onunla görmüş ve tam da tahmin ettiği gibi gitmişti.

Julia'nın bir kez olsun boşanmasından bahsetmediğini fark etmişti ki bu çok nadir olurdu. Bu durum onun hayatına devam ettiğinin kanıtıydı. Sınırlı deneyimine bakarak bir karar vermesi gerekirse bu bir istisnaydı. Şimdiye kadar tanıştığı boşanmış her kadın dehşet verici evliliği ve adaletsiz boşanması konusunda onu aydınlatma ihtiyacı duymuştu.

Heath kendi hayal kırıklığıyla sonuçlanmış evliliğinden konuşmamayı tercih ediyordu. Karısının onu başka bir adam için terk etmiş olması canını acıtıyordu. Pek çok açıdan kendini suçluyordu. Anlamamıştı, ilişkilerindeki küçük değişiklikleri fark etmemişti. Yıllar içinde bir rutine girmişler ve farkına bile varamadan birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Lee horlamasından dolayı uyuyamadığını bahane ederek odaları ayırmak istediğinde bir şeylerden şüphelenmeliydi. Son sevişmelerinin üstünden aylar geçmiş olmasına rağmen onun başka bir odada yatması Heath'i üzmemişti.

Boşanmak istediğini söylediği gün şaşırmıştı. O an bir başkası olduğunu anlamamıştı. Evliliği için daha çok mücadele edebilirdi, danışmana gitmeleri, evliliklerinden kalanları kurtarmaları için ısrar edebilirdi. Ancak Lee ilgilenmiyordu. Karısı evliliklerini kurtarmanın bir yolunu bulmak istemiyorsa bunu tek başına yapamazdı.

Onu gerçekler konusunda aydınlatan oğlu oldu. Annelerinin bir ilişkisi vardı. Lee'nin bir sevgilisi olduğu haberi onu şoke etti. Aldatıldığını öğrendikten sonra evliliğini kurtarmak için daha fazla çabalamadığına memnun oldu. Ona göre de bitmişti. Çoktan bitmişti.

Ayrıntıları çözme işini avukatlara bıraktı, birkaç konuda pazarlık yapmanın dışında gitmesine izin verdiğine memnundu ve yirmi altı yıllık evlilik hayatı adım adım sona erdi. Elbette pişmanlıklar, karşılıklı suçlamalar vardı. Muhtemelen çok iyi bir koca değildi. Lee başkasını aradığına göre Heath onun duygusal ihtiyaçlarını karşılamamıştı. Başarısızlıktaki kendi sorumluluğunu kabul ediyordu. Heath yeniden evlenmeyi düşünmüyordu ama Julia'nın da bahsettiği gibi çift olmaya alışıktı ve bekâr olarak yaşadığı hayatı onu zorluyordu. Şimdilik tek istediği arkadaşlıktı.

Heath öğleden sonranın bir kısmını ofisinde borsayı ve hesaplarını kontrol ederek geçirdi. Aklı sürekli Julia'ya kayıyordu ve her seferinde kendini gülümserken buluyordu.

Asistanı istediği bir raporu getirdi. Raporu masaya bırakırken durdu. "Keyfin yerinde," dedi.

Öyleydi.

Fazlasıyla iyiydi, uzun zamandır olmadığı kadar iyiydi.

Heath ertesi sabah spor salonuna beş dakika erken geldi, Julia'yı görmek için can atıyordu. Ona sormak istediği bir şey vardı. Birkaç dakika gecikince endişelenip sürekli saate bakmaya başladı.

Julia odaya yüzünde bir gülümsemeyle girdi. "Günaydın," derken gözleri parlıyordu.

"Günaydın," diyen Heath onun gelmesiyle ne kadar rahatladığını fark edince şaşırdı.

Julia yürüyüş bandına doğru gitti. Kulaklıklarını takmadan önce Heath, "Kahve içecek vaktin var mı?" diye sordu.

"Tabii. Kaçta buluşmak istersin?"

"Saat on uyar mı?"

"Uyar."

"Harika. Görüşürüz o zaman."

Heath günlük rutinine başlarken kalp atışlarını hızlandırmak için egzersize ihtiyacı olmadığını fark etti. Julia'yı görmek ona yetmişti.

Julia Busy Bean'e geldiğinde Heath çoktan bir masa ayarlamış ve içeceklerini sipariş etmişti. Sabahın ilerleyen saatlerinde kafe çok kalabalık olmadığından oturacak bir yer bulmak çok sorun olmuyordu.

Heath, Julia'nın yaklaştığını görünce ayağa kalktı ve önceki sabah sipariş ettiği kahvenin aynısını ona uzattı.

"Teşekkürler ancak bu kez benim ısmarlamama izin vereceğini umuyordum."

"Gerek yok."

"Aynı fikirde değilim," dedi otururken.

Yaz güneşi Julia'nın yüzünü aydınlatıyordu. Çok hoş görünüyordu. Bu, klasik bir güzellik değildi. Yüzü kalp şeklindeydi, koyu renk saçları -farklı bir model yaptığını Heath fark etmişti- olduğundan da güzel görünmesine neden olan hareketli bir kesimle şekillendirilmişti.

"Nedenmiş?" diye sordu Heath gözlerini üzerinden ayıramadığını fark edince.

"Ben ödemeliydim aksi hâlde bu bir randevu olarak düşünülebilir ve ikimiz de bir daha randevulaşmama konusunda hemfikiriz."

Heath başını salladı. "Haklısın. Benim hatam. Bir dahaki sefere sen alıyorsun."

"Sonraki iki sefer," dedi Julia gülümseyerek.

Gülümsemesi Heath'in içini ısıttı. Parmağını kaldırıp saçlarını işaret etti. "Saçına bir şey yaptırmışsın."

"Sadece kestirdim."

"Hoş olmuş."

Julia fark etmesinden memnun olmuş görünüyordu. "İltifatlar konusunda dikkat. Flört gibi anlaşılabilir."

"Flört değil, sadece yorum."

İkisi de kahvelerini yudumladı.

"Sana sormak istediğim bir şey var," dedi Heath sohbeti rahatlatmak için.

"Sor bakalım," dedi başını sallayarak.

"Daireme taşınalı bir yıl oldu. Lee giderken fazla bir şey almadı ve ben de hemen her şeyi satıp yenilerini aldım. Bu tür işlerde tecrübem olmadığından mağazaya girip gözüme çekici gelen birkaç parça seçtim ve öylece bıraktım. Dekoratör olan Lee'ydi. Ben değil. Evim akse-

suarı ya da kişiliği olmayan ruhsuz bir yer. Bana birkaç fikir verebileceğini umuyordum."

Julia ilgilenmişe benziyordu.

"Elbette ücretini ödeyeceğim."

"Saçmalama, seve seve yardım ederim. Bu tür şeyleri arkadaşlarım için hep yapıyorum. Bunu seviyorum."

"Ne zaman bakmak istersin?" diye sordu, Julia'yla biraz daha zaman geçirmek için can atıyordu.

"Şimdi uygun mu?"

"Şimdi süper olur."

Kahvelerini bitirdiler ve Heath onu en üst kattaki dairesine götürdü. Çatı katında oturuyordu, Seattle sahiline bakan dairenin harika bir manzarası vardı. Heath her geçen hafta biraz daha yükseliyor gibi görünen binalar ve apartmanlarla daha ne kadar süre bu manzaraya sahip olacağını bilmiyordu. Bu yüzden hâlâ imkânı varken Puget Boğazı'nın muhteşem manzarasının tadını çıkarmaya kararlıydı.

"Oh," diye fısıldadı Julia daireye girerken.

Heath, bakışlarının hemen manzaraya odaklandığını fark etti.

"Bana Heritage'ı aldıran bu manzaraydı."

"Hiç şaşırmadım. Nefes kesici."

"Bir süredir ev arıyordum. İlk aramaya başladığımda küçük bir şey arıyordum, lüks semtlerden birinde belki üç yatak odalı bir yer. Arama sürem uzadıkça hayal kırıklığım arttı.

"Benden sıkılmaya başlayan emlakçım bir apartman dairesine bakmamı önerdi, o âna kadar hiç düşünmediğim bir şeydi. Burası bana gösterdiği ilk yerdi. İtiraf edeyim, eski tuğla binayı görünce hiç etkilenmedim. Neredeyse daha binaya girmeden düşük fiyat teklif edecektim. İçeri adım attığımda memnuniyet verici bir sürprizle karşılaş-

tım, sıcaklık ve evdeymiş hissi beni hemen sardı. Arkadaşımın oğlu Eric'in de burada yaşadığını öğrendim, doğal olarak Michael ikimizin aynı binada yaşamasını istedi."

"Ben de aynı şeyleri hissettim," dedi Julia.

"Tek müsait daire çatı katıydı ve hemen bir teklif yaptım," dedi, gerçi ihtiyaçlarını karşıladığı sürece hangi dairenin boş olduğunun önemi olmazdı.

"Heritage'ı aramalarımın başında buldum ve ânında âşık oldum. Senin gibi ben de hemen yaşamak istediğim yerin burası olduğunu hissettim ancak boş daire yoktu. Adımı listeye yazdırdım, bir daire satılığa çıktığı anda hiç görmeden teklif verdim."

"Cesur bir hareket."

"Şimdi düşününce pervasızlık gibi geliyor, muhtemelen karakterime en aykırı satın almaydı. Önemli olan dairenin nasıl olduğu değildi. İçini istediğim gibi tasarlayabilirdim. Modernize edilmesi gerekse harika iş çıkartacak bir sürü müteahhit tanıyordum. Çok küçük olsaydı uyum sağlardım. Asıl önemli olan bir yuva bulmuş olma hissiydi."

"Yuva," diye tekrarladı Heath ve Julia gülümseyerek başını sallayana kadar bu kelimeyi yüksek sesle söylediğini fark etmedi.

"Sanırım ikimizi de buraya çeken bu," diye ekledi Julia. "Eşlerimizden daha fazlasını kaybettik. Yuvamızı, aşinalıklarımızı, aidiyet hissimizi kaybettik. Evim çok çabuk satıldı ve bunun Tanrı'nın bir lütfu olduğunu şimdi şimdi anlıyorum. Eşimle onca anıyı paylaştığım bir evde yaşayamayacağımı bilmeliydim. Kapıdan her girdiğimde kaybettiklerimle yüzleşmek zorunda kalacaktım."

"Seni anlıyorum."

Julia şehre bakan büyük pencerelerden uzaklaştıktan sonra Heath ona daireyi gezdirdi. Julia'nın her odayı nasıl incelediği ve değerlendirdiği dikkatini çekti.

"Birkaç not almamın sakıncası olur mu?" diye sordu Julia.

"Hiç olmaz." Çalışma odasına gidip kâğıt ve kalem aldı.

Julia kapı eşiğinde durmuş odayı inceliyordu. Heath kalem ve not defterini verir vermez hemen bir şeyler yazmaya başladı.

Her odaya baktıktan sonra bir tur daha atıp notlarına eklemeler yaptı. "Mutfak olağanüstü," dedi pencereye bakan uzun beyaz mermer tezgâhın arkasında dururken. Paslanmaz çelik aletler ve beyaz mutfak dolapları arkasındaydı.

"Işığın içeri girişi ve yaşam alanını doldurması tüm bu yeri çarpıcı kılıyor," diye ekledi.

"Beni çeken de bu oldu," dedi Heath.

"Birkaç dekoratif eklemeden başka hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Heath Julia işini bitirince, düşüncelerini duymak istiyordu.

Julia onu odalara geri götürüp alanı süslemek için önerebileceklerini ayrıntılı bir biçimde anlattı.

"Mobilyaları seçerken iyi bir iş çıkarmışsın," dedi. "Her açıdan kişiliğini yansıtıyorlar."

Heath bunu ilk kez duyuyordu. "Peki benim kişiliğim nasılmış?" diye sordu aklındakileri duymak için.

"Maskülen bir yapın var. Büyük. Cesur. Akıllı."

Heath kahkaha attı. "Bunu çalışma odamda iki monitör gördüğün için söylüyorsun."

Julia gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası var," dedi ama ayrıntıya girmedi. "Önerilerim hakkında ne düşünüyorsun?"

Julia'nın tüm tavsiyeleri ona uyuyordu ve bunu ona da söyledi.

"Bütçen ne? Tutumlu alışveriş yapacağım ve söz veriyorum gereksiz yere para harcamayacağım. Sınırlarımı bilmek için soruyorum, böylece her oda için ne kadar harcayacağımı bilirim."

Daha önce bir tasarımcıyla çalışmadığı için Heath ne diyeceğini bilemiyordu. "Önerdiğin hiçbir şeyle sorunum yok. Sadece bir tablo almadan önce görmek isterim."

"Mükemmel. Bu hafta sonu Gas Works Park'ta bir resim sergisi var. İstersen birlikte gidip bakabiliriz."

"Çok isterim." İtiraf etmese de Julia'yla vakit geçirebileceği her aktiviteden keyif alırdı.

Cumartesi günü öğle vakti buluştular. Julia onu elinde iki kahveyle karşılayıp birini Heath'e verdi.

Heath kahvesini alırken gülümsedi. Julia, kahve alma ve çıkmadıkları, sadece arkadaş oldukları konusunda ciddiydi. Oysa Heath onu tanıdıkça çıkmama kuralını esnetmeye meylediyordu. Bekleyip Julia'nın onu tanıma şansı bulduktan sonra nasıl hissettiğine bakacaktı.

Gas Works Park, Union Gölü'nün kuzey ucunda ve Wallingford'un güneyinde yer alıyordu ve bu da oraya arabayla gitmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Lee taşındıktan sonra Heath aptal gibi bir dünya para verip üstü açık kırmızı bir Ferrari almıştı. Bir yıl sonra şımarıklığı için kendine kızıp arabayı satmıştı. Şimdi çok daha kullanışlı olan elektrikli bir araba kullanıyordu. Ayrıca çevre için çok daha iyiydi.

Sergiye erkenden gelmeleri işe yaramış ve arabayı park edecek yer bulmuşlardı; Seattle'da özellikle harika bir temmuz gününde bu hiç de kolay değildi. Sanatçılar on dokuz dönümlük parkın dört bir yanına sergiler kurmuşlardı. Her sergiyi gezmek bir günden fazla sürerdi.

Julia sarı kolsuz elbise ve kısa kollu hırka giymişti, başında güneşten korunmak için büyük hasır bir şapka vardı. Yuvarlak çerçeveli güneş gözlüğü ve gülümsemesi Heath'in gözlerini ondan almasını zorlaştırıyordu. Julia'dan daha rahat ya da hoş bir kadın gördüğünü sanmıyordu.

Kısa süre içinde Julia'yla alışveriş yapmanın önemli bir tecrübe olduğunu öğrendi. Heath beğendiği bir şey görünce almak istiyordu. Julia öyle değildi. Not alıyor, ölçüyor, telefonuyla resimler çekiyordu. Bazı sanatçıları şahsen tanıyor olması Heath'i şaşırtmıştı. Görünüşe göre Julia saygı duyulan, takdir gören biriydi.

Öğle yemeği için mola verdiklerinde Julia'nın içtenlikle ilgilenip zamanını ayırdığını gören Heath'in almak için ısrar ettiği hazır sandviçlerini yediler. Klimalı şarküteride oturup içeceklerini yudumlarlarken Julia, Heath'in değerlendirmesi için telefonuyla resimlerini çektiği tabloları gösterdi. Her bir tablo, sanatçısı, istenen fiyatı ve standın bulunduğu yer hakkında titizlikle not almıştı.

"Bunların hepsini alırdım," diye itiraf etti Heath.

"O kadar yerin yok."

"Biliyorum."

"Eski dünya haritası tablosunu çalışma odan için düşündüm," dedi Julia.

Bu, Heath'in de favorisiydi. Görür görmez bayılmıştı. "Ne kadar istiyordu?"

"Bin iki yüz. Ancak sanatçıyı tanıyorum ve dokuz yüze inmeye ikna edebileceğimi düşünüyorum."

"İstediği fiyatı ödemeye hazırım." Gerçekten de sorgusuz sualsiz öderdi.

"Ben bu yüzden varım. Her istediğini normalde ödeyeceğinden daha ucuza alacağım. Benim işim bu ve bu işte iyiyim."

"Bu bir ilk. Paramla tasarruf eden bir kadın."

Julia sırıtıp başını iki yana salladı. "Bu duyduğum en cinsiyetçi yorumdu."

"Kusura bakma. Ben eski kafalıyım. Sabırlı ol, öğreniyorum."

"İyi." Julia adamın elini sıvazladığı anda Heath tüm koluna yayılan ani bir sıcaklık hissetti.

Bir saat boyunca hangi tabloları alacaklarına karar verdiler. İşleri bittiğinde Heath kararından memnundu ve pazarlıkları bitirmek için hevesliydi.

Gas Works Park'a döndüklerinde Julia işe koyuldu. Pazarlıkta iyi olduğunu iddia etmişti ve gerçekten öyleydi. İstediği tüm resimleri ustalıkla liste fiyatının altında bir tutara almayı başardı. Heath, bu yetenekli sanatçıların, eserlerinden birinin Julia Jones tarafından alınmasını pozitif bir kariyer hamlesi olarak gördüklerini fark etti.

Dönüş yolunda Julia'nın telefonu çaldı. Arabayı Heath kullanıyordu ve trafik vardı, konuşmanın tek tarafını duymuş olmasına rağmen konuyu anlamamıştı ama Julia çok heyecanlanmışa benziyordu.

"İyi haber mi?" diye sordu telefonu kapatınca.

"Harika haber. Yeğenim Carrie işi almış. Heritage'ın yeni konsiyerji olacak."

"Bu müthiş. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Julia'nın yeğeninin bir önceki bina sorumlusu Melanie'den çok daha iyi olacağından emindi.

5

Carrie ailesi kadar olmasa da işi aldığı için heyecanlıydı. Verdikleri tepkiyi gören biri onun yaz olimpiyatlarında altın madalya kazandığını düşünebilirdi.

Annesi daha gün doğmadan Carrie ile birlikte odasını toplamış ve babası kutuları Carrie'nin arabasına yüklemişti. Biraz fazla hevesliydiler. Carrie aşırı rahatlamıştı ve belli ki anne babası da aynı şekilde hissediyordu. Heritage'a vardıklarında annesi eşyaları boşaltmasına ve gece için ihtiyacı olanları düzenlemesine yardım etti. İşi biter bitmez de sanki Carrie'nin fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi gitti.

İş anlaşmasının bir parçası olan stüdyo daire küçüktü. Mobilyaların büyük çoğunluğu yeni ve moderndi; daireyi kendi zevkine göre düzenlemesi fazla zaman almazdı. Julia teyzesinin içeriye canlılık katmak için ne yapması gerektiğini söyleyeceğinden emindi.

Ne kadar çok işi olduğunu görünce şaşırdı. Her gün, yeni bir şey öğrenme deneyimi ve meydan okuma sunduğundan bu işi yapmayı sürdürebilirdi. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirme niyetindeydi. Çok sevdiği ve hayran olduğu Julia teyzesi onu tavsiye etmişti ve Carrie, teyzesini hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmayacaktı. Carrie apartman sakinlerine kendini tanıttı ve hepsinin dost canlısı olduğunu gördü. Henüz tanışmadığı tek kişi Eric Hudson'dı çünkü daha mektuplarını almaya gelmemişti.

Öğrendiği kadarıyla adam evden çalışıyordu ve çalışma saatleri hayli tuhaftı. Fırsat bulduğunda kendini tanıtacaktı.

İşe başladığı ilk cuma akşamı ertesi sabah için notlar alırken kuzeni Hillary Carrie'nin oturduğu bankoya doğru yaklaştı.

"Selam," dedi Carrie başını kaldırıp.

"Selam." Hillary gülümsüyor, alışılmadık biçimde mutlu ve neşeli görünüyordu.

Carrie ne oluğunu soramadan Hillary'nin kardeşi Marie lobide göründü.

"Ne oluyor?" diye sordu Carrie. Kuzenleri iyi haberler vermek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Annemi görmeye geldik. Bize katılır mısın yoksa mesaiden misin?"

"Bugünlük işim bitti yani katılırım." İkisinin paylaşacak harika haberleri olduğu belliydi.

Carrie not defterini kenara bıraktı ve kuzenlerinin arkasından asansöre doğru yürüdü. Julia onları bekliyor olmalıydı çünkü atıştırmalık bir şeyler hazırlamıştı. Her zamanki peynir ve krakerlerin yanı sıra ailenin favorisi olan sebzeli köftelerinden de vardı. Julia teyzesinin her aile etkinliğine bunlardan getirmesi beklenirdi çünkü başka kimse bu kadar lezzetli yapamıyordu.

"Ah harika, Carrie de gelmiş," dedi teyzesi, onları tezgâha yerleştirdiği atıştırmalıkların yanından geçirip oturma odasına doğru yönlendirirken. Teyzesinin dairesi en güzel dairelerden biriydi ve tabii ki maviye çalan yumuşak gri tonlarıyla güzelce dekore edilmişti.

Dördü de oturduktan sonra Julia beklentiyle kızlarına baktı. "Beni merakta bırakmayın, güzel haber ne?"

Marie Hillary'ye baktı ve ardından Hillary sol elini kaldırıp parmaklarını salladı. Yüzük parmağında çok gü-

zel bir pırlanta nişan yüzüğü parlıyordu. "Blake bana evlenme teklif etti," diye duyurdu, "ve bu kez evet dedim."

Carrie, Blake'in bir süredir Hillary'yle ilişkilerini bir sonraki aşamaya geçirmek istediğini biliyordu. Bir aile kurmak, bir ev almak ve bunları Hillary ile yapmak istiyordu. Carrie kuzeninin neden ertelediğini asla tam olarak anlamamıştı. Israrla hazır olmadığını söylüyordu ve Marie'ye göre Hillary'nin ağırdan alması Blake için sorun hâline gelmişti. Carrie, Blake'in Hillary'ye ya evlenelim ya da yolları ayıralım tarzında bir ültimatom verdiğinden şüpheleniyordu.

Carrie son birkaç yılda Blake'i az da olsa tanıma fırsatı bulmuştu. Kaçırılmayacak biriydi ve eğer Hillary bağlanmak istemezse bunu isteyecek bir sürü kadın çıkacağını biliyordu. Blake, Washington Üniversitesi'nde BT* departmanında çalışıyordu.

Kızının haberiyle Julia ayağa sıçradı, gözleri yaşlarla parlarken çığlık attı. "Hillary, ah Hillary bu harika!"

"Bunun seni mutlu edeceğini biliyordum."

"Mutludan da öteyim, havalara uçacak gibiyim." Anne kız birbirine sarılıp bir süre neşeyle sağa sola sallandı. Carrie'nin annesi gibi Julia teyzesi de torununu şımartmayı dört gözle bekliyordu. Bu elbette olacaktı ama daha zamanı vardı.

Annesine hiç söylememiş olsa da Carrie Hillary'nin ebeveynlerinin boşanmasının kuzenini derinden yaraladığını biliyordu. Carrie, Hillary'nin kendi evliliğinde olabileceklerden korkup asla evlenmeyeceğinden endişeleniyordu. Kendi ebeveynleri otuz yılı aşkın süre birlikte olduktan sonra boşandıysa herhangi bir evliliği sürdürmek nasıl mümkün olabilirdi? Carrie'nin asla tam olarak anlayamayacağı nedenler yüzünden kuzenleri, Eddie am-

* Bilişim Teknolojileri (e.n.)

canın Julia'yla birlikte kızlarından da boşandığına inanıyor gibi görünüyorlardı.

"Düğün tarihini belirlediniz mi?" diye soran Julia koltuğa oturup sanki hepsine sımsıkı sarılmamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı.

"Henüz değil. Blake ve ben farklı mekânlara bakıyoruz ve her şey hangi tarihlerde uygun olduklarına bağlı. Kasım ortası, tatilden önce olmasını umuyoruz."

Julia onaylayarak başını salladı.

"Rahip Rick merasimi yönetmeyi kabul etti ve bize danışmanlık da yapacak. Düğün yemeği ve resepsiyonun nerede olacağını öğrenir öğrenmez kilise ile tarihi belirleyeceğiz."

Tüm aile aynı kiliseye gidiyordu. Carrie bildi bileli Rahip Rick onların rahibiydi. Hepsi onunla büyümüştü. Yanlış hatırlamıyorsa annesi ve teyzesinin gençliğinde Rick gençlik vaiziydi. Hukukları çok eskiye dayanıyordu.

"Marie'den baş nedimem olmasını istedim ve Carrie'nin de gelin nedimesi olmasını istiyorum," dedi Carrie'ye bakarak.

"Çok isterim. Hill, bu çok güzel bir haber."

Kuzeninin yüzü parlıyordu. "Blake'in evlilik teklifini kabul ettim ve bu kadar süre beklediğime pişmanım."

Julia Hillary'nin ellerini tutup kızına baktı. "Babana söyledin mi?" diye sordu, sesi kısık ama ciddiydi.

Hillary bir anda gerildi. "Hayır."

"Tatlım, ona söylemen gerek. Bu harika bir haber ve ona söylemesi gereken sensin. Senin adına sevinecektir."

Carrie, boşandıktan sonra Hillary'nin babasıyla fazla iletişim kurmadığını biliyordu. Amcası aralarındaki buzları eritmek için birkaç girişimde bulunmuştu ama başarılı olamamıştı.

"Ona söylemeyeceğim anne."

"Altı yıl oldu. Bu öfkeden kurtulma zamanı geldi. Kendi kendini üzüyorsun. Baban seni seviyor ve o-"

"Anne, lütfen babamı bu işe karıştırma. Kimi sevdiğini açıkça belli etti. Seni bıraktığında bizi de terk etti."

"Sizi terk etmedi. Asla etmez, siz onun çocuklarısınız, biricik kızlarısınız. Babanıza ihtiyacınız var ve inanmak istemediğini biliyorum ama bu ayrılık onun için de senin için olduğu kadar zor."

"Sanmıyorum," dedi Hillary ısrarla, sopa yutmuş gibi dimdik oturuyordu. "Bizi bir nebze olsun önemsediğini sanmıyorum."

"Sizi özlüyor."

"İyi. Umarım sefil hâldedir ve yeni karısı ona acı çektiriyordur."

"Dinle," dedi annesi, ifadesinde pişmanlık ve endişe görünüyordu. "Babanla iletişim kurarak bana ihanet edecekmişsin gibi hissediyorsan yanılıyorsun."

"Anne," diye araya girdi Marie Hillary'yi korumak için. "Konu bu değil. Her türlü ilişkiyi imkânsız kılan babam. Laura olmadıkça bizimle görüşmeyi reddediyor. İkimiz de onunla herhangi bir şey yapmak istemiyoruz."

Hillary, yüzünü limon yemiş gibi ekşiterek, "Bizi evlendiği o parazitle yakınlaşmaya zorluyor," diye ekledi. "Babamı görmek Laura ile uğraşmak anlamına geliyorsa o zaman kabul etmiyorum."

"Laura sizinle temasa geçti mi?" diye sordu Carrie. Amcasının en azından denediğini biliyordu ve yeni karısının bu konuda bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Hillary sırıttı. "Onunla konuştuğum tek sefer oğluyla tartıştığım gün. Laura aramıza girip Marie ve bana, gidin diye bağırdı ki biz de bunu seve seve yaptık. Kaba ve korkunç biri. Onunla bir daha konuşmaya niyetim yok."

"Tatlım," dedi Julia sanki bu tartışmanın mantıklı olduğunu söylemek istercesine. Laura oğlunu koruyordu. Aksi olsa ben de sizi savunmak için atılırdım."

Carrie kuzenlerinin tavırlarının pek de medeni olmadığını biliyordu. Sammamish Gölü olayından kısa süre sonra teyzesi boşanmayı sonuçlandırmıştı. O gün her ne olduysa kuzenlerini derinden etkilemişti. O andan sonra Hillary ve Marie babalarıyla herhangi bir şey yapmayı reddetmişti.

"Laura olmadan babanızla konuşabilmelisiniz," dedi Julia nazikçe. "Nişanlandığını bilmek isteyecektir."

"Bunu yapmayacağım," dedi Hillary ve kesin konuştuğunu vurgulamak için başını iki yana salladı.

"Babamın bizi özlediğini mi söyledin?" dedi Marie dudaklarını bükerek. "Anne, bence konuyu kapatmak en iyisi. Babam kendi seçimini yaptı, Hillary ve ben de öyle. Bizce sonuçlarına katlanarak yaşayabilir."

Julia kızlarının isteksizliği karşısında hayal kırkılığına kapılmış gibi başını yavaşça salladı. "Ah kızlar, siz de babanız kadar inatçısınız."

"En azından ondan bunu alabilmişiz," dedi Hillary espri yapar gibi.

Kuzeni konuyu değiştirmek istediğini belli ederek ayağa kalkıp Julia'nın hazırladığı aperatiflerin başına geçti. "Bu çörekleri çok seviyorum."

"Pekâlâ," dedi Julia gürültülü bir biçimde iç çekerek. "Mesaj alındı. Babanızın konusunu bir daha açmayacağım ama birinin ona haber vermesi gerek."

Hillary küçük tabağına ikinci çöreği koyarken durakladı. "İstersen sen söyleyebilirsin. Görünüşe bakılırsa bu ailede onunla konuşmaya istekli tek kişi sensin."

Marie omuz silkti. "Evet anne, sen söyle."

"Bunu yaparken," diye ekledi Hillary, "Laura'yı ge-

tirmeye kalkarsa onun da düğünüme davetli olmadığını hatırlatabilirsin."

"Hillary!" diye çıkıştı Julia. "O babanın karısı!"

"Ciddiyim, anne. Özel günümü mahvetmesine izin vermeye niyetim yok. Bana kalırsa babam o kapıdan çıktığı anda seçimini yaptı. Onu artık babam olarak görmüyorum."

Belki de sormaması gerekiyordu ama Carrie merakına hâkim olamadı. "Kimin kolunda yürüyeceksin?"

"O kadar ileriyi düşünmedim. Belki yalnız yürürüm. Babam o ayrıcalığından uzun zaman önce vazgeçti."

Julia'nın yüzü asıldı. "Bunu gerçekten düşünmen gerek, Hillary. Kararından pişman olabilirsin."

"Hayır, olmam. Ben müstakbel gelinim ve babam düğünümün parçası olmak istiyorsa ona izin verebilirim ama küçük bir şartım var. Laura'yı orada istemiyorum. Eğer bunu kabul ederse o, sadece bir davetiye alabilir."

"Bir şey dememeliydim," diye mırıldandı Carrie sorduğuna pişman olarak.

"Bence bunu şimdiden açıklığa kavuşturmak en iyisi," dedi Hillary, "böylece yanlış anlamaya yer kalmaz."

"Ya baban kabul etmezse?" diye sordu Julia.

"Etmezse etmez. Büyükbabam hep ne derdi?"

"Carrie ve iki kuzen bir ağızdan söyledi: "*Böylesi daha güzel.*"

Kuzenleri gittikten sonra Carrie daha önce üzerinde çalıştığı listeyi tamamlamak için bankosuna geri döndü. Eric Hudson adına yemek siparişi gelince Carrie bunu yakalanması zor apartman sakiniyle tanışmak için bir fırsat olarak gördü. Ücretinin ödendiğini görünce siparişi kendi teslim etmeye karar verdi.

Dairenin önündeki koridorda durup kapının açılmasını bekledi.

"Bir dakika," diye seslendi adam içeriden.

"Sorun değil," dedi Carrie. O, yemeğinin soğumasını dert etmiyorsa Carrie de etmezdi.

Kapı birkaç dakika sonra açıldı. Adam paketi alıp kapıyı kapatmaya hazırlanırken Carrie onu durdurdu.

"Eric?" derken sesi ona hitap eder gibi değil, soru sorar gibi çıktı. Adamın bu kadar genç olmasını beklemiyordu. Onun yaşlarında, belki ondan bir ya da iki yaş büyük olmalıydı. Carrie adamın hoş olduğunu fark etmeden edemedi. Saçlarının acilen kesilmesi gerekiyordu ve onları taramaya pek zaman ayırmıyormuş gibi görünüyordu. Üzerinde bol bir kot ve tişört vardı, ayakları çıplaktı.

Eric kalem eteği ve ipek bluzuyla karşısında duran kızı yeni fark ediyormuş gibi bakışlarını ona çevirdi. Gözleri orada olduğuna şaşırmış gibi kocaman açıldı. "Evet. Eric benim. Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir sorun yok. Kendimi tanıtmak istedim. Ben Carrie, yeni bina sorumlusu. Hayatınızı kolaylaştırmak için buradayım. Alınması gereken kargon, yaptırmak istediğini bir rezervasyon ya da onarılması gereken bir şey olursa haber vermekten çekinme." Berber randevusu dememek için dudağını ısırdı.

Adam bir süre gözlerinin içine baktı. Dairenin içinden bir yerden bir bip sesi geldi. Omzunun üstünden arkaya baktı, ardından, "Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi izninle bilgisayarımın başına dönmem gerekiyor," dedi.

"Elbette. İyi akşamlar."

"Sana da," dedi kapıyı hızla kapatırken.

Pekâlâ, bu ilginçti, diye düşündü Carrie. Kısa süreli olmasına rağmen bu karşılaşma merakını uyandırmıştı. Gözlemlerine ve duyduklarına bakılırsa Eric bir münze-

viydi. Tek bildiği Eric'in mektuplarını kimsenin olmadığı sabahın erken saatlerinde aldığıydı. Dışarıdan yemek siparişi veriyordu ve ziyarete gelen tek kişi bir iş adamı gibi görünüyordu. Adam adını yazmıştı ve sadece Michael yazan kısım okunabiliyordu. Tek ziyaretçi oydu, yalnızca o. Geri kalanlar market, kuru temizleme, yemek siparişleriydi.

Carrie onunla tanışmaya gittiğinde yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başında genç bir adam değil uzun beyaz sakallı bir ihtiyar görmeyi bekliyordu. Görünenden fazlası vardı ve Carrie, Eric Hudson'ın dairesinde saklanmasına neden olan şeyi merak etti. Biraz araştırıp hakkında ne bulacağına bakacaktı.

6

Julia Eddie ile konuşmasının iyi gitmeyeceğini az çok tahmin edebiliyordu. İnatçı kızlarının Hillary'nin nişanladığını ona söyleme niyeti olmadığından bu iş ona kalmıştı.

Tüm hafta sonu düşünüp durdu, bunu yapması gerektiğinden emin bile değildi. Eddie ile kızları arasına girmek, istediği son şeydi. Hillary gitmeden önce evlilik planlarını babasına kendisinin haber vermeyeceğini Julia'nın anladığından emin olmuştu. Julia onun bilmesi gerektiğini düşünüyorsa o zaman kendi aramalıydı. Hillary babasına haber vermeme konusunu sorun etmiyordu.

Julia buna izin veremezdi. Eddie, Hillary'nin nişanlandığını ortak arkadaşlarından birinden duyarsa bu onu yıkardı. Eddie eski eşi olabilirdi ama Julia onun incinmesini istemiyordu.

Telefon etmeden önce onu üzmeden bu haberi en iyi nasıl vereceğini düşündü. Bu durumda Hillary'nin, babasının ancak Laura gelmezse düğüne katılabileceğinden bahsetmemesi gerekiyordu. Karısını dışlamak Eddie'yi zor bir duruma sokardı. Julia kızlarının mantıksız davrandıklarını düşünüyordu. Laura'nın gelmesini yasaklamanın Hillary'nin Eddie'yi uzak tutacak tek şey olmasından korkuyordu. Eddie'nin gelmemesi Hillary'nin sürekli söylediği bir şeyi, babasının hiçbir zaman onu gerçekten sevmediğini kanıtlayacaktı.

Kızlarının babalarını hayatlarından çıkartarak kendilerini cezalandırdıklarını görmek Julia'yı üzüyordu. Bu durum onun kalbini sızlatıyorsa Eddie'nin neler hissettiğini tahmin etmek zor değildi. Laura ile ilişkisine başlamadan önce sonuçlarını düşünüp düşünmediğini merak etti. Sebep olacağı tahribatı sezse bu bir şey değiştirir miydi? Köprünün altından onca su aktıktan sonra bunları düşünmek saçmaydı.

Pazar akşamı daha fazla erteleyemeyeceğini hissedince telefona uzandı. Eddie cevap vermeden önce telefon üç kez çaldı.

"Alo." Sesi aksi ve tatsızdı.

Arayanın o olduğunu bilmesine rağmen selam dahi vermemişti. Belki de Laura ile birlikteydi, bu yüzden ismini yüksek sesle söylemek istememişti. Şimdiden gerilen sinirleri bu sohbeti olması gerekenden daha zor bir hâle sokuyordu.

"Ben Julia."

"Kim olduğunu biliyorum."

Aman Tanrım, hiç de iyi başlamamıştı.

"Nasılsın?" diye sordu Julia konuşmayı kısa bir sohbetle yumuşatmayı umarak. Telefonu tutan eli kasılmıştı, Eddie'nin ses tonunun nezaket ve içtenlikten yoksun olmasına rağmen sakinliğini korumaya çalıştı. Onunla sebepsiz yere temas kurma alışkanlığı yoktu. Konuşmayalı aylar hatta muhtemelen bir yıldan fazla olmuştu.

"Sağlığımı merak ettiğin için mi aradın?"

"Hayır. Ben..."

"Ben iyiyim Julia. Hatta iyiden de öteyim. Mutluyum."

Julia güçlükle yutkundu, sözlerine söylediğinden fazla anlam yüklemek istemiyordu. Ses tonu, böylesi bağımsız bir esenliğe hayatlarını ayırarak kavuştuğunu ima ediyor

gibiydi. Sanki onu incitmenin yolunu arıyordu. Julia buna alınabilir ya da görmezden gelebilirdi.

Kısa bir duraklamanın ardından doğru olanı yapıp sözlerinin bir iğneleme olmadığını varsayarak, "Bunu duyduğuma sevindim. Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi.

"Harika. İkimizin de mutlu olduğunu netleştirdiğimize göre beni aramanın sebebi nedir?"

Julia, Laura'nın hemen yanında oturduğundan ya da işitme mesafesinde olduğundan şüpheleniyordu.

"Bilmeni istediğim bir şey var," dedi Julia.

"Önemli mi?"

Julia gözlerini kapattı, aralarının böyle olmamasını dilerdi. "Aksi hâlde arar mıydım?" diye sordu, Eddie'nin onu yıldırmasına izin vermeye niyeti olmadığından sesinin sakin ve kontrollü tonunu korudu. İlişkilerinin gergin olması canını yakıyordu.

Böyle olmasına gerek yoktu. Onu sorun çıkarmadan özgür bırakmıştı, birlikte paylaştıkları onca güzel yılın ardından kötü duygularla ayrılmamalarını isterdi.

Boğazı kasıldı, bir dakika konuşmadı, duraksama garipti. "Böyle olması mı gerekiyor?" diye sordu sesini yumuşatarak.

"Ne demek istiyorsun?"

Julia onun anladığını biliyordu. "Sadece iyi olmanı istiyorum, Eddie. Eskiden hem arkadaş hem sevgiliydik. Çocuklarımız var. İkimiz de kendi hayatlarımıza devam ettik, aramızın kötü olmasına gerek yok. Sana ya da Laura'ya karşı kötü hisler beslemiyorum."

Derin derin iç çekti. "Haklısın. Üzgünüm, Julia. Adını gördüm ve aklım bir anda gitmemesi gereken yerlere gitti. Şimdi bana neden aradığını söyle."

"Hillary."

"O iyi mi?" Bir anda endişelenmişti.

"Harika. Cuma günü bana uğrayıp Blake'le nişanlandıklarını söyledi."

Duyurusu sessizlikle karşılandı. "Ve bana bunu sen mi haber veriyorsun? Neden?"

"İnan, Eddie, ona seni aramasını söyledim."

"Öyle mi?" Sesi şüphe doluydu. Öfkeli ve şüpheci hâline ne çabuk dönüş yapmıştı.

"Evet," dedi Julia ısrarla. "Kızların ikisini de öfkelerini kenara bırakmaları ve seninle barışmaları için sürekli teşvik ediyorum. Sen onların babasısın ve açıkça itiraf etmeseler de seni özlüyorlar."

Eddie inanmakta zorlanıyormuş gibi ofladı. "Top onların sahasında. Tanrı şahidim, onlarla arayı düzeltmeyi denedim. İkisi de mantıklı düşünemeyecek kadar inatçı. Laura'yla ilgileri olmayacakmış. Onunla buluşmayacaklarmış, onunla konuşmayacaklarmış. Sanki karım hiç yokmuş gibi."

Julia sessizce Laura'nın kızlarıyla iletişime geçmek için ne kadar çaba sarf ettiğini düşündü ama bunu düşünmenin faydası olmadığına karar verip kenara attı. Laura'nın oğullarıyla kendi kızları ağız dalaşı yaptıktan sonra Laura, Eddie'nin ailesini görmezden gelmeye başlamıştı.

"Yorulduğunu biliyorum ve gerçekten üzgünüm, Eddie."

Adam bir kez daha hayal kırıklığı ve pişmanlıkla iç çekti. "Sanırım şikâyet etmemeliyim, sonuçta bunu ben yaptım."

Julia sırıtarak onayladı. Onun kızlarıyla konuşmayı en son ne zaman denediğini bilmiyordu. İkisi de aylardır babalarından bahsetmemişti, bu da bir süredir çaba göstermediği anlamına geliyordu.

"Düğün ne zaman?" diye sordu Eddie.

Sohbetlerinin tatsız hâl alacağı kısım burasıydı. "Kasım ayında, tatilden önce olmasını istiyor. Tarihi belirlediklerinde sana haber veririm."

"Hillary'nin söylemesini isterdim."

Julia da böyle olmasını isterdi.

"Masraflara yardım etmeme izin verecek mi? Bunu yapmak isterim. Bu aramızda bir köprü kurabilir."

Hillary'nin son altı yıldır babasıyla konuşmadığı düşünülürse bu cömert bir teklifti. "Bilmiyorum. Ona sormalısın. Masrafları Blake'le kendisinin üstlenmek istediklerini tahmin ediyorum. Ben fotoğrafçıyı ve pastayı ödemeyi teklif ettim."

"Hillary'nin otuzuna yaklaştığına inanamıyorum."

Yıllar çok hızlı geçiyordu.

"Çok bekledi, değil mi? Bunca yıl evlenememiş olmasının belli bir nedeni var mı?"

Julia'nın boşanmalarının kızının aşk ve evliliğe bakış açısını değiştirdiğini kabul etmesi mümkün değildi.

"Bu da Hillary'nin cevap verebileceği bir soru."

"Düğün masraflarına yardım etmeyi istediğimi ona söyler misin?"

"Eddie yapamam. Bunu ona sen söylemelisin."

Eddie birkaç saniye durup düşündü ardından, "Zaten büyük olasılıkla kabul etmeyecektir," dedi.

"Sormadan bilemezsin," diye hatırlattı Julia nazikçe.

"Aramalarımı görmezden geliyor."

"O zaman e-posta gönder ya da mesaj at." Ona tavsiye verenin neden kendisi olduğunu bilmiyordu. Kızlarıyla nasıl iletişim kuracağını biliyordu. Onu zorlayan kişi Julia olamazdı. Ona kalsa bu karmaşık durumun dışında kalırdı. Hillary'nin nişan haberini ona söyleyen kişi olmak bile içine sinmiyordu.

"Küçükken gelin oyunu oynamayı ne çok severdi hatırlıyor musun?" diye sordu Eddie. "Ona bir duvak dikmiştin ve o da yemek odasında sandalyeleri dizip bir koridor yapmıştı. Kaç yaşındaydı, altı mı, yedi mi? Koridorda onunla yürümem için ısrar etmişti."

"Hatırlıyorum."

"Marie baş nedimesiydi." Aklı, kızlarının küçük ve hayal güçlerinin kocaman olduğu yıllara geri dönmüştü. Eddie'nin kuzeninin düğününe katıldıktan sonra eve dönüp gelin olmak istemişlerdi. Hillary, Julia'nın diktiği küçük duvağı takmış, annesinin topuklularından birini giymiş ve elinde bir buket sarı papatya taşımıştı.

Tüm bunlar sanki asırlar öncesinde kalmıştı. Sonsuza dek mutlu olmayı hayal ederlerken günün birinde ebeveynlerinin boşanmasıyla gerçeklerin ortaya çıkıp hayallerinin yıkılacağından asla şüphelenmemişlerdi. Boşandıklarında kızların ikisi de yetişkindi. Julia onların yıkılan evliliklerinden etkilenmeyecek kadar olgun olduklarını sanmıştı. Laura'nın oğullarıyla yaşanan tartışmanın ardından bile Julia kızlarının babalarının yeniden evlenme kararını kabulleneceklerini ummuştu. Babalarının seçimini kişisel almaları Julia'yı çok şaşırtmıştı.

"Mihraba giderken kızıma ben eşlik etmek isterim."

Ah Tanrım, Julia bu konuya girmemeyi ummuştu. Hillary'nin söylediklerini aktarmak ona düşmemeliydi.

"Ben de hep bunu istemiştim," dedi ama galiba biraz fazla üzerine basa basa söylemişti.

Ses tonu hevesinin kırıldığını belli etmiş olmalıydı çünkü Eddie hemen atıldı.

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu.

"Hillary'ye eşlik edip etmeyeceğin ikinizin arasında olan bir şey," dedi elinden geldiğince nazik bir sesle. "Be-

nim bununla ilgim yok ve dahil olmayı da düşünmüyorum."

"Senin gibi o da babası olarak bunun hakkım olduğunu biliyor."

Julia aynı fikirdeydi ama Hillary planlarını babasına bildirmek gibi bir niyeti olmadığını açıkça belli etmişti. Eddie'nin sesindeki acıyı duymak Julia'nın içini sızlattı. Artık evli olmamalarına, ona ihanet etmiş olmasına rağmen Eddie için bir şeyler hissetmeye devam etmişti. Hep de hissedecekti.

"Bu Hillary ile konuşman gereken bir konu. Lütfen Eddie, tek istediğim beni bu işe karıştırmaman," dedi Julia. "Beni aracı olarak kullanma."

"Hadi ama Julia. Hillary benimle konuşmuyor."

"Bir daha dene," dedi. Bu acı ve öfke çukuruna girmesinin imkânı yoktu.

"Konu Laura, değil mi?"

"Eddie beni dinlemiyor musun? Bu konuya karışmak istemiyorum. Nişan haberini vermek bile içime sinmedi. Haberi başkasından duyup incineceğini bilmesem aramazdım."

Eddie söylediklerini sindirmek için bir an sustu. "Sanırım aradığın için minnettar olmalıyım. Bana kalırsa Hillary bu düğünü-"

Julia onu susturdu. "Hareketlerine gereğinden fazla anlam yükleme. Asla kabul etmez ama ben kızımı tanıyorum. Seni özlüyor. Eğer bu düğünü herhangi bir şey için kullanıyorsa bu babasını hayatına geri almak ve bu arada inatçı gururunu korumak için olacaktır."

"Bunun doğru olmasını dilerdim." Eddie'nin sesi yenilgiye uğramış gibi çıkıyordu. "Karımdan hiç hoşlanmadığını açıkça belli etti. Evden taşındığımdan beri Hillary ve Marie, Laura dahil olduğu müddetçe benimle bir şey yapmayı kabul etmedi."

Julia'nın işleri yoluna koyabilmek, kızlarının mantıklı olmasını sağlayabilmek adına yapabileceği bir şey olsa seve seve yapardı.

"Üzgünüm Eddie, kızların senin Laura'yla olma nedenini dinlemelerini isterdim. Onlarla konuşmayı denedim. Sonuçta Laura senin karın ve er ya da geç bizim için geri dönüş olmadığını kabullenmeleri gerekecek." Julia hayatına devam etmişti ve kızlarının da aynısını yapmasını istiyordu.

Eddie'nin sesi yorgun ve üzgündü. "Biliyorum."

Julia tüm kalbiyle yardım edebilmeyi istiyordu. Kızlarına babaları ve Laura konusunda mantıklı davranmaları için defalarca yalvarmıştı. Ancak onlar ne babalarına ne de yeni karısıyla olan ilişkisine sıcak bakmıyorlardı.

Eğer barışmak gibi bir ihtimalleri varsa bu ancak Hillary'nin düğününde olabilirdi. "Eddie, dinle, bu senin hayatın ve müdahale etmeye niyetim yok, bu istediğim son şey. Anlaman gereken şey şu ki, bu, kızlarınla aranı düzeltmek için son şansın olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kayıtsız kalmak, barışmaktan kaçınmak işe yaramıyor. Bu nişan bir lütuf. Bir fırsat. Kızların için mücadele et. Kalbini, senin için ne kadar önemli olduklarını görmelerine izin ver."

Hattın diğer ucundan Eddie'nin iç çektiğini duyabiliyordu. "Haklısın, aradığın için teşekkür ederim, Julia."

"Rica ederim, Eddie."

Huzursuz başlayan konuşma nazik bir tonla sona ermişti. Julia aramayı sonlandırdıktan sonra arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp Eddie'nin söylediklerini dikkate almasını, kızlarıyla bir araya gelmek için yapması gerekeni yapması için dua etti.

7

Heath hafta sonunu Julia'yı düşünerek geçirdi. Birkaç kez onu arayıp birlikte tekneyle gezmeyi teklif etmeye niyetlendi. Boşandıktan sonra teknesini satmamış, Washington Gölü'nün keyfini çıkarmaya devam etmişti. Lee suda olmayı hiç sevmezdi bu yüzden genellikle arkadaşları ya da oğullarıyla çıkardı. Michael ve Adam'ın hafta sonu için planları olduğundan Heath üniversite yıllarından beri tanıdığı bir arkadaşıyla çıkmıştı.

Her seferinde olduğu gibi suda geçirdiği zaman onu rahatlattı. Sırtını yaslayıp rüzgârın tekneyi Washington Üniversitesi yakınlarındaki çırpıntılı suda sürüklemesine izin verirken aklı sürekli Julia'ya kayıyordu. Günü onunla geçirmekten çok keyif alırdı. Ona teklif etme arzusu çok güçlüydü. Biraz üsteliyor olmaktan korkmasa ona sorardı.

Neredeyse her sabah birlikte egzersiz yapıyorlardı ve son zamanlarda sporun ardından kahve içmeyi alışkanlık hâline getirmişlerdi. Heath onun arkadaşlığından, boşandığından beri tanıştığı diğer kadınlardan çok daha fazla keyif alıyordu. Onun gibi Julia'nın da tereddütleri vardı ve Heath onu zorlamak istemiyordu.

Julia'ya ilgi duyuyordu. Hem de çok ilgi duyuyordu.

Pazartesi sabahı egzersizin ardından ayrıldılar, duşlarını aldılar ve Busy Bean'de buluştular. Kahve alma sırası Julia'daydı ve Heath her ne kadar kendi almayı tercih etse de ona bıraktı. Muhtemelen bu cinsiyetçi bir düşünceydi

ama engel olamıyordu. Böyle yetiştirilmişti. Erkek öderdi. Bir kadının onun adına ödeme yapması rahatsız hissettiriyordu.

Boş masa bulmak için yeterince erken gelmişti, Julia kahvelerini alıp masaya yaklaşırken ayağa kalktı. Ayağa kalkmak da eski kafalı başka bir hareket gibi hissettirmişti ama ona böyle öğretilmişti, o her daim centilmendi.

Oturduktan sonra, "Hafta sonu nasıl geçti?" diye sordu. Bir daha tekneyle açıldığında ona katılıp katılmayacağını anlamak için ağzını aramak istiyordu.

Julia vereceği cevabı tartıyor gibiydi. "Harikayla o kadar da harika değil arasıydı."

"Nasıl yani?" Başkası olsa detayları kendi anlatsın diye beklerdi. Ama bilmek istediği için sordu. "Burnumu sokuyorsam beni durdur. Ne oldu?"

Julia gülümseyerek rahatsız olmadığını belli etti. "En iyi kısmı kızlarımın uğramasıydı. Büyük olan, Hillary nişanlandı. Blake'le üç yıldır birlikteydi ve tabii evlenmelerini umuyordum."

"Bu harika bir haber." Kendi oğulları da bu doğrultuda düşünmeleri gereken yaştaydı. Şu anda iki oğlunun da bir bağlılık için acelesi yok gibiydi. Heath boşanmanın isteksizlikleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Julia'nın kızlarını da durduran bu olabilirdi.

Julia'nın gözleri mutlulukla parlıyordu, kızının planlarıyla ilgili bildiklerini anlattı. "Bu harika bir haber, daha mutlu olamazdım."

"Peki ya o kadar da harika olmayan kısmı ne?" diye sordu Heath.

"Evet," dedi Julia iç çekerek, "Hillary'yle babasının araları açık. Kızının nişanladığını ona haber vererek zor bir durumda kaldım."

Heath onu kıskanmadı. "Anladığım kadarıyla bu konuşma iyi gitmemiş."

"Aslında rahatsız edici başladı ama iyi sonlandı. Doğal olarak haberi benim vermem Eddie'yi incitti. Eski eşimle kızım arasındaki anlaşmazlığın dışında kalmayı tercih ederim. İstediğim son şey arada kalmak. Onu aramamın tek nedeni haber yayılır da Eddie nişanı bir başkasından duyarsa mahvolacağından endişelenmemdi."

Julia'nın eski kocasının duygularına karşı hassasiyet göstermesi Heath'i etkiledi. "Anlaşılan kızların babalarını bağışlamamış."

Julia homurdandı. "En hafif tabirle böyle denebilir."

Julia ayrıntıya girmedi, Heath de daha fazla soru sormadı.

"Senin oğulların nasıl? Yeni üvey babalarıyla sorunları var mı?"

Heath'in bildiği kadarıyla orada durum tam tersiydi. Oğullarını asla seçim yapmaları gereken bir duruma sokmak istememişti, bu yüzden hiç soru sormazdı. Oğulları bazen kendi istekleriyle bir şeyler anlatırdı. "Görünüşe göre yok. Eski karım ve kocasından pek bahsetmiyorlar ve açıkçası bu iyi."

"Şanslısın. Kızlarım boşanmayı kişisel olarak aldılar. Eddie artık beni hayatında istemese de onun kızlarımızı sevdiğini ve onlarla bağını korumak istediğini anlamıyorlar."

Julia'nın bu duruma sıkıldığını gören Heath onu neşelendirmenin yolunu aradı. "Olumlu olana odaklanalım. Kızın nişanlandı ve sen buna sevindin."

"Evet," derken güzel haberi hatırlayarak yüzü aydınlandı.

"Bence bu haber kutlamayı hak ediyor. İzin ver, sana yemek pişireyim," diye teklif etti Heath. Yalnız yaşadığı için mutfakta bir şeyler yapmaya alışmıştı. Boşanmadan sonraki ilk yıl çoğu gece dışarıda yemek yemişti. Birkaç

ay sonra aynı restoran ve aynı menülerden sıkılmaya başladı ve yemek pişirmeyi öğrenmeye karar verdi. Çevrimiçi aşçılık derslerine kayıt oldu, birkaç basit tarif denedi ve sonuçtan memnun kaldı. Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretmek mümkündü! Julia'ya bir sürü yeteneği olan bir erkek olduğunu göstermek istiyordu.

Julia, "Ne zaman?" diye sordu, ardından da şakayla kaşlarını çattı. "Heath Wilson, bana randevuya çıkmayı mı teklif ediyorsun?"

"Ah..." Heath ne cevap vereceğinden emin değildi. Hızlıca düşünüp "Randevu değil. İki arkadaşın yemek yemesi," dedi. Uzun bir hafta sonunun ardından onunla vakit geçirmeye can attığı için ekledi, "Bu geceye ne dersin?"

Julia'nın omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Bu gece olmaz. Bağış için bar gezisine kayıt oldum."

Bu kulağa eğlenceli geliyordu. "O zaman yarın akşama ne dersin?"

"Tabii olur," diyerek hemen kabul etti Julia.

Heath aklından olası menüyü seçiyordu. Onu etkileyeceğinden emin olduğu üç farklı tarif vardı: İkisi karidesliydi, biri de dil balığıydı. Birkaç iyi tavuk tarifi dışında bildiği başka iyi tarifler de vardı.

"Heath?" dedi Julia ve onu düşüncelerinden kopardı.

Başını kaldırdığında Julia'nın yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldığını gördü. "Benimle gelsene," dedi, sonra şaşkınlığını görüp ekledi, "bar turuna. Kardeşime de bilet almıştım. Amanda benimle gelecekti ama bu sabah arayıp almak istediği dikiş dersi yüzünden gelemeyeceğini söyledi. Sen de bana katılırsan çok daha eğlenceli olacaktır."

"Anlaştık," dedi sırıtarak. Ardından esprili bir tonla ekledi, "Unutma bu bir randevu değil."

Julia gülümsedi. "Randevu değil. İki arkadaşın iyi fıçı biranın tadını çıkararak birlikte eğlenmesi."

"Ben varım."

Elbette vardı. Bu kadın söz konusu olduğunda neredeyse aklı başından gidiyordu.

Barın etrafında bira bekleyen sıkışık insan sırası Heath'in Julia'nın yanına geri dönmesini neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Yüksek sesler duvarlarda yankılanıyor, sohbet etmeyi zorlaştırıyordu.

Bu, ikinci duraklarıydı, Heath kalabalığın arasında ilerleyip Julia'nın yanına dönerken biraları başının üstünde tuttu. Julia Heritage'da yaşayan genç bir kadınla birlikte paylaştığı bir bar masasındaydı. Etkinlikten önce tanışmışlardı ama çok fazla gürültü olduğundan ismini tam duyamamıştı. Kennedy gibi bir şeydi. Yanında bir kız arkadaşı vardı. İkisi de lisede öğretmendi - en azından Heath öyle anlamıştı. Kennedy öğrencilerinden daha büyükmüş gibi durmuyordu.

Heath birasını masaya bırakıp oturdu. Bir masa buldukları için şanslılardı. İlk barda ayakta durmak zorunda kalmışlardı. Butik biraların damak zevkine uygun olduğunu keşfetmek onu şaşırttı. Heath asla bira seven biri olmamıştı, tek malt viski ya da kırmızı şarabı kutu biraya tercih ederdi.

Şimdiden ilk bar sahibesinin verdiği bilgiler ışığında IPA, ale ve lager biralar arasındaki farkı öğrenmişti. Kadın hem eğitici hem de eğlenceliydi.

"Önce sen," dedi Julia tadım bardağını işaret ederek. İlk olarak soluk sarı birayı tatmaları tavsiye edilmişti. Tadım bardaklarındaki renk ve kıvam koyulaşıp zenginleşiyordu. Julia soluk renkli biraları sevmişti, Heath bu biralarda belirgin şerbetçiotu aroması olduğunu ve İngiliz

biralarına benzediğini öğrenmişti. IPA, Hint soluk birasının (Indian pale ale) kısaltmasıydı ve anlatılana göre Amerikan butik biraları arasında en popüler olanıydı.

Heath ilk yudumu aldıktan sonra başını onaylayarak salladı. Ardından Julia denedi, o da aynı fikirdeydi. "Bu iyi. Daha önce birayı pek sevmezdim."

"İkimiz için de yepyeni bir deneyim," dedi Heath. Barların müdavimi değildi ve pek bira içmezdi, sadece bira içen arkadaşlarıyla çıktığında tadımlık içerdi.

Julia soluk birayı kenara koyduktan sonra Kennedy ve arkadaşıyla gürültülü ortamda ellerinden geldiğince fikir alışverişinde bulundu. Bu kez Heath sarı biranın tadına ilk onun bakmasını işaret etti. Kısa dersten soluk malt şerbetçiotu ve mayalanmayı içeren fermantasyon süreci aklında kalmıştı. Dinlediklerini hafızasına kaydetme konusunda iyiydi ve farklı çeşitlerden etkilenmişti. Bu kadar çok bira çeşidi olduğunu öğrenmek aydınlatıcı olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Julia sarı birayı tattıktan sonra.

Başını hafifçe sallayarak sınırlı bir onay verdi. İlk durakları bir göstergeyse bira koyulaştıkça tatmaktan aldığı keyif de o kadar artıyordu.

Hefeweizen olarak bilinen Alman birası olduğunu öğrendiği üçüncü bardağa uzandı. İlk yudumu alır almaz kaşlarını çatıp bardağı Julia'ya uzattı.

"Bana ne tadı aldığını söyle."

Julia minik bir yudum aldı, ardından şüphe dolu bakışları Heath'inkilerle buluştu.

"Evet?" dedi Heath.

"Gülme ama," dedi. "Muz mu?"

Gürültülü kalabalıkta onu zar zor duyuyordu. Başını salladı. "Sarhoş olduğumu sandım. Birada muz aroması mı?"

İkisi de gülmeye başladı, alkol her yudumda onları biraz daha gevşetiyordu.

Tadım tepsisindeki son iki örnek siyah ve koyu biraydı. Tatları acıydı, Julia beğenmediği için ikisini de Heath içti. Aromaları güçlü ve belirgindi.

Dört bardan üçüncüsüne geçmek için yola çıktıklarında moralleri yerindeydi hatta biraz çakırkeyiftiler ki bu da Heath'i şaşırtmıştı. Baş döndüren duygularının sadece alkol yüzünden olduğunu sanmıyordu. Julia da iyi bir viski kadar baş döndürücüydü. Onunlayken rahat ve huzurlu hissediyordu. Onunlayken hissettiğine yakın bir duygu deneyimlemeyeli uzun zaman olmuştu.

Lee ile de ilk tanıştıklarında böyle miydi? Hatırlayamıyordu ama sonra gelecek yerine geçmişe bakmanın bir hata olacağına karar verdi. Konu o ve Julia olduğunda geleceğin ne göstereceğini bilmiyordu. Hissettiği şey cesaret ve onun hakkında daha fazlasını öğrenme isteğiydi. İlişkilerden vazgeçmişken burnunun dibinde yaşayan ve mükemmel görünen bir kadın bulmak büyük bir sürprizdi.

Sıradaki bara yürümek için yola çıktıklarında Heath uzanıp Julia'nın elini tutup kalabalıkta onu kaybetmek istemediğini bahane etti. Kalabalıkta kolaylıkla ayrı düşebilirlerdi. Heath bu kadının elinden tutmak değil ona tutunmak istiyordu.

Bar turu bittikten sonra Seattle sahiline geldiler. Heath midesine bir şeyler girmesi gerektiğini hissediyordu. Bar turundan önce de bir şey yememişti. İyi bilinen ve çok sevilen balık ve patates restoranı Ivar'ın önünden geçtiler.

"Acıktın mı?" diye sordu Julia'ya.

"Açtan ziyade sarhoşum," diye cevap verdi Julia gülümseyerek.

Eğilip onu öpmemek için gücünün her zerresini kullandı. Julia'nın nemli dudakları aralıktı ve güzel gözleriyle ona gülümsüyordu. Kesinlikle halk içinde öpüşecek türden biri değildi ama hayatında ilk kez bunu yapabilirdi.

"Balık ve patates kızartmasına ne dersin?" derken bakışlarını özellikle kaçırdı.

"Randevu olarak değil, değil mi?" diye takıldı Julia, konuşurken kelimeleri hafiften yuvarlıyordu.

Evet, birayı dengelemek için ikisinin de bir şeyler yemesi gerekiyordu. "Randevu ya da değil, ben ısmarlıyorum. Sen tur biletlerinin parasını ödedin yani yemek benden."

Julia bir an için karşı çıkacakmış gibi göründüyse de sonra fikrini değiştirdi. "Balık çorbası yanında bir parça morina. En iyi balık çorbası burada."

"Anlaştık."

Heath pencereye yaklaşıp iki fincan kahveyle birlikte siparişlerini verdi. Siparişleri hazır olunca onları iskeledeki piknik masasına götürüp Julia'nın karşısına oturdu.

Yaz Seattle'da resmi olarak 4 Temmuz'dan önce başlamazdı. Her geçen gün hava daha da güzelleşir, ağustos ve eylül aylarında zirveye ulaşırdı. Heath Seattle yazını seviyordu. Bu temmuz akşamı daha mükemmel olamazdı. Hava açıktı, şehrin üstüne alacakaranlık çökerken yıldızlar görünmeye yeni başlamıştı. Gökdelenlerin gölgeleri yere düşüyordu. Puget Boğazı'nın soğuk sularından hafif bir esinti geliyordu ve Heath tanıştığı en güzel kadınla oturuyordu. Bir erkeğin Julia'dan vazgeçebilmesi onu çok şaşırtıyordu. O arzulanası bir kadındı.

Uber çağırıp Heritage'a döndüler, Heath asansöre kadar Julia'ya eşlik etti. Bir centilmen olarak dairesine kadar onunla yürüdü. Julia kapıyı açınca davet beklemeden içeri adım attı. Julia'nın şaşkın ya da tedirgin görünme-

mesine memnun oldu. Heath ya bu kadını öpecekti ya da delirecekti. Tüm gece bu ânı beklemişti.

"Harika vakit geçirdim," dedi Julia. Işıkları açmamıştı ve pencereden içeri süzülen ay ışığı altın rengi yumuşaklığıyla üzerine vuruyordu. Heath gözlerini ondan alamıyordu, Julia da bakışlarını kaçırmadı.

İkisi de konuşmadı.

Heath bir elini kadının omzuna koyup, "Ben de harika vakit geçirdim. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Yalnız gitsem bu kadar eğlenemezdim. Akşamı birlikte geçirmek bu deneyimi bin kat güzelleştirdi."

"Katılıyorum." Sonra daha fazla sabrı kalmadığından dudaklarını onunkilere değdirdi.

Julia kollarını ona doladı, dudakları coşkuyla karşılık verirken parmak uçlarında yükseldi. Heath ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama onu yıldırım gibi çarpan bir elektrik akımı hissedeceğini sanmamıştı. Heath'in öpücüğü daha ihtiraslı bir hâl alırken Julia kendini serbest bıraktı.

O küçük girişte, kollarını birbirine dolayıp aşka susamış ergenler gibi ne kadar süre öpüştüklerini bilmiyordu. İstekli oldukları için öpüşmeleri nefessiz kalana kadar devam etti.

Kendini ilk Julia çekti, alnını adamın göğsüne yasladı. Hiçbir şey söylemedi, Heath de konuşup ânı mahvetmekten korkuyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Julia birkaç saniye sonra.

Heath sırıttı. Teşekkür etmesi gereken oydu.

"Biri beni böyle öpmeyeli uzun zaman olmuştu. Ya da kendimi güzel ve arzulanır hissettirmeyeli."

"Ah Julia, nasıl olur da biri senin güzelliğini görmez?"

Julia gözlerini kapatıp gülümsedi.

"Unutma, yarın akşam yemek pişireceğim."

"Aşçılık becerileri olan bir erkek. Geri çevirmeyeceğim."

"Güzel. Aksi hâlde hayal kırıklığına uğrardım."

"Yardım edebilirim. Birlikte hazırlayabiliriz."

Heath bundan daha iyisini hayal edemezdi. "Kulağa harika geliyor. Artık gitsem iyi olur." Bunu Julia'dan çok kendi iyiliği için söylemişti. Biraz daha kalırsa onu yeniden öpecekti. Kendine hâkim olması çok zordu.

Julia kapıyı açtı ve Heath onu mümkün olduğunca uzun süre görmek için geri geri yürürken kapı eşiğinde durdu.

"İyi geceler Julia."

"İyi geceler."

Heath dairesine döndü ama yerinde duramıyordu. Çalışma odasından mutfağa, oradan tekrar odasına yürüdü. Tek düşünebildiği Julia'ydı. Benzersiz tadı damağında kalmıştı ve daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

On dakika kendi kendiyle kavga ettikten sonra dairesinden çıktı, asansöre binip Julia'nın bulunduğu kata indi, bu delilikti. Kara sevdalı bir liseli gibi davranıyordu ama umurunda değildi.

Zili çaldıktan sonra bir adım geri çekilip bekledi.

Julia kapıyı açıp karşısında onu görünce şaşkınlığı gözlerine yansıdı. Şaşkınlığını bir tebessüm izledi ve küçük bir hoş geldin çığlığıyla kendini onun kollarına attı.

Heath onu tekrar tekrar öptü, ona doyamıyordu. Duramıyordu.

Julia geri çekilip elleriyle onun yüzünü tutup gülümsedi.

Uzunca bir süre sadece birbirlerine baktılar.
"Akşam yemeği hakkında," dedi Heath.
"Evet?"
"Bu kesinlikle bir randevu."
Julia gülerek başını salladı, ardından tekrar öpüştüler.

8

"Selam anne," diye bağırdı Carrie evlerinin kapısını açıp içeri girerken.

"Carrie." Annesi başını mutfaktan uzattı. "Sürpriz yaptın."

Annesinin bakışından bunun hoş bir sürpriz olmadığı anlaşılıyordu. "Sorun mu var?" diye sordu Carrie. Bir şeyleri bölmüş gibi hissetmişti. Annesi, evde çıplak dolaşırlarken Carrie içeri girmiş gibi suçlu görünüyordu.

Annesi başını iki yana salladı. "Heritage'da her şey yolunda, değil mi? İşi bırakmadın, değil mi?"

"Anne, bu nereden geldi aklına? İşimi seviyorum." Pozisyonunu iki haftanın sonunda kaybetmiş olsa bu bir rekor olurdu. Ayrıca bina sakinlerinin tuhaflıklarını ve karakterlerini öğrenmek eğlenceliydi. Her gün farklıydı, her gün yeni bir deneyimdi.

Kendi yaşlarında olan Kennedy'yi tanımıştı, her gece yemek siparişini teslim etmesine karşın yüzünü nadiren gördüğü Eric'e karşı zaafı vardı. Eric başlarda ondan bir an önce kurtulmak istiyor gibiydi ve Carrie bunu hem eğlenceli hem de biraz kamçılayıcı bulmuştu. Şimdilerdeyse adamın etrafına ördüğü duvarda bir çentik açmaya başlıyordu hatta birkaç kez ayaküstü sohbet etmişlerdi. Carrie dairenin içinde gördüklerinden Eric'in teknoloji kurdu olduğunu söyleyebilirdi. Müsait olan her yerde bilgisayarlar ve monitörler vardı. Tahmin yürütse de tam olarak

ne yaptığından emin değildi. Kısa sohbetleri sayesinde her gün onun hakkında bir şeyler öğreniyordu. Tanıdığı bütün adamlardan farklıydı ve onunla vakit geçirdikçe ona olan merakı artıyordu.

Carrie'nin babası yüzünde aynı endişeli ifadeyle odasından çıktı. "Carrie, burada ne işin var?" diye sorup Eric'le ilgili düşüncelerini böldü.

O anda anladı. Ebeveynleri onun eve geri dönmesinden korkuyordu. Bu komikti. Kısa bir an Carrie onları kandırmayı düşündü ama sonra bunun çocukça olacağına karar verdi.

"İkiniz de endişelenmeyi bırakın. Bisikletimi alacağım. Justin'le Green Lake'te bisiklete bineceğiz."

"Oh, şükürler olsun." Annesi derin bir soluk aldı.

Carrie merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. "Kaskımı almam gerek," dedi koridordan odasına doğru aceleyle ilerlerken. Odasının kapısını açtığı anda gördükleri karşısında ağzı açık kaldı.

"Carrie..." Annesi merdivenlerden sesleniyordu. "Eşyalarını çıkardım."

Carrie gözlerine inanamıyordu. Bütün odası boşaltılmıştı. Yatağı, şifonyeri, komodini ve masası. Odası başka bir şeye dönüştürülmüştü.

Bir zamanlar kitaplığının olduğu yerde üstünde akla gelebilecek her renkte makara bulunan büyük bir raf duruyordu. Gökkuşağında bile bu kadar çok renk olamazdı. Yatağının yerine bir kesim masası konmuş, devasa bir dikiş makinesi bir duvarın tamamını kaplamıştı. Sırf meraktan dolabının kapağını açtı ve tabii ki dolabın içi yerden tavana kadar kumaşla doldurulmuştu.

Carrie taşınmadan önce annesinin bunca kumaşı nerede tuttuğu tam bir muammaydı. Evdeki her odaya, yatak-

ların altına, kutulara ve çekmecelere tıkıştırmış olmalıydı. Gizlemişti. Bu inanılmazdı.

Kapağı kapatıp bir adım geri çekildi, gözünün önündeki kanıtlara inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Odası gitmişti. Evde ona ait tek yerin tamamen değiştiğini görmek sarsıcıydı.

Birkaç yıl önce annesi bir dikiş grubuna katılmıştı. Carrie pek önemsememişti. Şimdiki dikiş makinesinin küçük bir modeli çamaşır odasına kurulmuştu, annesi derslere ve seminerlere katılmıştı. Çıkardığı işler şahaneydi. Onları, arkadaşları, akrabaları, evsiz barınakları ve bakım evleri için yapmıştı. Annesi yetenekleri ve hediyeleri konusunda her daim cömert biri olmuştu. Carrie kesinlikle bu alanı ona çok görmüyordu.

Annesi suçlu bir ifadeyle odaya girdi. "Üzüldün mü?" diye sordu.

Carrie yüzüne bir gülümseme yerleştirip başını iki yana salladı. "Artık kendi yerim var yani endişelenme. Odamı iyi değerlendirdiğine memnunum." Annesinin bunca şeyi daha önce küçücük çamaşır odasında yapıyor olması şaşırtıcıydı.

"Babam zulanı gördü mü?" diye sordu dolabı işaret ederek. Babası annesinin kumaşlara ne kadar para harcadığını bilse küplere binerdi.

"Biliyor," dedi Amanda sesini alçaltarak.

Carrie babasının, annesinin dikiş tutkusu için yaptığı büyük yatırım yüzünden şoka girmediğine inanmıyordu. "Dolabın içine baktı mı?"

Annesinin dudağının kenarı bir tebessümle kıvrıldı. "Baktı."

"Peki ne dedi?"

Tebessüm koca bir gülümsemeye dönene kadar genişledi. "Çok şaşırdı ve bunca kumaş yüz doların üstünde olmalı dedi."

Carrie kahkahayı patlattı, annesi de ona katıldı ve gözlerinden yaşlar gelene kadar güldüler.

"Peki sen ne dedin?" dedi Carrie çünkü annesini gayet iyi tanıyordu.

"Soluğum kesilmiş gibi babana bakıp dedim ki, 'Gerçekten o kadar harcadığımı mı sanıyorsun?'"

Bu yorum ona babasının ne sıklıkla alışverişe gittiğini söylüyordu. Muhtemelen bir somun ekmeğin hâlâ yirmi beş sent olduğunu sanıyordu.

Annesi ciddileşti. "Ciddisin, değil mi? Odana el koyduğum için üzülmediğin konusunda yani."

"Şaşırdığım kadar üzülmedim. Evden gitmemi istemene şaşmamalı. Tüm bu malzemeler ve kumaş zulan için yere ihtiyacın varmış."

Birbirlerine sarıldılar. "Şimdi bisiklet malzemelerim nerede?"

"Garajda. Kutulara doldurdum. Hadi gel de bulmana yardım edeyim."

Yarım saat sonra Carrie Green Lake'te bisiklete oturmuş sabırla geç kalmayı âdet hâline getiren Justin'i bekliyordu. Programın yarım saat gerisinde kalacağını tahmin etmeliydi. Gecikeceğini bildiğinden genellikle daha erken bir saat söylerdi.

Nihayet bisikletiyle parka geldiğinde Carrie anlamlı bir ifadeyle saatine baktı.

"Kızma bana. Hep geç kaldığımı biliyorsun," dedi büyüleyici bir gülümsemeyle. Çok hoş görünüyor olması da başka bir artısıydı. Üniversitede bir çalışma grubunda tanışmışlar, yıllarca bir ayrılıp bir barışmışlardı. İlişkileri asla ciddiyet kazanmamıştı. En azından Carrie açısından. Justin bu kovalamacadan keyif alıyor gibiydi, aralarındaki bağ Carrie için ciddiye alacak kadar güçlü görünmüyordu.

Carrie ayaklarını pedallara yerleştirip ona baktı. "Hazır mısın?"

Justin güldü. "Ben hep hazırım. Ağırdan alan sensin."

Gülümsemesi çok tatlıydı ve bunu etkileyici biçimde kullanıyordu.

"Hadi," dedi Carrie ve gölün etrafında bisiklet süren diğerlerine katılmak için kaskının kayışlarını düzeltti. Bisiklet sürmek için mükemmel bir yaz günüydü, hava yirmi beş derece civarındaydı. Justin iyi bir arkadaştı. Bütün hatalarına rağmen -ki çok fazlaydılar- Carrie onunla olmaktan keyif alıyordu.

Justin'in en ciddi sorunu hırstan yoksun olmasıydı. Birkaç hafta çalışmakla yetinir, ardından işsizlik maaşı bitene kadar evde otururdu.

Carrie'nin bildiği kadarıyla asla yalnız yaşamamıştı. Annesi saf bir kadındı, babası ortalıkta yoktu. Justin evde yaşayarak annesine iyilik yapıyormuş gibi tavır takınıyordu. Carrie, Justin'in annesiyle yaptıkları kısa sohbetlerden durumun böyle olmadığını anlamıştı.

Bisiklet turunu bitirdiklerinde ikisi de terlemişti ve mola verme ihtiyacı duyuyorlardı.

"Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu Justin.

"Olur."

"Sosisli sandviç ve gazoz?"

"Mükemmel." Carrie günahkâr lezzetin tadına bakmayalı bir aydan fazla olmuştu. Frank ve Mustard's kendi özel sosisli sandviçleriyle favori standıydı. İçeride oturacak yer yoktu ama dışarıda yemek için bir sürü şemsiyeli masa vardı. Carrie sandviçini jalapeno ve lahana salatalı seviyordu. Justin üstünde acılı et olan sosisli sandviç tercih ediyordu.

Bisikletlerini park edip boş bir masa buldular. Carrie, Justin'in siparişleri vermesini bekledi ve kendi yemeğini ödemek için cüzdanına uzandı.

"Benimkini de ödesen olur mu?" diye sordu Justin. "Biraz para sıkıntım var."

Carrie duraksadı. "Geçen sefer de ben ödemiştim."

Omuz silkti. "İşler biraz kötü."

Bu kötü şöhretinin onu yakaladığını kabul etme biçimiydi. Justin herhangi bir işte birkaç aydan fazla kalamıyor gibiydi.

Mezun olduktan sonra Carrie onu anlamıştı. Justin gibi o da bir işten diğerine sürüklenmişti. Ancak arada fark vardı; o çalıştığı işlerden asla kötü duygularla ayrılmamıştı. İşverenlerinden her biri onun çalışma etiğinden etkilenmiş, ayrılmasına üzülmüştü. Buna karşın Justin ya işe gitmez ya da işten çıkarılmayı tercih ettiğini bilmelerini sağlardı.

Carrie bunun son olacağına karar verip fazladan para çıkarıp Justin'e uzattı.

"Bu son," diye söz verdi Justin.

Carrie bunu daha önce de duymuştu. Bu konuyu dert etmeyi bırakıp lezzetli yemeğinin tadını çıkarmaya karar verdi. Birkaç dakika içinde Justin sandviçleri ve büyük gazozları koyduğu iki tepsiyle geri döndü. Sandalyeyi çekip oturdu.

Yemeklerini yerlerken birkaç dakika konuşmadılar.

"Seni özledim," dedi Justin sandviçini mideye indirdikten sonra.

Carrie buna inanmadığı için umursamadı. Heritage'a taşındığından beri onu hiç aramamıştı. Mesaj bile atmamıştı. Onu arayıp bu öğlen bisiklete binmeye çağıran Carrie'ydi.

"Lüks apartman dairesinde yaşayıp zenginlerle dirsek tokuşturmak nasılmış?"

Carrie bu yorumu da duymazdan gelmeyi tercih etti. "Kendi yerinin olması harika. Sen de denemelisin." Bu, Justin'in anlaması zor bir imaydı.

"Olmaz," dedi Justin. "Annemin bana ihtiyacı var."

"Ben tam tersi olduğunu düşünüyorum. Senin annene ihtiyacın var."

Justin omuz silkti. "Şikâyetim yok. Çamaşırlarımı yıkıyor, yemeklerimi pişiriyor ve sağlık sigortamı ödüyor. Bence gayet iyi."

Evet, Justin gerçek bir yetişkin olmaya geçiş yapmak için fazla rahattı. Onun yakın zamanda kendi yerine taşınma ihtimali olmadığını anlamak zor değildi.

"Kuzenim Hillary'nin nişanlandığından bahsetmiş miydim?" dedi Carrie konuyu değiştirmek için.

Justin içeceğini kenara koydu ve gözlerini devirdi. Carrie hâlâ sandviç yiyor olsa muhtemelen boğazında kalırdı diye düşündü. "Hey Carrie, bu bir ima değil, değil mi çünkü biliyorsun-"

"Dur." Carrie daha fazla pot kırmasına izin vermeden elini kaldırdı. "Sana böyle bir şey önermiyorum. Sadece bir haber paylaşıyorum, ikimizle ilgili herhangi bir imada bulunmuyorum."

İmkân yok.

Kırılgan egosuna zarar vermesinden korktuğu için bunu yüksek sesle söyleyemezdi. Konu eş seçmek olduğunda Justin listenin en sonunda olurdu. Öğle yemeği bir işaretse sonunda ona bakanın kendisi olacağı açıktı.

"Demek istediğim," dedi, baskı ortadan kalktığı için şimdi gülümsüyordu, "sen uzun vadeli bir ilişkiyi hak ediyorsun. Sana sahip olan erkek çok şanslıdır. Söylemeye çalıştığım, birlikte yaşamaya karşı değilim."

"Dalga mı geçiyorsun? Böyle bir şey olmayacak."

Bu fikri ortaya ilk kez atmıyordu. Carrie'nin kesinlikle böyle bir niyeti yoktu. Öncelikle aynı daireyi paylaşmaları durumunda Carrie'nin onunla yatacağını sanıyorsa hayal görüyordu. Kesinlikle sadece ev arkadaşı olurlardı.

Justin'le birlikte yaşamayı düşündüğünde neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. Eve taşınacak ve çok geçmeden kiranın ona düşen payını da Carrie ödeyecekti.

"Hey," dedi Justin, "ciddiyim."

"Ben de."

Justin keyifli bir kahkaha attı. "Seninle ilgili en çok hoşuma giden bu, Carrie. Çok açık sözlüsün."

Öğle yemeğinin ardından Carrie ve Justin kendi yollarına gitti. Carrie bisikletini ve kaskını bırakmak için ailesinin evine döndü.

Eve döndüğünü gören annesi garajda ona katıldı. "İyi vakit geçirdin mi?"

Justin eğlenceliydi, onunlayken iyi vakit geçireceğini biliyordu. "Evet," dedi isteksizce de olsa.

Annesi başını eğdi. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Biraz tereddüt ettin."

Carrie kaskını annesinin eşyalarını doldurduğu kutuya koydu. "Bugünden sonra Justin'le daha fazla devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Neden?" Yüzünde yine aynı şaşkın bakış vardı. "Onunla vakit geçirmekten hep keyif alırdın."

"Alıyorum, sorun da bu. Justin eğlenceli ve iyi bir arkadaş. Onunla takılmak güzeldi."

"Peki ne değişti?"

Carrie annesiyle birlikte eve girdi, annesi buzdolabını açıp bir sürahi buzlu çay çıkardı ve ikisine de birer bardak doldurdu.

"Doğru soru neyin değil kimin değiştiği," diye itiraf etti Carrie bir süre düşündükten sonra. Mutfak tezgâhına dayandı, bir süre susup düşüncelerini topladı, duygularını annesine açıklamak bir yana kendine bile açıklamakta zorlanıyordu.

"Beni yanlış anlama," dedi sonunda. "Justin'den hoşlanıyorum. Hep hoşlandım. Dediğim gibi o eğlenceli biri. Sorun şu ki o muhtemelen şu hiç büyümeyecek olan oğlanlardan."

Annesi gülümsedi. "Peter Pan gibi mi?"

Carrie başını sallayarak onayladı. "Tam olarak Peter Pan gibi," dedi. "Daha önce beni düşündürmüyordu. Ama her nedense bugün düşündürdü." Justin ve Eric arasındaki fark özellikle de konu çalışma etiği olduğunda çok büyüktü. "Green Lake'ten ayrılırken artık ilerlemenin zamanının geldiğini anladım. O bir arkadaş ve büyük ihtimalle ortak arkadaşlar sayesinde ara sıra yine görüşürüz." Yine de Carrie onu artık aramayacaktı.

Büyükbabasının her zaman söylediği gibi: *Böylesi daha güzeldi.*

Carrie aklı Justin ve verdiği kararla meşgul olarak Heritage'a döndü. Kararı gerçekten doğruydu. Justin'in neden beraber olamadıklarına dair üç ya da dört kez direttikten sonra omuz silkip yoluna devam edeceğinden şüphesi yoktu. Onlar asla bir bütün olmamışlardı. En az iki kadınla daha görüştüğünü biliyordu ve görünüşe göre onlar da Justin'in sandviçini falan ödemeye hevesli görünüyordu.

Carrie bina sorumlusu olarak çalışmaya başladıktan kısa süre sonra Heritage'ın çatısını keşfetmişti. Köşeleri süsleyen saksı bitkileriyle yukarısı çok hoş görünüyordu. Çatıya konan birkaç şezlong oturup akşamın tadını çıkarmak için son derece davetkâr görünüyordu.

Manzara özellikle gece olduğunda muhteşemdi. Caddenin gürültüsü uzaklarda yankılanırken boğazın sularından serin bir rüzgâr esiyordu. Ara sıra acil bir durum olduğunu bildiren siren seslerini takip eden sessizlik ona kaostan ne kadar uzak olduğunu hatırlatıyordu.

Aklı karışık olduğundan bir kadeh şarapla yukarı çıkıp günün yorgunluğunu atmaya, geçmişi bırakıp geleceğe bakmaya karar verdi. Carrie, Hillary adına mutluydu ancak kendisinin de bir gün "o kişiyle" karşılaşıp karşılaşmayacağını merak ediyordu.

Bir sandalyeye oturdu, alacakaranlık Puget Boğazı'nın üstünü kaplamaya başlamıştı ve kararan gökyüzünde birkaç yıldız görünüyordu. Şarabını yudumlayıp gevşerken omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti. Çatıda zaman geçirmenin böyle bir etkisi vardı.

Arkasında çatıya açılan kapının gıcırdadığını duyduğu anda artık yalnız olmadığını anladı.

"Oh."

Gelen her kimse Carrie'yi orada gördüğüne Carrie'nin mekânın işgal edilmesine şaşırdığı kadar şaşırmıştı. Omzunun üzerinden bakınca gelenin Eric Hudson olduğunu gördü.

"Eric," dedi, onu dairesinin dışında gördüğüne sevinmişti.

Eric ne yapacağını bilmiyormuş gibi elleri cebinde şezlongun yanında durdu. "Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim."

"Etmedin." Yandaki sandalyeye vurdu. "Bana katılsana."

Adam bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilmiş gibi tereddüt etti.

"Isırmam," dedi Carrie hoş bir gülümsemeyle.

"Bu akşam bana yemek getirmedin," dedi Eric otururken.

Carrie bunu fark ettiğine memnun oldu. "Bugün izin günümdü ve bir arkadaşımla dışarıdaydım." Justin'den ne kadar az bahsederse o kadar iyiydi. "Beni görmeyi özledin mi?" diye sordu şakayla karışık.

"Öyle olsa bile itiraf etmezdim," dedi Eric yandaki şezlonga geçip ayaklarını uzatırken.

"Ah hadi ama Eric, itiraf et. Ziyaretlerimi dört gözle bekliyorsun."

"Hiçbir şey kabul etmiyorum," dedi.

Carrie onun gülümsediğini fark etti ve kendi gülümsemesine engel olamadı. "Sana şarap teklif ederdim ama sadece bir kadeh var."

"Yine de teşekkürler."

"Seni dairenin dışında görmek güzel."

"Evet. Hava müsaade ettiği sürece her gece buraya gelirim. Beni özgür hissettiriyor... eğer bir şey ifade ediyorsa."

Carrie gayet iyi anlıyordu. "Ediyor. Sanki günün iyi kısmını soluyup hayal kırıklıklarını dışarı vermek gibi."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Eric.

"Şimdiye kadar karşılaşmamış olmamız şaşırtıcı."

"Buraya sık sık geliyor musun?"

Carrie bu sorudan ne çıkaracağından emin olamadı. Bunun bir seferlik olmasını ima ettiğinden korktu. Ama sonra sıradan bir soru olabileceğine karar verdi. "Ara sıra. Gelmememi mi tercih edersin?"

"Kesinlikle hayır. Seni burada görmek güzel. Evden çalıştığım için insanlarla pek iletişim kuramıyorum - bilgisayar ekranı dışında yani."

Carrie bunu merak etmişti. Eric rahatlamaya başladığında onun arkadaşlığının keyifli olduğunu gördü. Eric kendi işine sahip olduğunu, ülke çapında çok sayıda küçük şirkete teknik destek verdiğini açıkladı. Bir iş için bilgisayar teknik desteği vererek başlamış, derken itibarı artmış ve her biri uzaktan çalışan daha fazla eleman ve diğer işlere yardımcı olacak personeli işe almıştı. Carrie çok etkilendi. O bir girişimciydi. Eric şirketinin hızla bü-

yüdüğünü ve gittikçe daha çok zamanını aldığını ve bu talepleri karşılarken stresinin arttığını anlattı. Çatıya çıkmasına şaşmamalıydı.

Eric sadece kendisinin konuştuğunu fark edince sustu. "Üzgünüm, seni sıkmak istememiştim."

"Hayır, gerçekten ilgimi çekti."

"Gitmeliyim." Şezlongdan kalkmaya hazır görünüyordu.

"Lütfen gitme," dedi Carrie ve ciddiydi.

"İşe dönmem gerek," dedi Eric ısrarla ayağa kalkarken.

"Hayatta işten daha fazlası olduğunu biliyorsun," dedi Carrie onu kalmaya ikna etmeyi umarak.

Eric uzunca bir süre ona baktı, sanki ne söyleyeceğini bilmiyordu. Nihayet konuşmaya başladığında yeterince hızlı olmazsa istediklerini söyleyemeyecekmiş gibiydi.

"Ben anti sosyalim Carrie. İlişki nasıl kurulur bilmiyorum. Bir sürü kişi tanıyorum ama sadece bir tane gerçek dostum var. Kimseyle çıkmıyorum... randevuya çıkmak nasıl olur bilmiyorum. Senden hoşlanıyorum ve bu beni huzursuz ediyor çünkü er ya da geç benim sıkıcı olduğumu fark edeceksin. İnsanlarla bilgisayar başındayken daha rahatım, özelikle de kadınlarla." Durdu, nefes aldı ve ekledi. "Özellikle güzel kadınlarla yani benim romantik bir kahraman olduğumu sanıyorsan büyük bir hayal kırıklığı yaşarsın."

Sözlerini bitirdikten sonra sanki çatı alev almış gibi hızla uzaklaştı.

Giderken çatıdaki bütün havayı da beraberinde götürmüş gibiydi. Carrie bir süre sonra arkasına yaslanıp şarabını yudumladı. Eric onun güzel olduğunu düşünüyordu. Kendisinde ise romantizmden eser olmadığını sanıyordu. Ama çok yanılıyordu.

9

Julia kötü bir rüyadan uyanıp güçlükle soluyarak yatakta doğruldu. Kâbus çok gerçekçiydi. Rüyasında Heath artık onu göremeyeceğini söylediğinden ağlıyordu ve kalbi kırılmıştı. Gerekçesi açık değildi, bu kadar kötü gidenin ne olduğunu anlayamayan Julia onu ikna etmeye çalışıyordu. Heath tekrar tekrar ne kadar üzgün olduğunu söylemiş ve sonra Julia onu durduramadan kapıdan çıkıp gitmişti. Julia dağılmış, kalbi kırılmıştı ve ne olduğunu ya da neden olduğunu anlamakta zorlanmıştı.

Derin, onu felce uğratan yenilgi duygusu evliliğini bitiren boşanma kâğıtlarını imzaladığı günküyle aynıydı.

Ne kadar saçma görünse de Heath ile düzenli çıkmaya başladığından beri kötü bir şey olmasını bekliyordu. Heath bir ilişkide bulmayı umduğu her şeye sahipti.

Yıllardır Heath'le birlikteyken güldüğü kadar çok ve içten gülmemişti. Ve öpücükleri. Ah. Julia'nın güneşte solan bir çiçek gibi kuruduğunu, öldüğünü düşündüğü kısımlarını canlandırmıştı.

Birkaç gece önce Heath ona yemek yapmıştı ve birlikte bir şişe şarap içmişlerdi. Akşam mükemmel geçmişti. Zamanın birlikteyken bu kadar harika geçmesiyle şaşkına dönen Julia uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Heath'e âşık oluyordu, hem de çok. Bu kadar yoğun duygular hissetmesi Julia'yı korkutuyordu. Korkmasının nedeni bu kadar güzel olan bir şeyin sonsuza dek süremeyecek olmasıydı ve kâbusunun sebebi de buydu.

Heath onun için mükemmeldi. İkisi de boşanmış ve eşlerinin sadakatsizliklerinin üstesinden gelmişlerdi. Julia gibi o da boşanmasıyla ilgili ayrıntılara girmiyor ya da eski eşi hakkında kötü konuşmuyordu. Julia, onun bitmiş bir evliliğin tüm tatsız detaylarını geride bırakma kararlılığını takdir ediyordu. Kendisi de Eddie'den sadece bir kez, o da Hillary'nin nişan haberinden sonra, bahsetmişti. İkisi de geçmişi arkalarında bırakmaya, mutlulukla ve umutla geleceğe bakmaya hevesliydi.

Julia rüyanın etkisinden kurtulamamış olmasına rağmen kalkıp egzersiz giysilerini giydi. Kulaklıklarını yanına almayı uzun süre önce bırakmıştı. Heath ile arkadaşlığı yeşermeden önce müzik dinlemek zamanın geçmesine yardım ediyordu. Şimdilerde egzersiz yaparken sohbet ediyorlar, daha iyi zaman ve mesafe için birbirlerini teşvik ediyorlardı. Egzersizleri bitince kahve içmek için Busy Bean'de buluşuyorlardı; şahsi programlarına dönüp gün içinde nereye gitmeleri gerekiyorsa gitmeden önce edindikleri yeni bir alışkanlıktı bu.

Julia gibi Heath de haftada iki ya da üç kez şehir merkezindeki ofisine gidiyordu. Julia danışmanlık yapmaya devam ediyor, haftada yirmi saat çalışıyordu ve işlerini Heath ile kahve saatine göre ayarladığından artık işe eskisine göre daha geç gidiyordu. Günün en güzel kısmı birlikte geçirdikleri sabahlardı.

Öğleden sonraları ikisi de müsait olduklarında yerel şarap evlerini geziyor, Washington Eyaleti şaraplarını deniyor, Seattle bölgesindeki tadım evlerini dolaşıyorlardı. Eve dönüş yolunda sıklıkla bir şeyler atıştırıp yola devam etmeden önce şarabın etkisini hafifletiyorlardı.

Son birkaç gündür Heath'in onu ziyarete gelen bir üniversite arkadaşıyla planları vardı. Birlikte geçirebildikleri tek zaman Heath'in arkadaşıyla buluşmak için ayrılma-

dan önceki sabah saatleriydi. Julia onu özlemişti ve rüyasını tetikleyenin onun yokluğu olduğundan şüpheleniyordu.

Heath Julia'nın içeri girdiğini görünce onu, "Günaydın," diye selamladı.

"Günaydın," diye karşılık verdi Julia gülümseyerek.

"İyi uyudun mu?" Sanki onu üzen bir şey olduğunu anlamış gibi hafifçe kaşlarını çattı. Birbirlerini bu kadar az tanımalarına rağmen en ufak değişimleri fark etmesi Julia'yı şaşırtıyordu.

Heath sadece ona bakmıyor, onu *görüyordu*.

Julia başını iki yana salladı. "Bir kâbusla uyandım."

Sıkıntılı olduğunu hissettiğini doğrulayarak kaşlarını kaldırdı. "Anlatmak ister misin?"

İstemiyordu, rüyayı unutmayı tercih ediyordu. Başını bir kez daha iki yana sallayıp koşu bandına çıktı. Hızlı adımlarla yürümeye başladı, Heath bisiklete oturup hafif tempoda pedal çevirirken bakışları Julia'nın üstündeydi.

Julia, ona baktığını hissediyordu. Merakla ona döndü. "Saçma bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Sence de birbirimizi bulmamız-"

"İnsanoğlunun Ay'a ayak basmasından sonraki en harika şey mi?" diye tamamladı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Julia da gülümsedi. "Tamam, o da doğru ama sana da biraz fazla mükemmel gelmiyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, öncelikle ikimiz de ilişki kurmaktan vazgeçmiştik."

"Nedenlerimiz vardı," diye hatırlattı Heath.

"Nedenlerimiz vardı," diyerek onayladı Julia. "Hatta geçmişimiz bile benzer. Eşin seni başka bir adam için terk etti ve benim kocam başka bir kadına âşık oldu. Masum taraflar bizlerdik."

"Senin adına konuşamam ama ben Lee'nin beni terk etmesinde suçun en azından bir kısmının bende olduğunu kabul ediyorum. Birbirimizden uzaklaşmıştık. Biliyordum ama ciddiye almıyordum. Hayatımdan memnundum ve Lee'nin olmayabileceğini düşünmedim."

Julia evliliğinin bitmesinde kendi hatasını kabullenme isteğine hayran kaldı. O böyle yapmamıştı.

"Ben kocamı sevdim. Evliliğimi kurtarmak için her şeyi yaptım. Kocamı geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım. Boşanırsak birlikteliğimizi korumak için mümkün olan her şeyi yapmış olmayı istedim. Sadece... sadece..." Karın boşluğuna tekme yemiş gibi inen o tanıdık acıyı hissedince durdu.

"Artık geçmişe bakmanın faydası yok," diye devam etti kendini topladıktan sonra. "Ben elimden geleni yaptım ve işe yaramadığını görünce de onu bırakıp devam etmem gerektiğini anladım." Bitirmek için yazdığı veda mektubunu ve onun geçmişin pişmanlıklarını geride bırakıp geleceğe bakmasına nasıl yardım ettiğini hatırladı.

Heath pedal çevirmeyi bırakmış, dikkatle onu inceliyordu. "Tüm bunların ikimizle ne ilgisi olduğunu söyleyebilir misin?"

Açıklaması saçma gelebilirdi. "Dediğim gibi. İlişkimiz için hiç çaba sarf etmemiz gerekmedi. Fazlasıyla mükemmel." Her an onları ayıracak bir şeyin olmasından korkuyordu. Baş döndüren bu mutluluk sonsuza dek süremezdi. Olamazdı. İkisinden biri henüz hazır olmadan sona erecekti.

Heath söylediklerini düşündü. "Bunca ay bu kadar yakınımda olduğuna ve birbirimizi daha yeni bulduğumuza inanmak zor."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Julia, şunu bilmelisin ki senin için deli oluyorum. Üniversite arkadaşım Steve ile geçen son birkaç gün ha-

rikaydı. Yine de sen olmadığın için hep bir yanım eksik gibi hissettim."

Julia bu sözlerin kalbini erittiğini hissetti. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Korkuyorum, Heath. Her şeyin çok çabuk olmasından korkuyorum."

"Bunun rüyanla bir ilgisi var mı?"

Julia isteksizce başını evet dercesine salladı.

"Anlat bana," dedi, "sonra birlikte mantık yürütelim."

"Tamam. Kısaca olan şu: Birlikteydik, aşırı mutluyduk, sonra bir şey oldu. Ne olduğunu sorma çünkü bilmiyorum. Beni öldüren senin arkanı dönüp gitmeni izlemek oldu. Hıçkırıklar içinde kalbim kırık geride kaldım."

Heath onu dinledi, ardından başını iki yana salladı. "İmkânsız. Bu asla olamaz."

"Ben... ben bazen geleceğe dair rüyalar görüyorum," dedi. Bu istediği bir şey değildi ve nadiren bundan bahsederdi. Yeryüzünde bunu bilen sadece iki kişi vardı. Çok sık olmuyordu ve genellikle kötü haberleri tahmin ediyor gibiydi.

Eddie ona olan aşkının bittiğini itiraf etmeden önce bunu rüyasında görmüştü. Hillary kayağa gitmeden önceki gün Julia kızının bacağını kıracağını görmüştü. Ve kırmıştı. Hillary fiziksel rehabilitasyonda uzmanlaşmaya fizik tedavi sırasında karar vermişti. Bu tür rüyaları birkaç kez görmüştü. En kötüsü felç geçirip ölmeden bir hafta önce büyükannesinin ölümünü görmesiydi.

"Ne olursa olsun ben bir yere gitmiyorum, Julia. Senden uzaklaşmak istememe neden olacak bir şeyi hayal dahi edemiyorum. Seni bulmam neredeyse altı yılımı aldı ve seni bırakmayacağım. Lee'den dersimi aldım. Benim için böyle bir şeyi düşünemeyeceğim kadar önemlisin."

"Haklısın. Bunu unutmam gerek."

Günlük çalışmalarını tamamladılar ve sonra kahve içmek için yine buluştular. Heath'in söylediklerinin yardımı olmuştu fakat yine de rüyası aklından çıkmıyordu ve bunun yıllar içinde gördüğü diğer kâbuslar gibi gerçekleşmesinden korkuyordu. Daha önce birçok kez tecrübe ettiği duyguları hissediyordu ve yapabileceği en iyi şey görmezden gelmekti.

"Bu gece için planların var mı?" diye sordu Heath kahvesini yudumlarken.

Julia hayır anlamında başını salladı.

"İzin ver yine sana yemek pişireyim," diye teklif etti Heath.

Julia onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Endişelerinden uzaklaşsın diye dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

"Yemek harika olur ama bu kez benim sıram. Geçen sefer sen pişirmiştin."

"Tamam ama benim mutfağım daha büyük."

"O hâlde senin mutfağını kullanırım, şarabı sen getirebilirsin." Tadım evlerinden en azından bir şişe almadan çıkmıyorlardı ve küçük bir koleksiyonları olmuştu.

"Mükemmel. Öğlen ofise gitmeliyim yani yemeği senin yapman benim için daha iyi. Ne pişireceksin?"

"Senin tercihine göre üstünde ızgara karides ya da tavuk olan ev yapımı krutonlu Sezar salata. Kulağa nasıl geliyor?"

"Randevu gibi."

"Anlaştık," dedi kâbusu unutmaya can atarak.

Öğleden sonra Julia'nın morali düzelmişti. Akşam yemeğinde buluşmak ve yemek pişirme becerilerini göstermek için sabırsızlanıyordu. Heath'in öğleden sonra meşgul olduğunu bildiğinden Pike Place Market'e yürüdü ve

akşam yemeği için ihtiyacı olan şeyleri aldı. Marul taze ve çıtır çıtırdı, ekmek fırından yeni çıkmıştı. Pastanenin önünden geçerken limonlu tart gördü ve Heath'in limonun favorisi olduğundan bahsettiğini hatırladı. Yemekten sonra ikram etmek için enfes tatlıyı da aldı.

Heath eve döner dönmez mesaj atıp her şeyin hazır olduğunu haber verdi. Julia aldıklarını kendi dairesinden onunkine taşıdı.

Heath daha zil çalmadan kapıyı açtı. Julia'nın elindekileri hemen alıp kenara koydu. Ardından bir saniye bile beklemeden Julia'ya doğru uzandı. Elini ensesine götürüp dudaklarını kendininkilere doğru çekti ve Julia'nın ayak parmakları kıvrılana dek onu sımsıkı öptü.

"Bütün gün seni özledim," diye fısıldadı, alnını Julia'nınkine yaslarken.

Julia iç çekti. Bu adam. Ah. Hayat daha güzel olmazmış gibi görünüyordu.

"Yakima Valley'den bizim için bir şişe Sauvignon blanc aldım," dedi bir adım geri çekilip. "Buzda. Şimdi mi açayım yoksa yemeği beklemeyi mi tercih edersin?"

"Sanırım şimdi."

"Bunu söylemeni umuyordum."

Julia, marul ve diğer malzemeleri çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine koyarken Heath şarabı açtı. İkisine de birer kadeh doldurduktan sonra 1970'lerin klasik hitlerini açtı. The Bee Gees hâlâ hayat doluydu ve müziğin ritmi odayı dolduruyordu. Çok geçmeden ABBA'nın "Dancing Queen" şarkısıyla Julia başını sallamaya başladı. Eşlik etmemek çok zordu. Ayakları sabit durmayı reddediyor gibiydi.

Julia salata malzemelerini boşalttı ve yemeğe geçmeden önce eklemek için sosu kenara koydu.

Şarapları dolduran Heath ayaksız kadehlerden birini Julia'ya uzattı ve birer yudum almadan önce kadehlerinin uçlarını tokuşturdular.

Beyaz şarap tam da Julia'nın sevdiği gibi soğuktu.

Simon ve Garfunkel'den "Sound of Silence" çalmaya başladı. Heath kadehleri kenara koyup Julia'yı kendine doğru çekti. "Hadi dans edelim," dedi, bir kolunu beline doladı ve diğer eliyle elini tutup yerin burası der gibi kalbine götürdü.

Julia ona doğru sokuldu ve kendilerini müziğin ritmine bırakırken gözlerini kapattı. Bu bir rüya gibiydi ve daha önce gördüklerine benzemiyordu.

Sonraki yarım saat boyunca Julia bir yandan sebzeleri doğrayıp bir yandan dans ederek yemeklerini hazırladı. Heath Julia'nın beline önlük bağlamıştı ve Julia ayakkabılarını çıkarmıştı. Kapı çaldığında yemek neredeyse hazırdı.

Julia Heath'e baktı. "Birini mi bekliyordun?"

"Hayır." Şarap kadehini bırakıp kapıyı açmak için hole doğru gitti.

Julia masayı hazırlamaya başlarken Heath'in oğlunu selamladığını duydu.

"Michael." Sesi şaşırmış gibiydi.

"Selam baba. Eric'i görmeye gelmiştim ve..." Julia'yı görünce sustu. "Özür dilerim. Bu gece randevun olduğunu bilmiyordum."

"Evet, bu Julia. Dairemi dekore etmeme yardım ettiğinden bahsetmiştim."

Julia, Heath'in oğlunun geçenlerde uğradığından ve değişiklikleri beğendiğinden bahsettiğini hatırlıyordu. Daire harika olmuştu ve Julia birkaç dekoratif yastık, biblo ve tabloyla evin görünümünün bu kadar değişmesinden memnundu. Heath onun çıkardığı işi beğenmiş

görünüyordu ve oğullarının da bir o kadar etkilendiğini söylemişti.

"Michael," dedi Heath Julia'nın yanına gidip. Kolunu kadının beline dolayıp gülümsedi. "Bu Julia."

Julia, "Merhaba Michael," dedi Heath'e çok benzeyen genç adama. Babası gibi uzun boyluydu, ona kilitlediği ve kıstığı gözleri babasıyla aynı renkteydi.

Michael kaşlarını çatıp bakışlarını kadından babasına çevirdi. Julia'nın uzattığı eli sıkmadan önce rahatsız edici bir süre boyunca görmezden geldi.

"Michael?" Heath oğlunun kabalığı karşısında şaşkına dönmüştü.

"Baba," dedi sertçe bakışlarını Julia'dan kaçırarak. "Uygunsuz bir zamanda geldiğimi görüyorum. Daha sonra uğrayacağım." Heath oğlunun peşinden kapıya gitti. "Michael, sorun ne?"

"Sonra konuşuruz."

"Julia'yla mı ilgili?" diye sordu.

Heath ve Michael kısık sesle konuşuyor olmalarına rağmen Julia onları duyabiliyordu.

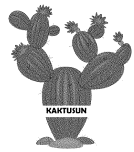
"Şimdi olmaz baba." Heath itiraz edemeden Michael kapıdan çıktı.

Kapının müzik sesinden on kat daha gürültülü kapanma sesi odada yankılandı.

"Ne oldu?" diye sordu Julia. "Yanlış bir şey mi yaptım? Burada olmamam mı gerekiyordu?"

Heath de en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi anlayışla.

Julia ne olduğunu anlamamıştı. Yine de kâbusunun gerçek olmak üzere olmasından korkuyordu.

10

Michael gittikten sonra Heath ve Julia arasındaki atmosfer değişti. Öncesinde Heath gülüyor, mutfak adasının etrafında Julia ile dans ediyor, otuz yaş genç biri gibi hareket ediyordu. Julia onun kendini yeniden genç hissetmesini sağlıyordu. Sonra oğlu geldi ve her şey değişti. Şaşkınlığını hâlâ atamamıştı.

Heath ne olduğunu anlayamıyordu. Olanlardan ne sonuç çıkaracağını bilmiyordu. Julia ile görüşmeye başladıktan sonra birkaç kez Michael ve Adam'a heyecanla ondan bahsetmişti. Oğulları gelip dairedeki değişiklikleri görünce etkilenmişlerdi. Julia bir sihir yaratmıştı. Çocukların ikisi de babasının bir arkadaş bulmasından memnun görünüyordu. Onun biriyle çıkmasını asla sorun etmemişlerdi. Hatta önceki girişimlerindeki talihsizliklere rağmen babalarını yeniden denemesi için cesaretlendirmişlerdi.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı ve Heath bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

Julia yemeği hazırladı. Neredeyse hiç konuşmadan yediler, üstlerinde kara bulutlar dolaşıyormuş gibi ruh halleri değişmişti. Heath, Julia'nın üzgün olduğunu biliyordu ve onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

Gördüğü saçma rüya işleri zorlaştırıyordu. Rüyasını anlatırken Heath onun ne kadar endişelendiğini görmüştü. Kâbusu Julia'yı terk edeceğini öngörmüştü. Julia bunu anlatırken Heath gülmemek için kendini tutmuştu. Dün-

yada bu inanılmaz kadını terk etmesine neden olacak tek bir şey bile düşünemiyordu.

Heath aşkı aramıyordu, başka bir ilişki peşinde değildi. Julia ona verilen değerli bir armağandı ve elinden gelen mücadeleyi vermeden onun gitmesine izin vermeyi reddediyordu.

Heath sabah oğlunu aramadan önce telefonunda Michael'dan bir mesaj gördü: **Baba, öğle yemeğinde buluşabilir miyiz? Mama Sofia'da?**

Heath, tamamdır diye cevap gönderdi. Şüpheleri gidermek için can attığından Michael'ın inisiyatif alıp hızlı davranmasına memnun oldu. Oğlunun Julia'ya olumsuz tepki vermesine her ne neden olduysa halledilmesi gerekiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Konu her neyse kolaylıkla düzeltileceğinden emindi ve öğle yemeğinden sonra Julia'yı arayıp onu rahatlatacaktı.

Julia egzersiz için geldiğinde bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Heath ona endişelenmemesini söylemek istese de Michael ile konuşmadan erken bir hamle yapmak istemedi. Onun ne kadar endişeli olduğunu görünce üzüldü ve malum rüyayı suçladı.

"Sakıncası yoksa bu sabah kahveyi pas geçmek istiyorum," dedi Julia çalışmasını bitirdikten sonra.

"Tabii," dedi Heath ama ardından daha fazla dayanamadığı için güven verircesine elini sıktı. "Endişelenme, Julia. Oğlumla bu sorunu çözeceğim. Biz iyiyiz. Hiçbir şey sana olan hislerimi değiştirmeyecek."

Julia cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi, ifadesinden Heath'e inanmadığı anlaşılıyordu.

Heath gördüğü rüyanın onu hâlâ üzdüğünü görmekten nefret ediyordu. Her şeyin yoluna gireceğinden emindi. Julia Michael'ın öfkelenmesine neden olacak ne yapmış

olabilirdi? Nazik, onurlu, iyi kalpli, cömert, bağışlayıcı ve daha pek çok şeydi. Onu hayatına gönderdiği için Tanrı'ya şükretmediği bir gün bile yoktu. Hak ettiğinden fazlasıydı.

Heath, birkaç hafta önce Michael'ı doğum gününde götürdüğü en sevdiği İtalyan restoranına öğle vakti geldi. Ofisine çok yakındı ve Michael için de bir uygun yerdi. İki oğlunun da bir masada oturmuş onun gelişini beklediğini görünce şaşırdı.

Michael ve Adam! Bu Heath'in onların ne söyleyeceklerini daha da merak etmesine neden oldu.

Hemen her seferinde aynı başlangıç yemeğini sipariş ettiğinden menüye bakmadı. Restoranın yaptığı gnocchi açık ara en sevdiğiydi ve başka bir şey sipariş etmek için bir sebep göremiyordu. Oturur oturmaz garson içecek siparişini almak için geldi.

"Viski içmek isteyebilirsin baba," dedi Michael.

Heath kaşlarını çattı. Öğle yemeğinde asla şaraptan daha sert bir içki içmezdi. Başını iki yana sallayıp bir kadeh kırmızı şarap sipariş etti. Oğulları bir şişe Sauvignon blanc söyleyip günün spesiyali olan ahtapot salatası sipariş ettiler. İçecekleri servis edilip yemek siparişleri alındıktan sonra Heath masanın karşısında oturan oğullarına baktı. Onlarla gurur duyuyordu, Heath ve anneleri artık beraber olmasa da oğullarıyla ilişkileri sağlam olduğu için minnettardı.

"Pekâlâ. Anlatın bakalım," dedi kendini hazırlayıp.

Çocukların ikisi de birbirlerine bakarken gergin ve huzursuzdu. Adam ağabeyinin başlamasını ister gibi Michael'a doğru başını salladı.

"Baba," dedi Michael, koyu renk gözlerinde ciddi bir ifade vardı, "Julia'nın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Âşık olduğum kadın olmasının dışında mı?"

Çocuklar yine birbirlerine baktılar.

"Eski golfçü Edward Jones ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Adam.

Heath'in sırtı ürperdi. "Edward annenizin kocası," dedi dikkatle ama bunun Julia ile ne ilgisi olduğunu anlamamıştı.

"Baba, Julia Edward'ın eski eşi."

Büyük bir şoktu. Julia, eski eşinin onu uğruna terk ettiği Edward Jones ile evliydi. Heath evliliklerini bitirmek istediğini fark etmeden çok önce Lee o adamla ilişki yaşamıştı.

"Sanırım o viskiyi sipariş etmeliyim," diye mırıldandı oğullarının söylediklerini sindirmeye çalışırken.

"Julia'yı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Heath, bildiği kadarıyla Julia oğullarıyla hiç karşılaşmamıştı.

Cevabı Michael verdi. "Evleri satıldıktan sonra Ed'in çalışma masasını ve hatırası olan birkaç parça eşyayı almasına yardım etmeye gittim. Julia oradaydı. Onu kısa bir an gördüm, dün geceki tepkisine bakılırsa o beni görmemiş. Gördüyse bile hatırlamıyor. Bunun önemi yok çünkü ben onu tanıdım."

"Julia adında bir kadınla çıktığını söylediğinde aklımıza bir şey gelmedi. Yani Julia yaygın bir isim. Michael dün onu görünceye kadar bağlantıyı fark etmemiştik," dedi Adam.

Evet, bu bilgi sarsıcıydı. Bunu inkâr etmiyordu. Ancak dünyanın da sonu değildi. Lee, Julia'nın eski kocasıyla evlenmişti. Bu altı yıl önceydi ve Julia ile bir ilişkiye giremeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Bunu hiç beklemediğimi itiraf etmeliyim," dedi Heath. "Hiçbir fikrim yoktu. Anlamadığım şeyse senin Julia'ya gösterdiğin tepki. O yanlış bir şey yapmadı. Onu al-

datan Edward'dı. Bu hikâyede masum olan taraf oydu." Lee'nin mutsuz olmasında payı olduğunu kabul etse de kendisinin de masum olan taraf olduğunu söylemedi.

"Anlamıyorsun," dedi Adam. "Boşanma sonuçlanmadan önce Julia anneme bir dizi çirkin mesaj gönderdi."

Michael başıyla onayladı. "Annem Julia'nın yazdıklarını bana gösterdi. Anneme nefret kusmuş, şimdi tekrar edemeyeceğim çirkin şeyler yazmıştı."

Heath buna inanmakta zorlandı. Onun tanıdığı Julia asla böyle kötü niyetli davranışlarda bulunmazdı.

"Julia, annem ve Edward'a cehennem azabı çektirdi. Öncelikle boşanma kâğıtlarını imzalamayı inatla reddetti. Annem ve Edward'ın hayatlarını çekilmez kılmak için elinden geleni yaptı. Edward'ın boşanmak istediğini bilmesine rağmen gitmesine izin vermedi ve onu altı ay beklemeye zorladı."

Heath, Julia'nın ailesini bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığından bahsettiğini hatırlıyordu.

"Julia'nın evliliğini kurtarmak için mücadele ettiğini hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Kurtaracak bir şey yoktu," dedi Michael ısrarla.

"Baba," diye itiraz etti Adam, "onun yaptıklarını ciddden düşünmelisin. Senin ilgilendiğin bu kadın söylediği ve yaptığı şeylerle annemizi ağlattı. Bu türden şeyler yapan biriyle ilişki kurmanın sıkıntı olmadığını gerçekten söyleyebilir misin?"

"Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız," dedi Heath. "Ayrıca bunlar yıllar önce oldu. Gerilimin çok yüksek olduğu-"

"Sadece Julia da değil baba," dedi Michael sözünü kesip.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun kızlarıyla tanıştın mı?"

Julia sık sık Hillary ve Marie'den bahsediyordu ama henüz onlarla tanışmamıştı. Onlarla yakın olduğu ve ilişkilerine önem verdiği belliydi.

"O kızların anneme yaptıklarını unuttuğunu söyleme."

Heath iki aile arasında geçen bir tartışmayı hayal meyal anımsadı. Tek bildiği Julia'nın kızları Sammamish Gölü'nde Lee ile yüzleştiklerinde oğullarının öfkelendiğiydi.

"Hatırlatın biraz," dedi ve arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Siparişleri servis edilmişti ama kimsede iştah kalmamıştı.

Michael öne doğru eğilip gözlerini kıstı. "Büyük kızı anneme sözlü olarak saldırdı."

"Herkesin ortasında," diye ekledi Adam.

"Biz de oradaydık," dedi Michael, sesi yakındaki masalarda yemek yiyenlerin dikkatini çekecek kadar yükselmişti.

"Annem çok utandı. Kızların ikisi de korkunç şeyler söyledi."

"Neyse ki annemin yanındaydık," dedi Michael. "Herhangi birinin annemle öyle konuşmasına izin vermemiz mümkün değil."

Çocuklar Lee'ye saygı duyarak büyümüştü. Oğullarının annelerini savunmaya geçmesi onu şaşırtmadı.

"Annemi korumalıydık," dedi Adam, "çok geçmeden hepimiz bağırmaya başladık."

"Ne yazık ki sesler yükseldi ve tartışma hararetlendi. Ama başlatan biz değildik."

Heath başını ellerinin arasına aldı. "Polis mi müdahale etti?"

"Hayır, Edward etti."

Bu işin iyi sonuçlanmış olması mümkün değildi. Heath, kendi kızlarına karşı Lee ve oğullarını koruyan Edward'ın ne zor bir durumda kaldığını tahmin edebiliyordu.

"Edward aramıza girdi ve Adam'la bana bu durumu kendisinin halledeceğini söyledi," diye devam etti Michael. "Kızlarını susturmak için elinden geleni yaptı ama kızlar durmuyordu. Öfkeli ve agresiftiler."

"Anneme çirkin isimler takmaya ve babalarına bağışlanamaz şeyler söylemeye devam ettiler," diye devam etti Adam sesini yükselterek.

"Bunlar ilişki kurmak isteyeceğin türden insanlar değil baba. Julia ve kızlarından uzak durman en iyisi. Onlarla ilişki kurman ailemiz için sorun olabilir."

Heath yeterince dinlemişti. "Bunlar yıllar önce ve herkes için zor ve stresli bir zamanda yaşandı. Julia'nın kızlarının bu tatsız olayları sizin gibi geride bırakmak istediğinden eminim. Bırakın geçmiş geçmişte kalsın. Bunları geleceğe taşımak hiçbir şeyi çözmez."

Çocuklar babalarına sanki yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi baktı.

"Baba, Adam ve ben bu ilişkiyi ciddi olarak düşünmeni istiyoruz. Dünyada onca kadın varken neden Julia'ya âşık oldun ki? Başına bela olacak."

Heath böyle düşünmüyordu ve bunu da belli etti. "Durumlar değişir," dedi ısrarla. "İnsanlar değişir."

"Julia'nın kızları değişmez," dedi Michael.

"Anneme Edward'ın eski karısıyla çıktığını söyledik ve hâliyle çok üzüldü."

Heath daha fazla konuşmamaları için ellerini kaldırdı. Eski karısının onun çıktığı kişiye dair hisleri umurunda değildi.

"Bu benim sorunum değil."

"Belki değil," diyerek kabul etti Adam. "Ama annem geçenlerde onun ne yaptığını bize anlattı ve sen de bilmelisin."

Heath arkasına yaslandı, yemeğine neredeyse hiç do-

kunmamıştı, olumsuz şeyler söyleyeceklerinden emin bir hâlde anlatmalarını bekledi.

"Annemle konuşana kadar Julia'nın Edward'a ne yaptığını fark etmemiştim," dedi Michael.

Heath, Julia'nın boşanmanın ardından hayatına devam edebilmesine hayrandı. Eski kocasını kafasına taktığına inanmakta zorlanıyordu. "Pekâlâ. Julia bu kez nasıl korkunç bir şey yapmış, anlatın. Can kulağıyla dinliyorum. Ancak onun günahlarını listelemeden önce bilin ki onun kötülük yapabilecek tek bir parçası olduğuna inanmak benim için zor."

Adam babasının beyninin yıkandığını ima edercesine kaşlarını kaldırdı.

"Julia'nın kızlarını Edward'ın hayatından uzak tutmaya çalıştığının farkında mısın? Annemin anlattığına göre geçen gece Hillary'nin nişanlandığı haberini aldıktan sonra Edward ağlamanın eşiğine gelmiş. Kızları öz babalarıyla hiçbir şey yapmak istemediğinden haberi Julia vermek zorunda kalmış."

Ah, demek buydu. "Julia bana bunu anlattı," dedi rahatlayarak. "Telefon etmesinin nedeni başka birinden duyup Ed'in hazırlıksız yakalanmasını önlemekti."

"Julia kızlarını babalarından uzaklaştırıyor."

"Onlar yetişkin," diyerek karşı çıktı Heath. "Hillary ve Marie babalarıyla ilişki kurmak isterse bu onların bileceği iş."

Michael'ın sesi haklılığını vurgularken bir kez daha yükseldi. "Julia kızlarını parmağında oynatıyor ve babalarıyla konuşurlarsa ona ihanet etmişler gibi hissetmelerini sağlıyor. Göldeki o berbat karşılaşmadan beri babalarıyla hiç temas kurmadıklarını biliyor musun?"

"Ayrıca," diye ekledi Adam, "neredeyse altı yıl oldu ama annem o güne dair kötü anılarından dolayı Sammamish Gölü'ne gitmeyi reddediyor."

Heath bunların hiçbirini bilmiyordu.

"Baba," dedi Michael, bu kez sesi alçak ve anlayışlıydı. "Julia'dan hoşlandığını biliyorum. Tüm bunların bir anda ortaya çıktığının farkındayız. Seni onunla ilgili hayal kırıklığına uğratan kişi olduğumuz için üzgünüm ama bunları bilmenin önemli olduğunu düşündük."

Adam da aynı fikirdeydi. "Michael ve ben gerçekleri bilmen gerektiğini düşündük, böylece karşında ne tür insanlar olduğunu bilirsin. Edward'ın evliliğini bitirmek istemesinin haklı bir nedeni vardı. Bir hikâyenin hep iki yüzü vardır diyen sen değil misin? Annemin seni onun için terk ettiğini düşününce onun tarafından bakman zor olabilir."

Oğulları ona düşünmesi gereken bir şey söylemişti.

"Edward kızlarını seviyor ama iletişim hattını açmak için onca girişime rağmen kızlar babalarıyla bir şey yapmak istemiyor," diye hatırlattı Adam.

Michael, Heath'e baktı. "Annem ardı ardına aldığı ret cevaplarıyla başa çıkmasını izlemenin çok üzücü olduğunu söyledi. Üstelik şimdi Hillary nişanlandığı için durum daha da kötüleşti."

Heath, kızları tarafından istenmemenin ne kadar zor olabileceğini anlıyordu. Julia'ya gelince, kızların babalarına karşı tavırlarıyla annelerinin bir ilgisi olmadığına inanmayı Heath kendi seçmişti. Bu onların kararıydı.

"Baba?"

Heath başını kaldırınca çocuklarının ikisinin de ona baktığını gördü.

"Bir şey söylemiyorsun," dedi Adam.

"Söylenecek ne var?" diye sordu Heath.

İki çocuk bakışırken gözleri pişmanlıkla doluydu.

"Bunun duymak istediğin son şey olduğunu biliyoruz. Bizim için de kolay değil. Sana bunları anlatan kişi olmaktan biz de keyif almıyoruz."

Heath bu sohbetin oğulları için de kolay olmadığını kabul ediyordu.

"Kararın ne olursa olsun kabul edeceğiz baba," dedi Adam.

"Ama kolay olmayacak," diye ekledi Michael Heath'in sonuçları görmesini sağlamak için.

"Julia ve kızları hakkında söylediklerimizden sonra bu ilişkiye devam etmek istersen üçümüz arasında hiçbir şeyin değişmeyeceğini bilmelisin."

Belki de oğullarının niyetini yanlış anlamıştı, Heath bu güvenceyi verdikleri için minnettardı.

"Ancak Julia ya da kızlarıyla ilgimiz olmamasını tercih edeceğimizi bilmelisin."

Adam onayladı. "Anneme söyledikleri ve yaptıkları şeylerden sonra olmaz."

Midesindeki gerginlik hissi yoğunlaştı. "Bunu iyice düşüneceğim," diyen Heath'in başı dönüyordu.

"Üzgünüm baba. Gerçekten üzgünüm. Ama hislerin ne olursa olsun onunla kesinlikle iletişim kurmayacağım."

"Anlıyorum," dedi Heath.

Garson tabakları toplamaya geldi. "İstediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

Heath bakışlarını garsona çevirip başını salladı. "Bir viski alacağım."

11

Julia kız kardeşiyle mutfak masasında oturuyordu, yeni kahve konmuş fincana doladığı elleri sıcacık olmuştu. Son üç günde olanları anlamak için mücadele verirken kalbi sıkışıyordu.

"Heath'le aramızda olanlar bitti," derken bunu kabullenmenin ne kadar zor olduğunu saklayamıyordu. Kendi dairesinde bir dakika daha durmaya dayanamadığı için haber vermeden çıkıp gelmişti. Heath'ten haber alamamak işkence gibiydi. Kaçmaya ihtiyacı vardı. Kız kardeşi en iyi arkadaşıydı, sırdaşıydı ve onu herkesten daha iyi tanıyordu.

"Bunu bilemezsin," dedi Amanda ve kendi kahve fincanını da alıp oturdu.

Julia evliliğinin en kötü anında Amanda'ya gelip aylardır kalbinde sakladığı gerçeği itiraf etmişti. Eddie'nin bir ilişkisi vardı. Julia ağlarken Amanda yanında durmuş hatta zaman zaman onunla birlikte ağlamıştı. Onu boşanmanın kaçınılmaz olduğuna, evliliğini kurtarmak için çabalamayı bırakıp gitmesine izin vermenin zamanı geldiğine Amanda ikna etmişti.

"Heath ile konuştun mu?" diye sordu Amanda.

"Hayır..."

"O hâlde sorununuzu çözmeyi denemeden bitti diyemezsin."

"Mesele de bu," diye bağırdı Julia. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Benden kaçıyor ve bu da bana bilmem

gereken her şeyi söylüyor." Julia paylaştıkları her şeyin, kahkahaların, sabah kahvelerinin, özel kişiyi bulduklarını dair söylenenlerin bu kadar çabuk sona erdiğine inanamıyordu. En kötüsü fikrini değiştirenin ne olduğunu bilmemesiydi. Ona hiçbir şey söylememesi kabul edilir gibi değildi. En son konuştuklarında Heath oğluyla konuşup Julia ile tanıştığında neden böyle bir tepki verdiğini sormaya kararlıydı. Belli ki Michael'ın söylediği bir şey Heath'in ona karşı hislerini değiştirmişti. Bunu ona söyleyecek cesareti ya da nezaketi olmaması kabul edilemezdi. İki defa iletişim kurma girişiminden sonra gururu onu aramamasını söylemişti. Ne de olsa sorunu olan Julia değildi.

"Heath seninle egzersiz yapmıyor mu?"

"Son iki gündür yapmıyor," dedi Julia. Doğal olarak hayal gücü çıldırmıştı. Üç gün önce dünyanın zirvesindeydiler, hiçbir şeyi umursamadan mutfakta dans ediyorlardı. Şimdiyse derin, tuhaf bir sessizlik hâkimdi.

"Belki hastadır?"

Amanda'nın söylediği mantıklı bir gerekçeydi ama bu Julia'nın da aklına gelmişti.

"Bir mesaja dönemeyecek kadar mı hasta?" diye karşılık verdi. Ona iki mesaj atmıştı ve Heath ikisine de cevap vermemişti. Bariz bir biçimde görmezden gelinince başka mesaj göndermemeye karar vermişti. Julia gururunu korumaya kararlıydı. Kabullenmek acı verici olsa da mesajı almıştı. Amanda omuz silkti. "Belki seyahattedir. Beklenmedik bir biçimde şehir dışına çıkması gerekmiş olabilir. Kim bilir?"

"Diyorum ya sorun da bu. Hiçbir şey bilmiyorum." Julia'ya haber vermeden gitmiş olması pek olası görünmüyordu. Hayır, bu sessizliğe neden olan şey oğlunun söylediği bir şeyle ilgiliydi. Heath'in meseleyi açıklığa ka-

vuşturmaktansa havada asılı bırakmayı tercih edip kendine sakladığı bir şeydi.

Amanda kahvesini tazeledi. Julia'nın fincanına uzandığında Julia başını salladı. Son birkaç gündür bir donanma alayını ayakta tutmaya yetecek kadar kahve içmişti. Uyuyamıyordu, çalışamıyordu. Endişe ve öfke arasında mekik dokur hâldeydi.

Tam o anda telefonu mesaj geldiğini bildiren bip sesini çıkardı. Julia mesajı okurken Amanda dikkatle ona bakıyordu.

"Heath'ten mi?" diye sordu.

Julia mesajı ikinci kez okurken dudağını ısırıp başını sallayarak onayladı.

"Çatlatmasana beni. Ne diyor?" Karnını masaya bastırıp iyice öne eğildi.

"Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Amanda tuttuğu nefesini bıraktı. "Biraz uzun sürse de en azından cevap verme nezaketini gösterdi."

Julia kardeşiyle aynı fikirde değildi.

"Ne var biliyor musun?" dedi bir karar vermiş gibi. "Artık umursamıyorum. Madem zaman istiyor alsın o zaman. Benim için bitti."

O kâbustan uyandığında bunun da *o* rüyalardan biri olduğunu anlamıştı. Ta iliklerinde hissetmişti. Heath ondan ayrılacaktı ve Julia'nın neden olduğuna dair bir fikri olmayacaktı.

"Biliyor musun? Belki de *böylesi daha güzeldir.*" Amanda doğrulup babalarının sıklıkla kullandığı o sözü söyledi.

"Belki de," dedi Julia usulca. Son birkaç gündür o da bunu düşünmüştü.

"Demek istediğim Heath sana karşı böyle davranacaksa belki de onu unutmanın zamanı gelmiştir."

Amanda haklıydı. Julia artık umursamadığını söylese de bu bir yalandı. Kabullenmek istemediği kadar çok umursuyordu.

"Heath ile tanışmak sana iyi geldi." Amanda, her zaman durumun olumlu yönlerine bakmanın yolunu bulurdu.

Julia pek ikna olmamış gibiydi. "Sanırım." Heath'i görmeye başladığından beri yeniden yaşadığını hissetmeye başlamıştı. Eddie evden taşındığından beri olmadığı kadar genç ve tasasızdı.

"Heath gözlerini açtı."

Bu doğruydu. Julia yeniden müziği duymaya başlamıştı. Radyoda ya da çalma listesindeki şarkılardan bahsetmiyordu. İçinden gelen müziği duymaya başlamıştı. Ayakları yerden kesilmişti, kalbi daha güçlü atıyordu. Bir kısmını onunla geçireceğini bildiğinde her yeni günü sabırsızlıkla bekliyordu. Birbirlerini uzun süredir tanımıyorlardı, Heath'i farklı kılan onu anlamasıydı. Eski kocasından beri hiçbir erkeğin onu anlamadığı gibi anlamıştı. Hatta muhtemelen Eddie'den bile daha iyi anlıyordu.

"Heath'ten önce biriyle tanışmaktan vazgeçmiştin."

Bunu inkâr edemezdi, Julia pes etmişti ve haklı nedenleri vardı. Randevularına dair anıları onu gülümsetmeye yetti.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Amanda.

Kız kardeşini tanıdığından Amanda'nın ne söyleyeceğini tahmin ediyordu. "Lütfen," dedi masanın karşısında elini sallayarak.

"Bence Frank ile tanışmalısın."

"Frank mi? Beni birkaç hafta önce tanıştırmak istediğin adam. O Frank mi?"

"Evet, o Frank. O iyi bir adam Julia. Gerçekten iyi biri."

Julia otomatik olarak başını salladı. "Gerçekten iyi biri olduğunu düşündüğün adamla tanıştım zaten."

Amanda onu susturmak için elini kaldırdı. "Joe'nun bir hata olduğunu kabul ediyorum. Bunun için zaten özür diledim. Robert'ın suçuydu. Joe, onun arkadaşıydı yani lütfen o fiyaskoyu bana karşı kullanma."

"Frank'in Joe'dan iyi olduğunu düşünmene neden olan ne?"

"Joe'yu Robert aracılığıyla tanıyordum oysa Frank'i şahsen tanıyorum. Kocamın bu işe bulaşmaması gerektiğini bilmeliydim. Ona göre birlikte poker oynayabildiği biri harika bir adamdır."

Randevuları daha başından felaketti. "Joe ilk randevumuzda beni geyik avına götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşündü."

Amanda yüzünü buruşturdu. "Biliyorum."

"Ardından bovling oynamasını izlemeye davet etti. Üç ayrı bovling liginde olduğunu öğrendim, bu da benimle bir şey yapmak için haftada sadece birkaç gece müsait olduğu anlamına geliyordu. Ve bu arada antika arabasıyla bir gösteriye katıldığımı ve tüm gün kavurucu güneş altında onunla arabada kaldığımı da unutma."

"Lütfen, bana ne büyük bir fiyasko olduğunu hatırlatma."

"Ona sinemaya gitmeyi teklif ettiğimde Joe bana *Star Wars*'tan beri sinemaya gitmediğini söylemişti."

"Dediğim gibi Joe bir hataydı."

"Seni bağışlıyorum."

Julia arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Tamam, dinliyorum. Bana Frank'i anlat."

Amanda gülümseyip öne eğildi, "Benim dikiş grubumda."

"Ne?"

"Bu iyi bir şey, değil mi? Sanatçı, yaratıcı ve çok eğlenceli. Biz kızlara ev yapımı kurabiyeler getiriyor. Yani bir erkeği kurabiye pişiriyor diye suçlayamazsın."

"Dul mu? Boşanmış mı?"

Amanda başını salladı. "Hiç evlenmedi."

Kardeşi bundan bir anlam çıkarmalıydı. "Ölene kadar annesiyle mi yaşamış?"

"Hayır. Otuz yıldan fazla Pemo Sigorta'da sigortacı olarak çalıştı."

"Hobi tercihi ilginçmiş." Julia dikiş diken pek fazla erkek tanımıyordu. Gerçi onu yargılama hakkı yoktu.

"Benimle tanışmak istediğine emin misin?" Bunca yıl bekâr yaşamış bir adam kendi düzenini kurmuş, tek başına yaşamaya alışmış olmalıydı.

"Evet," dedi Amanda ısrarla. "Evlilik arayışında değil ki bence bu senin de hoşuna gider. Tek istediği benzer ilgi alanlarına sahip biriyle arkadaşlık etmek."

"Ben dikiş dikmiyorum."

"Bunu biliyor. Ama sen de yaratıcısın. Ona West Coast Interiors'dan, yeteneğin ve enerjinle bu şirketi nasıl sıfırdan kurduğundan bahsettiğimde çok etkilendi."

Kafası karışan Julia şakaklarını ovuşturdu. "Bilmiyorum Amanda. Heath ile tanışmamış olsaydım..."

"Heath ile tanıştın ve o dışarıda hayatını birlikte geçirebileceğin biri olabileceği ihtimalini görmeni sağladı."

"Frank..."

"Frank sana arkadaşlık ve eşlik edebilecek biri. Senin istediğin de bu değil mi? Sonsuz aşkı aramıyorsun. Birlikte film izleyebileceğin ya da dansa gidebileceğin birini istiyorsun."

"Ya da bar turuna."

"Kesinlikle," dedi Amanda. "Frank'e bir şans vermeyecek misin?"

Julia, Amanda'nın niyetinin iyi olduğundan asla şüphe etmiyordu. O iyi biriydi. Amanda'nın anlamak istemediği Julia'nın kalbinin kırıldığıydı ve reddedilme potansiyeli olan başka bir duruma atlamak istemiyordu.

"Düşüneceğim."

"Tereddüt etme," diye önerdi Amanda. "Dikiş grubunda birkaç dul Frank'e göz koydu. Onu rahatça elinden alabilirler."

Julia o dullara şans diledi.

12

Heath oğullarıyla yaptığı konuşmayı her açıdan düşünerek iki uykusuz gece geçirdi. Laura'nın, Julia'nın eski kocasıyla evlendiği gerçeğini nasıl bilmediğini anlayamıyordu. Eddie'den birkaç kez bahsetmişti ama Heath bağlantıyı kuramamıştı ve bunun asıl nedeni Lee'nin ondan Edward diye bahsetmesiydi. Açıkçası Heath de pek ilgilenmemişti. Lee hayatından çıkmıştı ve o da yoluna devam etmek için çok uğraşmıştı.

Son üç gündür Julia'ya haksızlık etmişti. Onu habersiz bırakmak yerine çok daha önce mesaj atmalıydı. Duyarsızlık etmek istememişti. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Tüm bunların gelecekleri için ne ifade ettiğini ya da arkalarında bırakıp bırakamayacaklarını çözmesi gerekiyordu.

Oğulları kendi taraflarını belli etmişti. Heath, kızları Michael ve Adam gibi hissetse Julia'nın onunla ilişkisini kesmek isteyebileceğini düşünüyordu.

Ertesi sabah spor salonunda Julia'yı bekledi, onu görmesi gerekiyordu. Julia her zamanki saatinde geldi, odaya girdi, onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve donup kaldı. Hiçbir şey söylemeden gitmek için arkasını döndü.

"Julia, bekle."

Julia başını iki yana salladı. "Sana istediğin alanı veriyorum. Başka zaman geleceğim."

"Lütfen," dedi Heath yumuşak bir sesle, yüreği sanki ağzında atıyordu.

"Lütfen ne?"

"Açıklamam için şans ver."

Julia ricasını değerlendiriyormuş gibi başını eğdi. "Ne zaman?"

"Kahve içmek için buluşalım mı?"

"Bu sabah olmaz. Bir randevum var."

Julia işini kolaylaştırmayacaktı ve Heath onu suçlamıyordu. Ahmaklık etmişti. "Öğleden sonraya ne dersin? Saat üçte benim evimde?"

"Busy Bean'i tercih ederim."

Heath durup başını iki yana salladı. "Benim dairem daha iyi olur. Bana güvenmelisin."

Kısa bir kararsızlığın ardından iç çekip başıyla onayladı ve ardından Heath'in onu durdurmasına fırsat vermeden çıkıp gitti.

Heath arkasından baktı, morali bozuktu. Uzun zamandır başına gelen en iyi şeyi mahvetmiş olabilirdi.

Saat üçte Heath büyük pencerenin önünde bir ileri bir geri yürüyor ama manzarayı görmüyordu. Sinirleri gerilmişti, öğrendiklerini anlattığında Julia'nın ne düşüneceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu.

Üç gün boyunca bu durumu düşünmüştü, bir karar verebilmesi bu kadar uzun sürmüştü. Julia'dan üç gün ilerideydi. Gerçeği öğrendiğinde Julia da kesinlikle onun kadar şaşıracaktı.

Bu bilgiyi sindirmesi için ihtiyacı olan zamanı vereceğini söylemesine gerek bile yoktu. Heath için önemli olan ilişkilerinden vazgeçmeye niyeti olmadığını Julia'nın bilmesiydi. Sevebileceği bir kadın bulması altı yılını almıştı ve gitmesine izin vermeyecekti. Oğullarının Julia'yı hayatının bir parçası olarak kabul etmesi gerekiyordu ve eğer kabul etmezlerse o zaman fikirlerini değiştirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Zil çaldı, Heath kalbi göğsünden fırlayacak gibi hissetti. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Julia'nın gözünün altındaki koyu halkaları gördüğü anda kendini yeryüzündeki en büyük pislik gibi hissetti. Hiçbir şey demeden kollarına alıp ona sımsıkı sarıldı.

Julia uzun süre karşı koyunca Heath kalbinin paramparça olacağını sandı ama sonunda kendini bırakıp kollarını Heath'in beline doladı. Heath gözlerini kapatıp Julia'nın kokusunu içine çekti. Gül ve vanilya. Ondan ayrı kaldığı her dakika için pişmandı. Böyle bir şeyin bir daha olmasına izin vermeyecekti.

"Üzgünüm, çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Michael ne dedi anlat."

Yan yana kanepeye oturdular. Heath, Julia'nın ellerini tutup güzel gözlerine baktı. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı nasıl başardığını hiç bilmiyordu. Bu sabah onu gördüğü anda doğru kararı verdiğini anlamıştı. Bu inanılmaz kadını kaybetmesi mümkün değildi.

"Anlatmaya başlamadan önce bir kadeh sert bir içkiye ihtiyacın olabilir," dedi Michael'ın öğle yemeğinde kendisine aynı tavsiyeyi verdiğini hatırlayıp.

"İçki istemiyorum. Tek ihtiyacım olan gerçeği öğrenmek," dedi gözlerinin içine bakarak.

"Tamam." Heath derin bir nefes aldı, gözlerini ayırmadan konuşmaya başladı. "Michael ve Adam çarşamba günü öğle yemeğinde benimle buluştu. Ben sadece Michael gelecek sanıyordum. Onlara katıldığımda Michael viski sipariş etmemi önerdi. Nadiren şaraptan daha sert bir şey tercih ederim ve o zaman da tercihim viski olur."

Julia başını sallarken Heath söylemek üzere olduğu şey için onu hazırladığını anlamasını umdu.

"Lütfen, sadece ne olduğunu söyle."

Parmaklarını Julia'nınkilere sıkıca doladı. "Michael, Eddie'nin birkaç parça eşyasını evden almasına yardım etmeye gittiğinde seni görmüş."

Julia kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "Michael neden Eddie'ye yardım etmiş ki?"

"Üvey babasına yardım ediyormuş."

Julia'nın bağlantıyı kurması bir saniyesini aldı. Ne demek istediğini anladığı anda gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı. "Laura'nın eski karın olduğunu mu söylüyorsun?"

Heath başını sallayarak onayladı. "Evet. Eski kocan eski karımla evlenmiş."

Julia bu imkânsızmış gibi başını sallayarak itiraz etti, "Eski karının adının Lee olduğunu sanıyordum."

"Ben öyle diyorum. Annemin adı da Laura, bu yüzden çıkmaya başladığımızda Lee demeye başladım."

Julia söylediklerini anlamakta zorlanıyor gibi başını salladı.

"Sen eski kocana Eddie diyorsun ve Lee ondan hep Edward diye bahsediyor. İkiyle ikiyi toplayamadım. Şaşırdığını görebiliyorum, ben de tam olarak aynı şekilde hissettim."

"Ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi, Julia'nın elini dudaklarına götürüp parmaklarını öptü, "çocuklarımız arasındaki kötü hisler ve anlaşmazlıktan haberim yoktu."

Julia yaşananları hatırlıyor gibi yavaşça gözlerini kapadı. Elini çekip doğruldu. "Hillary ve Marie senin oğullarınla tartıştı. Laura ile asla yüzleşmemeliydiler. Ne yaptıklarını öğrendiğim anda bunu onlara da söyledim. Üzgünüm Heath. Çok kötü bir zamandı. Babalarının ihanetinin beni ne kadar üzdüğünü biliyorlardı ve Laura ile karşılaşınca kendilerini kaybettiler. Yanlış yaptılar."

"Bu anlaşılır."

"O karşılaşma beraberinde bir sürü olumsuz sonuç getirdi," derken o korkunç günde yaşananları düşünüyor gibiydi.

"Yaşananlar bizim birlikte olmamıza engel olmamalı Julia, seni kaybetmeye dayanamam. Yapamam."

"Düşünmem gerek." Kanepeden kalkıp tıpkı o gelmeden önce Heath'in yaptığı gibi odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Sanki bir anda üşümüş ve ısınmaya ihtiyacı varmış gibi kollarını kendine dolamıştı.

"Eddie'nin kızlarla arasına sınır çizdiği gündü. O zamandan beri kızlarla arası asla eskisi gibi olmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

Julia elini alnına koyup devam etti. "Çocuklar birbirlerine bağırmaya başlayınca Eddie araya girmiş. Hillary ve Marie'ye Laura'ya karşı saygılı olmaları gerektiğini söylemiş. Yakında karısı olacağını, onu kabul etmezlerse kendisinin de hayatlarının bir parçası olmayacağını söylemiş."

Heath kısık sesle ıslık çaldı. "Ciddi miymiş?"

"O an için eminim öyleydi. Ama pişman olduğunu biliyorum çünkü kızlarla arayı düzeltmek için girişimleri oldu ama başaramadı."

"Hillary ve Marie onun seçimini yaptığını düşünmüş olmalı."

"Evet, ne yazık ki." Julia yürümeye devam ediyordu.

Heath sessizce beklerken diğer konuyu açıp açmamayı düşünüyordu. "Sana Lee'ye gönderdiğin mesajı sormam gerek," dedi tepkisini izleyerek.

Julia durdu, yüzünün rengi bir anda çekildi. "Ben..." devam etmeden önce bir anlık duraksaması Heath'te söylemek istemediği bir şey olduğu hissi uyandırdı.

"Zor bir dönem geçiriyordum. Pişmanım, keşke böyle bir şey yapmamış olsaydım, hatamı kabul ediyorum."

Heath bahaneler üretmediği ve hatasının sorumluluğunu aldığını görünce sevindi. Oğullarına da söylediği gibi sinirlerin gergin, duyguların yoğun olduğu zamanlardı. Evliliğini kurtarmak için ne çetin bir mücadele verdiğini bildiğinden Julia'yı bağışlamakta zorlanmadı.

"O mesajlardan oğulların mı bahsetti?"

Heath başıyla onayladı. "Diğer birkaç şeyle birlikte."

"Ne gibi şeyler?"

Heath ayrıntıya girmek istemiyordu. Oğullarıyla konuştukları aralarında kalacaktı.

Julia ona döndü, kolları iki yanına düştü. "Michael ve Adam artık beni görmeni istemiyorlar."

Bir soru değildi, gerçeği ifade etmişti ve Heath inkâr etme zahmetine girmedi. "Ben kararımı verdim. Oğullarımı seviyorum ama bu benim hayatım. Olası sonuçları düşündüm ve seni kaybetmeme kararı verdim."

"Hayır," diye tepki verdi Julia. "Eddie ve kızların arasının açılmasına neden olan şeyin aynısını yapıyorsun. Bunun bir parçası olmayı reddediyorum."

"Julia kimi seveceğime oğullarımın karışmasına izin vermeyeceğim. Seninle olmayı seçtiğim için onlarla olan ilişkimi bozmayacağım. Bunun aramızdaki bağa zarar vermeyeceğine dair söz verdiler."

"Benimle bir ilgileri olmasını istemiyorlar."

Heath yine inkâr etmedi.

Julia yüzünü elleri arasına gömdü, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Heath yanına gidip onu kolları arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Ah Heath, biz ne yapıyoruz?"

"Âşık oluyoruz, yaptığımız bu."

"Ama oğulların."

"Bu bir şoktu. Kalbimin derinlerinde mutlu olmamı istediklerini biliyorum. Ve sen Julia Jones, beni çok mutlu

ediyorsun. Anneleri kendi mutluluğunu ararken onun tarafından bakmayı başardılar. Zamanla, birlikte olmamıza alışmaya başladıklarında yelkenleri suya indireceklerdir."

Heath kollarında titreyen Julia'nın başını öptü.

"Bunun ilk engel olduğunu anlaman gerek," diye fısıldadı Heath.

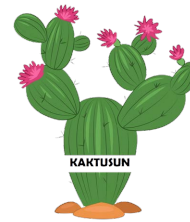
Julia ona baktı. "Ne demek bu?"

Heath gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. "Hillary ve Marie'ye söylemen gerek."

Julia sessizdi.

Heath'in içinde daha en kötüsü yaşanmamış gibi bir his vardı.

13

Bunun keyifli bir ortam olması gerekiyordu ama Julia'nın midesi bir denizciyi bile şaşkına çevirecek biçimde düğümlenmişti. Hillary, ondan, Marie'den ve Carrie'den gelinliği seçmesine yardım etmeleri için gelinlik mağazasında buluşmalarını istemişti.

Sonrasında ailenin en sevdiği yerel deniz ürünleri restoranı Alice'te öğle yemeği yemeyi planlamışlardı. Julia, kızların Laura'dan hiç hoşlanmadıklarını biliyordu, bu yüzden Heath'in eski karısının, babalarıyla evlendiğini söylemeyi daha fazla erteleyemeyeceğinin farkındaydı. Nişan haberini alan Eddie'nin tavsiyesine uyup Hillary'yi aramış olması için dua etti.

Mağazanın Hillary'ye verdiği randevu saati olan onda buluştular. Özel bir odaya alındılar ve Hillary prova odasına geçmeden önce şampanya ikram edildi. Hillary mağazaya gelmeden önce internetten gelinliklere bakmış ve bütçesine uygun beş tane seçmişti.

"Bu çok heyecan verici," dedi Carrie, Hillary satış danışmanının peşinden soyunma odasına giderken.

Marie ve Carrie'nin arasında oturan Julia yeğeni kadar heyecanlıydı. Mutlu bir gündü, daha doğrusu tanımayı reddettikleri üvey annelerinin Heath'le ilişkisi havayı yumuşattıktan sonra öyle olacaktı.

"Hillary adına çok mutluyum," dedi Marie rahat koltuğunda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarken. "Babamın aradığını söyledi mi?"

"Söylemedi." Julia bunu duyduğuna sevinirken Eddie'nin tavsiyesine uyduğunu umdu.

Marie şaşırmış görünüyordu. "Neden söylemedi acaba?"

Julia iç çekti, hiç kuşkusuz o da şaşırmıştı. "Eminim kendince sebepleri vardır."

Marie omuz silkti. "Önemli bir şey yok. Babam önce beni aradı."

Bu tam da Eddie'ye göre bir hareketti. Neyle karşılaşacağından emin olmadığı durumlarda arka kapıdan dolanmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Benim Hillary'den daha az inatçı olduğumu düşünüyor," diye açıkladı. "Sanırım öyle çünkü onunla konuşmaya karar verdim."

Carrie öne eğilip kuzenine baktı. "Peki ne oldu? Merakta bırakmasana. Ne istedi?"

Marie önemli bir şey olmadığını ima edercesine omuz silkti. "Maalesef aynı şarkıyı söyleyip duruyor."

"Bu ne demek?" diye bastırdı Carrie daha fazla detay duymak için.

"Bilirsin," dedi Marie sohbet konusundan sıkılmış gibi. "Her şeyden çok bizim Laura'yı kabullenmemizle ilgileniyor. Konuşurken onun adını anmadan duramadı. Sanki onların harika hayatlarını duymaya can atıyormuşum gibi Laura şöyle Laura böyle deyip duruyor."

Julia eski kocasının duyarsızlığını anlamakta zorlanıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye ekledi Marie, "Hillary ve benim nasıl olduğumuzu ve benim biriyle görüşüp görüşmediğimi de sordu. İkimizin de işlerimizi sevdiğini duyduğunu söyledi falan filan." Julia'ya döndü. "Sen bir şey söyledin herhalde."

"Evet." Julia'nın normalde Eddie ile temasa geçme alışkanlığı yoktu. Son konuşmalarında kızların neler yaptığından bahsetmiş ve ikisinin de iyi olduklarını söylemişti.

"Sonra benden Hillary'yi tebrik ettiğini iletmemi istedi."

Bu doğru yönde atılmış bir adımdı ve Julia bunu duyduğuna sevinmişti, yine de Eddie'nin doğrudan Hillary ile iletişime geçmiş olmasını dilerdi.

Bir şey söyleme fırsatı bulamadan Hillary üstüne çok yakışan harika bir gelinlikle soyunma odasından çıktı. Küçük bir platformun üstüne çıkıp beklentiyle bakıp sessizce fikirlerini söylemelerini bekledi. Bakışları öncelikle annesine odaklandı.

Julia gözlerini kızından alamıyordu. Hillary omzuna gelen siyah saçlarıyla bir kraliçe kadar asil görünüyordu. Julia'dan birkaç santim uzundu, bu özelliğini Eddie'nin ailesinden almıştı. Mavi gözleri de tıpkı Eddie'ninkilere benziyordu. Hillary tek kelimeyle göz kamaştırıcıydı. Julia bu güzel genç kadının kendi kızı olduğuna inanmıyordu.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Hillary kimse bir şey söylemeyince.

Julia boğazına bir yumru oturmuş gibi konuşamadı. "Aman Tanrım," diye soludu boğuk bir fısıltıyla.

Hillary'nin gözleri kocaman açıldı. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, bayıldım. Harika, sen harikasın."

Marie başıyla onayladı. "Ben beğendim."

"Ben de," dedi Carrie.

Sorun Hillary'nin seçtiği beş gelinliğin de eşit derecede muhteşem olmasıydı. Derken satış temsilcisi başka bir gelinlik getirdi. Hillary'nin bütçesinin birkaç yüz dolar üstündeydi. Diğer gelinliklerden çok daha güzeldi ve bu da içlerinden birini seçmelerini zorlaştırıyordu. Satış

temsilcisinin tavsiyelerini dinleyerek yaptıkları uzun fikir alışverişinin ardından seçeneklerini ikiye indirmeyi başardılar: Hillary'nin ilk denediği gelinlik ve son denediği en pahalı olan gelinlik. İkisi de aynı tarz, şık ve zarifti ve ikisi de Hillary'nin ince hatlarına mükemmel oturmuştu.

"Biraz düşüneceğim," dedi Hillary randevu süresi biterken. Julia seçimi zorlaştıran en büyük etkenin fiyatları arasındaki fark olduğunu biliyordu. Kendi gelinliğini beş yüz dolardan ucuza almıştı ama bu neredeyse kırk yıl önceydi. Zaman da fiyatlar da değişmişti. Eddie ile ilk evlerini aldıklarında aylık dört yüz dolarlık taksitleri ödeyip ödeyemeyeceklerine dair nasıl endişelendiklerini hatırladı.

"Hangisini seçersen seç üstünde harika duracak," dedi Julia.

Hillary, "Ben pahalı olanı daha çok beğendim," dedi alt dudağını ısırarak. "Ama bütçemin altı yüz dolar üstünde.

"Babamdan iste," dedi Marie. "Düğün masraflarını karşılamak istediğini söyledi. Bence izin vermelisin."

Restorana gelmişler, yerlerine oturmuşlar ve siparişleri vermişlerdi; şaraplarını yudumlarlarken bir yandan da düğün ayarlamalarıyla ilgili sohbet ediyorlardı. Düğün tarihi kasım ayının başı olarak belirlenmişti ve tören için mükemmel bir mekân bulmuşlardı.

"Babamdan hiçbir şey istemiyorum," diyen Hillary'nin sesinde karşı koymadan fazlası vardı.

"Babanın Marie'yi aradığını ve seni tebrik ettiğini duydum," dedi Julia. Muhtemelen bunu bildiğinden bahsetmemeliydi. Bu mesele kızlarla Eddie arasındaydı.

"Babam beni de aradı," diye itiraf etti Hillary isteksizce.

"Bu konuda konuşmak istemezsen anlarım. Her ne dediyse ikinizin arasında."

"Umurumda değil," dedi Hillary onun için fark etmiyormuş gibi. Julia bunun doğru olduğundan emin değildi. Doğduğu andan itibaren Hillary minicik elini babasınınkine dolamıştı. Büyürken birbirlerine çok yakındılar. Birbirlerine yabancılaşmak ikisini de yaralıyordu ve Julia ne kadar incindiklerini hissettiğinden bir zamanlar sahip oldukları güzel ilişkilerine dönmelerini tüm kalbiyle istiyordu.

"Tatlım," dedi yumuşacık bir sesle, "baban düğün masraflarına ortak olmayı teklif ederek ikinizi yeniden bir araya getirmek için bir şeyler yapıyor."

Hillary homurdandı. "Ama yeterince çabalamıyor."

"Düğün için şehir kulübünü tutmayı teklif etti," diye araya girdi Marie.

Hillary kardeşine öfkeli bir bakış attı.

Eddie aynı şeyi Julia'ya da ima etmişti. Çok cömert bir teklifti ve hem kulüp üyesi hem de yıllar boyunca kulüp için golf eğitmenliği yaptığından indirim de alacağı kesindi. Düğün pahalı bir organizasyondu ve Hillary teklifini düşünmeliydi.

"Öyle mi?" diye sordu sanki bu haberi yeni alıyormuş gibi. "Ne kadar da cömertmiş."

"Öyle," dedi Carrie şarabını yudumlarken.

"Hey," dedi Hillary ve bu kez kardeşine attığı öfkeli bakışı kuzenine çevirdi. "Siz kimin tarafındasınız?"

"Taraf mı tutulması gerekiyor?" diye sordu Julia.

"Bu durumda evet," dedi Hillary. "Onun teklifinin hoş olduğunu düşünsem de geri çevirdim."

"Hillary!" Kızı babasının uzattığı eli tutmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Başta cazip geldiğini itiraf ediyorum çünkü Blake ve ben tören için bir yer bulamamıştık."

"Peki neden etmedin?" diye sordu Carrie yemekleri servis edilirken.

"Çok güzel olurdu."

"Katılıyorum," dedi Hillary Fred Meyer'de dondurma satışı gibi sıradan bir konu hakkında konuşuyorlarmış gibi kayıtsızca. "Ardından töreni kulüpte yaparsak Laura'nın yemek menüsüne yardım etmeyi çok isteyeceğini söyleyerek her şeyi mahvetti."

Julia için için homurdanırken başını eğdi. Eddie bir kez daha işleri mahvetmişti. Eski kocası kızlarının yeni karısını kabul etmesi için ısrar etmenin iyi bir oyun planı olmadığı dersini çıkaramamıştı. Eddie'nin bunu anlamıyor olması Julia'yı şaşırtıyordu.

"Tamam, bu çok aptalcaymış," dedi Carrie çatalını limon soslu yengece batırırken.

"Anneme ne cevap verdiğini söylesene," dedi Marie.

Hillary başını iki yana salladı. "Annem küfür etmemden hoşlanmıyor. Gerçi ben babamın mesajı aldığına inanıyorum."

"Eminim-" diye başladı Julia ama kızı sözünü kesti.

"Anne, Laura'yı kollarımızı açıp kabul etmediğimiz sürece hayatımızın parçası olmak istemediğini ısrarla belirten babam. Sana yaptığı ve söylediği o şeylerden sonra bunu yaptığımı hayal dahi edemiyorum."

"Ah tatlım, ben onu bağışladım, siz de aynısını yapmalısınız."

"Yapamam. Sana davranış şeklinden sonra olmaz. Bir ilişkiye girip sana yalan söyleyen babamın da ondan aşağı kalır yanı yok. Onuru ve dürüst bir duruşu olmayan bir adama saygı duyamam. Bunun kendi babam olması daha da kötü."

"Tüm bunlar çok uzun zaman önce oldu," diye hatırlattı Julia kızlarına. "Ve unutmayın ki her şey sinir anında söylendi. Baban sizinle ilişkisini tamamen kesmeyi asla istemedi."

"Ah tabii ki istedi," dedi Hillary. "Bizimle tekrar konuşmaya çalışmadan önce koca bir yıl geçti."

Julia hem Eddie'nin hem de kızların gururlarını bir yana bırakmakta ne kadar zorlandıklarını hatırlıyordu. Kabul etmek istemeseler de birbirlerine çok benziyorlardı. "Babanız ikinize de öfkenizin soğuması için zaman verdi," dedi, Hillary ve Marie'nin sözüne inanacaklarını umarak.

"Eddie amcam beni birkaç kez arayıp sizi sormuştu," diye ekledi Carrie. Yeğeni barıştan yanaydı. Julia onun çabalarına minnettardı.

Yeni işine başladığından bu yana geçen bir ay içinde Julia yeğeninde bir değişiklik olduğunu görmüştü. Pozisyonuna çabucak uyum sağlamıştı ve bina sakinleri ondan hoşlanmıştı. Neşeli bir mizaca sahipti ve konu bina sakinlerine yardım etmek olduğunda elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Yönetim kurulu üyelerinden biri Julia'ya Carrie'yi önerdiği için teşekkür etmişti. Aynı zamanda yeğeninin Eric Hudson ile arkadaşlık kurduğunu ve serin gecelerde çatıda birlikte vakit geçirdiklerini öğrenmişti. Belki de yeğenindeki değişikliğin arkasında bina sorumlusu olarak çalışmaya başlamasından fazlası vardı. Bu durum Julia'yı mutlu etmişti. Carrie'ye Eric hakkında sorular sorduğunda yeğeni onun göründüğünden daha iyi biri olduğunu söylemişti. Fazla ayrıntıya girmemesi Julia'nın tomurcuklanan ilişkiyi daha da merak etmesine neden olmuştu. Dışarıdan bakıldığında ikisi zıt kutuplar gibi görünüyordu. Ancak onun düşünce tarzına göre kişilikleri birbirlerini mükemmel bir şekilde dengeleyebilirdi. Eric'in onu kabuğundan çıkaracak Carrie gibi birine ihtiyacı vardı.

"Ben babamla aramızı düzeltmek istiyordum," dedi Marie bir anda ve Julia'yı yeğeniyle ilgili düşüncelerden

çekip aldı. "Ama o hâlâ Laura olmadan bizi görmeyi reddediyor. Sorun bu."

"Bir daha bizi arayacağından şüpheliyim," dedi Hillary. "İsteklerimi açıkça söyledim. Karar vermek ona kalmış."

"Babam, Hillary'nin babası olarak düğünün bir parçası olma konusunda ısrarlı," diye ekledi Marie.

"Ve ben de ona bunun benim düğünüm olduğunu ve davetli listesini benim hazırlayacağımı söyledim. Laura'nın isminin listede olmadığını ve olmayacağını anlamasını sağladım. Babamın seçeneği var. Laura onunla gelmediği sürece düğünüme katılabilir."

Julia ağzını açmak üzereydi ki Hillary elini kaldırıp onu susturdu.

"Bir şey söyleme anne. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Aramıza çizgi çeken babamdı ve o çizgiyi geçmek için ilk adımı onun atması gerek."

Julia'nın bakış açısına göre Eddie kızlarına ulaşarak bir adım atmıştı. Neden Hillary ve Marie ile bir kahve içip sohbet etmek gibi kolay bir şeyle başlamadığını anlayamıyordu. Laura ona göbekten bağlı değildi. Hillary'nin fikri değişmezse günün birinde babasını hayatına sokmadığı için pişmanlık duymasından korkuyordu.

"Babam hakkında bu kadar konuşmak yeter," dedi Marie. "Bugün kutlama yapıyoruz. Hillary gelinliğini seçiyor."

"Ve parasını kendim ödüyorum," diye ekledi, birisi aradaki farkı Eddie'nin ödemesini teklif etmeden önce.

"Ve ben de en sevdiğim kadınlarla yemek yemenin keyfini çıkarıyorum," diye ekledi Carrie.

Kızlar haklıydı. Eddie hakkında konuşmak mutlu olması gereken bir güne gölge düşürüyordu.

Hillary elini çantasına atıp bir not defteri çıkardı. "Bunlar düğünden önce ayarlanması gereken şeylerin listesi," dedi ve listedeki gelinlik maddesinin yanına bir tik attı.

"Blake ve ben ön davetiyeleri sipariş etmeliyiz. Gelecek hafta ilk iş bunları ve davetiyeleri sipariş edeceğiz. Yani bu da davetiyelere ne yazdıracağımıza karar vermemiz gerektiği anlamına geliyor. Blake geleneksel olanı seçip ebeveynlerin adını yazdırmak niyetinde. Şahsen ben bunu istemiyorum."

Julia bir kez daha üzüntüsünü bastırdı. Blake bu konuda ısrar ederse o zaman Hillary'nin davetiyeye babasının adını eklemeyeceğini söylemesine gerek yoktu. Bu da Eddie'ye bir başka darbe olacak ve aradaki mesafe daha da artacaktı.

"İkiniz de kendi kararlarınızı verecek yaştasınız," dedi Julia. "Üniversiteye başladığınızdan beri ailenizle yaşamıyorsunuz."

Hillary nazikçe başını salladı. "Anne yeter. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Davetiyede ebeveyn isimlerini yazmamamızın en iyisi olduğunu düşünüyorsun çünkü babamın incinmesini istemiyorsun. Çok tatlısın ama buna gerek yok. Blake ve ben bunu konuşuyoruz ve uzlaşmaya varacağımızdan eminim."

"Anladım."

Kızlar aralarında konuşurken Julia midesinde bir kasılmayla kendini söylemesi gereken şey için hazırlıyordu. Yemeğine doğru düzgün dokunmamıştı. Bunu şimdi yapması gerekiyordu. Heath'in haberi duyunca kızların ne tepki verdiğini duymak için evde endişeyle beklediğini biliyordu.

"Hillary, Marie," dedi. "Size bir şey söylemem gerek."

Ses tonu önemli bir şey söyleyeceğini belli etmiş olmalıydı. Konuşmaya başladığı anda kızların üçü de dikkatini ona çevirdi.

Julia'nın ağzı kurumuştu.

"Anne," dedi Hillary gözleri endişeyle açılırken, "ne oldu?"

14

Julia'nın kızları ona bakıyordu. Carrie'nin de gözü teyzesinin üstündeydi. Julia hayatında ilk kez doğru sözleri bulamıyor, nereden başlayacağını bilmiyordu. En iyisinin gerçeği basitçe açıklamak olduğuna karar vermişti. Ancak hepsi tüm dikkatini ona verince dilinin tutulduğunu, konuşmakta güçlük çektiğini fark etti.

"Hasta mısın?" diye soran Marie masanın üstünden uzanıp annesinin elini sıkıca tuttu. "Kanser mi?"

"Hayır, hayır," diye fısıldadı Julia başını iki yana sallayıp. "Öyle bir şey değil."

"Anne, bizi korkutuyorsun." Bu kez konuşan neredeyse her daim güçlü duran Hillary'ydi.

"Julia teyze, bize her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun. Seni seviyoruz."

"Biliyorum..." Doğrulup çok sevdiği üç kadının güzel yüzlerine baktı. "Ben âşık oldum," diye fısıldadı.

Kızların üçünün omuzları gevşerken yüzlerinde koca bir gülümseme belirdi.

"Anne, âşık olduğun için cidden üzüleceğimizi mi sanıyorsun?" diye sordu Marie gülerek.

"Bu harika bir şey anne," diye ekleyen Hillary'nin sesinden rahatladığı belli oluyordu.

"Bay Wilson, değil mi?" dedi Carrie bilmiş bir tavırla. "İkinizi her sabah Busy Bean'de kahve içerken görüyorum. Sonra bar turuna da birlikte gittiniz."

"Bunu nereden biliyorsun?" Julia, binada söylentinin çok çabuk yayıldığını düşünüp şaşırdı ama sonra etkinlik sırasında Kennedy ve yönetim kurulundan birkaç kişiyle karşılaştıklarını hatırladı.

"Sır değildi, değil mi?"

"Hayır, hayır değildi." Bar turu ilişkilerinin dönüm noktasıydı. Heath onu ilk defa o gece öpmüştü. O gece kalbinin etrafına ördüğü kalın duvarın yeniden âşık olma ihtimaliyle aralandığını hissetmişti. Aşk daha önce onu derinden yaralamıştı ve Heath onu öpene kadar aşktan korkmuştu. O ilk öpücük her şeyi değiştirmişti.

"Evet, Heath," diyerek onayladı. "Birlikte çok vakit geçiriyoruz ve harika gidiyor. İkimizin de böyle bir amacı yoktu. Kendiliğinden oldu. Ortak çok noktamız var. Heath'e kadar herhangi birini bulacağıma inanmıyordum. Birlikte olmaya başladıktan sonra sanki tüm dünyam değişti."

"Bu harika. Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Ne zaman isterseniz... ancak..." Söylemeyi başaramadı.

"Ancak ne?" diye sordu Marie ifadesi düşünceli bir hâl alırken.

"Sabıka kaydı mı var? Ölüyor mu? Evli mi?" diye peş peşe sıraladı Hillary.

Julia başını salladı. "Heath iyi biri. Sağlığı yerinde. Evliymiş ama boşanmış."

"Peki bize söylemekten çekindiğin ne?"

"Eski karısı," dedi Julia konuya dikkatle girerek.

Kızların ikisi de arkalarına yaslandı. "İlişkinizi zorlaştırıyor mu?" diye sordu Carrie endişeyle.

"Laura gibi cadının teki mi?" diye başka bir soru ekledi Hillary.

Julia birkaç saniye ona baktıktan sonra gözlerini kaçırıp fısıldadı, "O Laura."

Üçü de bağlantı kurmaya çalıştığından itiraf mutlak sessizlikle karşılandı.

İlk konuşan Hillary oldu: "Heath Laura'yla mı evliydi?.. Şu an babamızla evli olan Laura'yla mı?"

Julia başıyla onayladı. "Biz de yeni öğrendik ve bizim için de sizin için olduğu kadar büyük bir şok oldu. Heath eski karısından Lee diye bahsediyordu ve ben de Eddie diyorum dolayısıyla Eddie'nin eski karısıyla evli olan Edward olduğunu anlamadı."

"Ne zaman anladınız?"

"Heath'in oğlu Michael beni tanıdı."

Michael'ın ismini duyunca kızlar anında gerildi. "Bahse varım iyi gitmemiştir," diye mırıldanan Hillary'nin çenesi tiksintiyle kasıldı.

"Ne dediğini tahmin edebiliyorum." Marie ekşi, iğrenç bir şey yemiş gibi başını iki yana salladı. "Heath'i seviyor olabilirsin ama oğullarının beş para etmez olduklarını bilmen gerek."

"Michael ve Adam yüzünden Marie ve benim babamla asla ilişki kuramayacağımızı biliyorsun."

"Ah Hillary, böyle söyleme."

"Bu gerçek anne."

"Heath'in seninle olduğunu öğrenince oğulları ne demiş?" diye sordu Carrie.

"Evet anne, ne demişler?" Hillary ve Marie meydan okurcasına kollarını göğüslerinde birleştirdi.

Carrie Julia'nın kaçınmak istediği soruyu sormuştu. "Pek mutlu olmamışlar ama Heath aramızdaki ilişkinin oğullarıyla arasında bir şeyi değiştirmeyeceğini garanti etti."

"Seninle alakaları olmasını istemiyorlar, değil mi?"

Julia yavaşça, isteksizce başını sallayarak onayladı.

Hillary ve Marie'nin yüzleri iyice gerildi.

"Sanki onlara bir şey yaptın," diye söylendi Marie.

"Anne, Heath'e âşık olduğundan emin misin?.. Demek istediğim bir sürü başka bekâr adam var. Neden o olmak zorunda?"

"Heath'ten ayrılmamı mı istiyorsunuz?" diye sordu. En büyük korkusu buydu. Kızlarının, Heath'in oğullarıyla aynı tepkiyi vermemesi için dua etmişti.

Üç kız bakıştı ama ifadeleri anlaşılır değildi.

"Julia teyze, senin mutlu olmanı istiyoruz."

"Mutluyum... Daha doğrusu bunu öğrenene kadar mutluydum. Bu, Heath ve benim hiç beklemediğimiz bir pürüz. Bunun bizi de sarstığını anlamalısınız. Oğullarıyla konuştuktan sonra Heath'in duyduklarını sindirmesi üç gününü aldı. Sonunda Laura ve Eddie arasında olanların aramıza girmesine izin vermemeye karar verdi."

"Sanırım senin de aynısını yapacağını varsayıyor," dedi Hillary sesini yükselterek. "Seni, Marie'yi ve beni ne tuhaf bir duruma soktuğuna dair bir fikri var mı?"

Julia bunun tuhaf bir durum olduğunu kabul ediyordu. "Eminim farkındadır."

"Ben şüpheliyim."

Julia bu haberi ailesiyle paylaştığında ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Tıpkı onun gibi kızlar da şaşkındı. Öğrendiklerini sindirmeleri zaman alacaktı. "Anlamanız gereken," dedi açıklayabileceğini umarak, "bunun, Heath ile birbirimize karşı hissettiklerimizi değiştirmeyeceği."

Kızların üçü de sessizdi. Sessizliği Marie bozdu. "Belki de değiştirmeli."

Korkunç bir an için Julia kalbinin gerçekten duracağını sandı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu kendini toplayınca.

"Laura zehirli. Babamın seni o cadı için terk etmesi onun ne tür bir adam olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı," dedi Hillary.

"Üstelik Laura'nın zehirlediği tek kişi babam da değil," diye ekledi Marie. "Tüm ailesini etkilemiş. Oğulları annelerine olan sadakatleri yüzünden bizden nefret ediyor ve görünüşe bakılırsa sana bir şans bile vermeyecekler."

Julia, Heath'in anlattıklarından bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Anne, duymak istediğinin bu olduğunu sanmıyorum ama lütfen bu ilişkiyi bitirmeyi ciddi bir biçimde düşün."

Hillary haklıydı, Julia'nın duymak istediği bu değildi. Ne kadar acı olsa da kızlarının dürüstlüğüne minnettardı.

"Senin mutlu olmanı istemiyor değiliz," diye açıklamaya devam etti Hillary. "Heath'in harika biri olduğundan eminim ama denizde daha bir sürü balık olduğunu bilmelisin. Tek yapman gereken gözünü yeni olasılıklara açmak.

"Seninle ilişkimiz asla bozulmaz. Babam gittiğinde her şeyi bir arada tutan sendin. Bizim için hep orada olacağını biliyorduk. Babam gitti ve artık bizi hayatında istemediğini açıkça belli etti."

Boşanma kızlarını duygusal açıdan çok zorlamıştı. Eddie yaşları büyük olduğu ve kendi ayakları üzerinde durabildikleri için ailelerinin dağılmasının kızları incitmeyeceğini düşünüyor gibiydi. Ne kadar yanılıyordu. Ne kadar saftı.

"Heath için hissettiklerini anlıyorum," diye devam etti Hillary, "ama anne bizden o aileyle muhatap olmamızı istiyor olamazsın. Tatillerin nasıl olacağını hayal edebiliyor musun? Torunlarınız olduğunda ne olacak? Kendini ve Heath'i nasıl katlanılmaz bir duruma soktuğunu görmüyor musun?"

"Ve bizi," diye ekledi Marie.

Julia birden ağlayacakmış gibi hissetti. Gözleri doldu, yaşlar dökülmesin diye gözlerini kırpıştırdı. "Bizim

aramızda hiçbir şey değişmeyecek, söz veriyorum," diye fısıldadı. Yine de Hillary'nin söylediklerini iyice düşünmeliydi.

Öğle yemeğinden önce kararını vermişti. Kızlarla bu durumu çözecek ve böylece Heath ile birlikte olmaya devam edecekti. Bu haberin kızlarını ne kadar üzdüğünü görünce tavsiyelerine uyup seçeneklerini dikkatle düşünmesi gerektiğini anladı.

Julia eve döndükten sonra dairesinde oturup bir kısmı görünen Puget Boğazı'nın yeşil-mavi sularına baktı. Heyecanla dönüşünü beklediğini bilmesine rağmen Heath ile yüzleşemeyecekti. Bir saat boyunca kımıldamadan öğle yemeğindeki konuşmaları tekrar tekrar düşündü. Bugüne kadar aklında her şey netti. Şimdiyse hiçbir şeyden emin değildi. Heath ile ilişkisinden. Gelecekten. Kızlarının tepkisinden.

Zil çaldı, daha açmadan gelenin o olduğunu anladı. Kapıya doğru giderken ayaklarında ağırlıklar asılıymış gibi zorlandı.

Tahmin ettiği gibi gelen Heath'ti. İçeri girebilsin diye hiçbir şey demeden kenara çekildi. Kapıyı kapar kapamaz Heath onu kolları arasına alıp sıkıca göğsüne bastırdı, Julia ona o kadar yakındı ki kalp atışlarını duyabiliyordu. Kalbi Julia'ya aitti. Julia ondan nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu.

Onu öptüğünde de aynı şeyi düşündü. Tüm hayatı boyunca böyle tutkuyla, böylesi inanılmaz bir ihtiyaçla öpülmemişti. Sanki Heath'in yaşamasının, nefes almasının tek nedeni onunla olmaktı.

Julia'nın gözünden yaşlar döküldü. "Sensiz yaşamayı nasıl öğreneceğimi bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Buna hiç gerek kalmayacak. Kızlarının ne dediğini tahmin edebiliyorum, Julia."

Julia ona baktı, yakışıklı yüzü gözlerini dolduran yaşlar nedeniyle bulanıktı. "Öyle mi?"

"Aynılarını Michael ve Adam'dan duydum. Sarsıldım ve kızlarının kim olduğumu öğrendikleri anda seni de üzeceklerini tahmin ettim. Senden elimden geldiğince uzak durdum ama Laura'nın sadakatsizliğinin ve çocuklarımın hayatımı yönetemeyeceğine karar verdim."

Julia anlıyordu, gerçekten anlıyordu. Hillary ve Marie onun her şeyiydi. Boşanma boyunca onun yanında kalmışlar, sonrasında sadık destekçisi olmuşlardı. Tek istediklerinin annelerinin mutluluğu olduğunu söylüyorlardı. Ama -bu çok büyük bir amaydı- mutluluğu Heath dışında birinde bulmasını umuyorlardı.

"Seninle görüşmeye başlayana kadar ne kadar yalnız olduğumu bilmiyordum," diye devam etti Heath. "Her günü duygusuz, neşesiz, gün ışığı olmayan bir robot gibi yaşıyordum. Üçünü de hayatıma sen getirdin ve kutsal bildiğim her şey adına yemin ederim ki kimsenin bunu elimizden almasına izin vermeyeceğim. Ne benim çocuklarımın ne seninkilerin. Ne de Lee ve Eddie'nin."

Julia bunun mümkün olduğuna inanmayı tüm kalbiyle istiyordu. Başını adamın göğsüne yasladı, gözlerine bakarsa onu bırakacak cesareti bulamayacağını biliyordu.

"Tüm bunları düşünmem için zamana ihtiyacım var," dedi.

"Hayır," diye karşılık verdi Heath.

"Hayır mı? Sen üç gün düşündün," diye hatırlattı Julia. "Ve benim aynı süreyi alma hakkım yok mu?"

Heath bir an tereddüt etti. "Haklısın. Ben o üç günü aldım ve seni habersiz bıraktım, neden bilmiyorum ve buna çok pişmanım. Ama benim için ne kadar değerli ol-

duğunu anlamak ve ikimiz için savaşacak cesareti bulmak için o zamana ihtiyacım vardı. Ve buna kararlıyım Julia. Seni kaybetmemeye kararlıyım."

Julia onun gözlerine bakınca samimiyeti gördü.

"Seni seviyorum ve sonuna kadar savaşmadan ellerimin arasından kayıp gitmene izin vermeyeceğim. İstediğin kadar düşün ama bir şeyi unutma."

"Neymiş o?"

Heath gülümseyip onu bir kez daha kalbini hızla attırmaya yetecek kadar tutkuyla öptü.

"Aşkım, kalbini kazanmaya kararlıyım ve çocuklarımızın yolumuza çıkmasına izin vermeyeceğim."

Heath'in anlamadığı şey şuydu; Julia'nın kalbini çoktan ele geçirmişti.

15

Heath söylediği gibi Julia'nın ilişkilerinden vazgeçmesine izin vermedi. Bir haftanın sonunda Julia kendisinin de bunu istemediğini anladı. Kararlarının arkasında duracak ve her şeye rağmen çocuklarına doğru şeyi yaptıklarını kanıtlayacaklardı.

Julia ve Heath "sorma söyleme" ilkesini kullanmaya başladılar. İlişkilerini saklamayacaklardı ama aynı zamanda huzuru bozmamak için çocuklarına birbirlerinden bahsetmeyeceklerdi. Gizli gizli buluşup ilişkilerini saklama niyetinde olmasalar da Eddie'nin yaptığı hataları yapmayacak, çocuklarına birlikteliklerini kabullenmeleri için ısrar etmeyeceklerdi.

Öğle yemeğinden on gün sonra cumartesi günü Heath Julia'yı Washington Gölü'nde tekneyle gezmeye davet etti. Harika bir ağustos günüydü ve Heath'e göre rüzgâr mükemmeldi. Daha önce yelkenliye binmeyen Julia ne yapacağını bilmiyordu. Heath arkasına yaslanıp keyfine bakmaktan başka bir şey yapmasına gerek olmadığı konusunda onu ikna etti. Daha önce Laura'nın onunla tekneye çıkmadığını ağzından kaçırmıştı. Heath yelkenliyle gezerken Laura da golfe gidiyordu. Julia'nın tenis oynadığını göz önüne alınca Eddie'nin golf seven bir kadınla bağ kurması normaldi. Şimdi bile ara sıra tenis oynuyordu.

Zil çaldı. Saat on birde buluşmak için sözleşmişlerdi. On beş dakika erken gelmesine bakılırsa Heath heyecanlı

olmalıydı. Hızla kapıya gitti ve kapıyı açıp karşısında somurtkan bir ifadeyle duran eski kocasını görünce şaşırdı.

"Eddie? Burada ne işin var?" diye sordu şaşkınlıkla, karşısında durduğuna inanmıyordu. Eski kocasını göreli iki yıldan fazla olmuştu. Kilo almıştı ve neredeyse saçlarının tamamı kırlaşmıştı. Hoş göründüğünü kabul etmeliydi. Eskiden beri yakışıklıydı. Eddie altmışına yaklaşmış olmasına rağmen hâlâ bakışları üstünde topladığının farkındaydı.

Eddie, Julia'nın saçlarını kestirdiğini, ayağında tekne ayakkabıları olduğunu ve boynuna bağladığı kazağı fark etti. "Dışarı çıkacaksın sanırım?"

"Evet." Nereye ya da kiminle gideceğine dair bilgi vermedi.

Eddie kaşlarını çattı. "Birkaç dakikanı alacağım."

Julia kenara çekilip onun içeri girmesine izin verdi. Evine ilk gelişiydi, etrafına bakınıp daireyi inceledi. Julia tasarım becerilerini kullanıp daireyi kişiselleştirme şeklinden gurur duyuyordu.

"Burada yaşamayı seviyor musun?" diye sordu parmaklarını saçlarında gezdirirken. Julia bu hareketi gerginken yaptığını iyi hatırlıyordu. "Senin bir dairede mutlu olacağını düşünemezdim."

"Burayı seviyorum. Heritage benim için mükemmel bir yer. İşe, markete yürüyerek gidebiliyorum. Her yere yakın." Seçimini savunmayacaktı, eski kocasının ne için geldiğini merak ediyordu. Beklenmedik ziyaretinin bir nedeni olmalıydı ama Julia sormayacaktı. Er ya da geç kendisi konuya girecekti. Julia, uğrama nedeninin Hillary'nin düğün planları olduğundan emindi. Kızı babasıyla ilgili son gelişmelerden onu haberdar etmemişti. Sıradaki hamlenin Eddie'den gelmesi gerektiğine inanıyordu.

Eski kocası elleri cebinde, bakışları yerde pencerenin önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Julia zemine iyi bilinen bir mağazadan, indirimli aldığı Doğu'ya özgü kilimler sermişti. Çok kaliteliydiler. Çıplak ayakları değdiğinde verdiği hissi seviyor ve evdeyken genellikle yalın ayak geziyordu.

"Gelmenin bir nedeni vardır herhalde," dedi sabırsızlığı artınca. Heath'i bekletmek istemiyordu.

Eddie omuz silkti. "Doğru mu?" dedi Julia'nın gözlerine bakarak. "Laura'nın eski kocasıyla mı çıkıyorsun?"

Demek konu buydu. Eddie'nin Heath'le ilişkisini duyduğunu tahmin etmeliydi. "Bu seni ilgilendirmez ama evet, doğru."

Keyiflenmiş gibi homurdansa da öyle olmadığı açıktı.

Julia ellerini birbirine kenetledi. "Sanırım sana Michael söyledi."

Eddie başını iki yana salladı. "O Laura'ya söylemiş, Laura da bana söyledi. İkimiz de hiç memnun olmadık."

Julia kahkaha attı. Bu çok komikti. "Sen ve Laura'nın ne düşündüğü umurumda mı olmalı?" Fikirlerinin bir önemi olduğunu düşünmeleri ne ironik, ne gülünçtü.

"Bunu bilerek yapıyorsun?" dedi.

"Bilerek mi?" diye tekrarlayan Julia onun ne demek istediğini anlamamıştı.

Eddie doğrudan gözlerine baktı. "Benden intikam almak için yapıyorsun."

Bu, Eddie'nin en bencil, en egoist hâliydi. "Unuttuysan hatırlatayım, evliliğimiz altı yıl önce bitti. Sen hayatına devam ettin, ben de ettim. Kiminle görüştüğüm üstüne vazife değil."

"Normalde buna katılırdım. Bir nebze olsun umursamazdım. Ama Heath Wilson mı? Julia lütfen."

"Lütfen ne?

"Aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Julia kollarını kavuşturup başını salladı. "Cevabını zaten bildiğin sorular sormanın akıllıca olmadığını öğrenmiş olman lazım."

"Çok komik. Benimle oynuyorsun."

Julia bu adamla otuz bir yıl evli kaldığına şaşıyordu. Karşısında duran bir yabancıydı.

"Oyun oynamadığımı duymak seni şaşırtabilir Eddie."

Eddie inanmıyormuş gibi sırıttı. "Hillary ve Marie bu konuda ne düşünüyor?"

Julia mesafeyi açıp kanepenin onları birbirinden uzak tutmasına izin verdi. İkisi de kanepenin iki ucunda duruyordu. "Onlara sormalısın."

"Sanki benimle konuşuyorlar da," diye karşılık verdi kaşlarını çatarak.

"Peki bu kimin suçu? Yoksa dünyada yanlış olan her şeyde olduğu gibi bunun için de beni mi suçlayacaksın?"

Eddie'nin ağzı ince bir çizgi hâline gelene kadar gerildi. "Çok değiştin Julia."

"Gerçekten mi? O hâlde iyi olmuş."

Julia onu şaşırtmış gibi incinmiş, kafası karışmış bir bakış attı. "Asla böyle küstah davranmazdın."

Julia omuz silkti. "Beni bu hâle getirenin ne olduğunu hiç bilemiyorum," dedi gülerek.

Eddie yorumunu duymazdan geldi. "Kızlarımızın Heath ile görüşmenden memnun olmayacağını biliyorum. Michael ve Adam da üzgün, dolayısıyla Laura da."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Laura üzülüyor diye Heath'ten ayrılacak değilim."

Julia'nın kapısı bir kez daha çaldı, gelenin Heath olduğunu biliyordu. Saatine baktı. Tam vaktinde gelmişti.

Kapıyı açtı, Heath eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Haydi güzelim, rüzgâr esiyor ve..." Odanın karşısında duran Eddie'yi görünce sustu. Yavaşça doğruldu, Julia'nın yanına doğru bir adım atıp kolunu beline doladı.

"Sanırım tanışmadınız," dedi eski kocasını işaret ederek, "Heath, bu Eddie."

Heath gerildi ve başını hafifçe salladıktan sonra Julia'ya döndü. "Sen iyi misin?" diye sordu.

"O iyi," diye terslendi Eddie.

Eddie'nin kaba ve beklenmedik cevabıyla Heath başını çevirdi.

"Kendim cevap verebilirim, teşekkürler Eddie," dedi Julia sakinliğini bozmadan. "Gördüğün gibi Heath ve ben çıkmak üzereyiz."

"İki saniye durun," dedi Eddie. "Heath'in de burada olmasına sevindim. Onunla erkek erkeğe konuşmak isterim."

"Ne zaman istersen," dedi Heath. "Sonra buluşmamızı öneririm, Julia'yı bu işe karıştırmayalım."

"Ah, olmaz. Julia'nın da söylediklerimi duyması gerek. İkiniz de duymalısınız."

"Eddie..."

"Julia, lütfen," dedi.

Heath başını ona doğru salladı. "Söyle bakalım, ihtiyar."

Eddie burnundan soludu. "İhtiyar mı? Ben senden daha gencim."

"Yeter," dedi Julia, eski kocasıyla Heath arasındaki konuşma sabrını taşırıyordu. Ağızlarını her açtıklarında testosteron seviyesi artıyordu.

"Tamam." Eddie Heath'e baktı. "Karımla ne planladığını öğrenmek istiyorum."

"Eski karın." Julia ve Heath aynı anda düzeltti.

"Evet eski karım. İkinizin tanışması çok enteresan. Onu aradın, değil mi? Nerede yaşadığını öğrendin ve özellikle aynı binadan daire aldın."

"Kesinlikle öyle," dedi Heath soruyu komik bulmuş gibi. "Seni gıcık etmenin en iyi yolunun Julia'nın kalbini çalmak olduğunu biliyordum." Konuşurken gülümsemesi şaka yaptığına dair şüpheye yer bırakmadı.

Eddie eğleniyor gibi görünmüyordu. "Boşanmayı Laura'nın başına kakmanın en iyi yolu bu."

"Ne yazık ki bana hak ettiğimden fazla paye biçiyorsun," dedi Heath. "İşin aslı Julia ve ben de bu durumu öğrendiğimizde çok şaşırdık."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi Eddie alayla.

"Bizi bir araya getiren ortak noktalarımız," diye devam etti Heath. "Lee ile mutlusun, seni ya da onu kıskanmıyorum. Kendi işine bak Eddie ve bizi rahat bırak."

Eddie gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Fiziksel bir yüzleşme bekliyorsa Heath bunu ona vermeyecekti. Soğukkanlı ve mantıklı duruşuyla Eddie'nin yemini yutmaya niyeti yoktu.

"Şimdi eğer müsaade edersen Julia ile teknemde bir randevumuz var. Normalde tanıştığımıza memnun oldum derdim ama yalan söylemiş olurum."

"Bilmukabele."

"Bu kadar yeter."

Heath Julia'nın elini tuttu, kenara çekilip Eddie'nin geçmesini beklediler.

Eddie tam önlerinde durdu. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi Heath'e bakıp Julia'yı görmezden gelerek.

"Biliyorum," dedi Heath.

"Ona düzgün davran yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsın."

"Julia'nın bir hazine olduğunu biliyorum ve onu kaybetmeye niyetim yok."

Eddie kaşlarını çattı. "Bana taş mı atıyorsun?"

"Hayır, gerçeği söylüyorum."

Eddie Julia'ya baktı ve zayıf bir gülümsemenin ardından gitti.

16

Aylık kitap kulübü toplantısı iyi gidiyordu. Carrie grubu kontrol edince Julia teyzesi ve Heath'in de son okunan kitabın -Jana DeLeon'un gizem romanı- tartışmasına katılanlar arasında olduklarını gördü. Carrie kahveyi hazırlamış ve fıstık ezmeli kurabiye pişirmişti.

Konsiyerj pozisyonuna alıştıkça işine ve denetlediği çeşitli aktivitelere sevgisi artıyordu, kitap kulübü bunlardan biriydi. Toplantılar lobinin bitişiğindeki kütüphane odasında yapılıyordu, yoga ve şarap grupları için de burası kullanılıyordu. Kart oyunları da burada oynanıyordu. Aktivitelerin çoğu akşamları gerçekleşiyor ve neredeyse her zaman aynı kişiler katılıyordu. Yeni taşınan sakinlerden apartmanların çoğunda bu tür etkinlikler düzenlenmediğini duyuyordu. Carrie'ye göre Heritage'ı diğerlerinden ayıran buydu. Bu toplantıları denetlemek işine hem eğlence hem farklılık katıyor ve Carrie etkinlikleri özel kılmak için kurabiye pişirmek gibi kişisel bir dokunuş eklemekten keyif alıyordu.

Eric ilişkiler konusunda iyi olmadığını iddia etse de çatıda gece buluşmalarına devam ediyor olmaları Carrie'yi mutlu ediyordu. Eric'te belirgin bir değişim vardı ve birbirlerinin yanında giderek daha rahat hissediyorlardı. Eric'in genç yaşta babasını kaybettiğini, annesinin maddi sıkıntı içinde olduğunu, kirayı ödeyip masaya yemek koymakta zorlandığını öğrenmişti. Eric evin gelirine destek

olmak için elinden geleni yapmış, on iki yaşında gazete dağıtmaya başlamıştı. Bu onun başarılı olma azmini ve dairesinde geçirdiği uzun zamanları açıklıyordu.

Bir akşam Carrie ona ilişkiler konusunda neden iyi olmadığını söylediğini sormuştu. Uzun bir duraksamanın ardından Eric'in verdiği cevap Carrie'yi çok üzmüştü.

"Lisedeyken matematik sınıfımdaki bir kıza âşık oldum. Arkadaşım Michael beni Ellen'ı mezuniyet balosuna davet etmem için cesaretlendirdi. Benimle gelmeyi kabul ettiğinde çok şaşırdım. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. İlk resmi randevum olacaktı."

"İlk randevun mezuniyet balosu muydu?" diye sormuştu Carrie.

"Anlamalısın Carrie, anneme yardım etmek için iki işte çalışıyordum. Üç kız kardeşim vardı ve aralarında en büyük bendim, kazandığım para asla yetmiyordu. Ellen'ı baloya götürmenin bir hata olacağını bilmeliydim ama aptal gibi bunun üstesinden geleceğime inandım."

Carrie sesinin boğuklaşmasından randevunun iyi gitmediğini anlamıştı. "Ne oldu?" Uzanıp tuttuğu elini Eric o kadar sıkıca kavramıştı ki Carrie az kalsın çığlık atacaktı.

"Balodan önceki gece Ellen'a bileğine takması için bir çiçek götürmem gerektiğini öğrendim. Michael'ın annesi kardeşinin takım elbisesini ödünç vermişti. Ne yapacağımı bilmediğimden panik içindeydim. Ellen'a çiçek alacak param yoktu. Sonra annemin aklına bir fikir geldi. Plastik çiçeklerden bir buketi vardı. Birini kesip etrafına kurdele bağlayarak elinden geldiğince hoş bir hâle getirdi. Güzel olacağını düşündüm. O an için yapabileceğimin en iyisi buydu. Ama çiçeği Ellen'a verdiğimde yüzünde korkunç bir ifade belirdi. Baloya gittiğimizde herhalde yanımdan daha hızlı uzaklaşamazdı. Bütün arkadaşları etrafına

toplanmıştı ve ona gerçek bir çiçek almadığım için bana pislikmişim gibi bakıyorlardı. Akşam baştan sona bir felaketti."

"Ah, Eric çok üzüldüm." Balo sırasında ve sonrasında hayatın onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Şüphesiz kız onun cimri olduğunu düşünmüştü. Feci geceyle ilgili haberler Ellen'ın arkadaşları arasında hızla yayılmış olmalıydı. Anlattığı kısım muhtemelen buz dağının görünen kısmıydı.

Eric yavaşça nefes almıştı. "Feci gece hakkında kimseye bir şey söylemedim. Michael bile her şeyi bilmiyor."

"Bana, benimle paylaşacak kadar güvendin," diyen Carrie öne eğilip başını omzuna yaslamıştı. "Bu benim için çok anlamlı."

"O zamandan beri ilişkilerden uzak durup önce okulun, ardından da işin tüm zamanımı ve enerjimi tüketmesine izin verdim. İlişkilerin nasıl olacağını bilmiyorum."

"Benimle gayet iyi götürüyor gibisin."

Eric gülümserken bakışları utangaç ve umutluydu. "Biz ilişkide miyiz?"

"İlişkide olmamızı istiyor musun?" diye sormuştu Carrie.

Eric dönüp bir süre ona bakmıştı. "İtiraf edebileceğimden de fazla... Peki ya sen Carrie? Sen istiyor musun?"

Tam cevap vereceği sırada Eric sözünü kesmişti. "Bir şey söylemeden önce..."

"Evet," diye karşılık vermişti Carrie, onu bir an önce rahatlatmak isteğiyle. Justin'den sonra Eric işlenmemiş bir elmastı. Hatta ona göre bir prensti.

"Evet mi?"

"Evet, bunu çok-"

"Açık olmak gerekirse," demişti Eric bir kez daha araya girerek, "ben sosyal biri değilim. İşkoliğim, nadiren dışarı çıkarım."

"Dışarı çıkmak... ister misin?" diye sormuştu Carrie.

"Seninle mi?"

Carrie gülümsemişti. "Birlikte vakit geçirmek istediğin başka biri mi var?"

"Hayır, kesinlikle yok," demişti aceleyle. "Sadece seninle dışarı çıkarım."

"İyi," demişti Carrie elini sıkarak. "İzlemek istediğim bir film var ve birlikte gitmeyi çok isterim."

Eric tereddüt etmemişti. "Ekibime haber vermem gerekecek."

"Tabii."

Arkasına yaslanırken rahatlamış görünüyordu. "Bu bir randevu olacak, değil mi?"

"Evet, öyle olacak ve çiçek de gerekmiyor. Tek ihtiyacım olan sensin."

Eric kolunu koluna dolayıp onu kendine doğru çekmişti. "Tümüyle senin olacağım Carrie."

Carrie, akşam sohbetleri dışında dairesinden çıkmasını sağlamayı umarak Eric'in Heritage'daki etkinliklerden en azından birine katılmasını teşvik etmek için elinden geleni yapmıştı.

Bankosuna dönerken kitap kulübü sohbeti yapılan odada yankılanan kahkahalar duyan Carrie gülümsedi. Herkes sohbet ve atıştırmalıkların keyfini çıkarıyor gibi görünüyordu. Telefonu çaldı, mesai sırasında rahatsız edildiği için sinirlendi. Arayan sadece Justin olabilirdi.

Justin geçen hafta boyunca her gün arayıp buluşmalarını istemişti. Carrie'nin ilişkilerini sürdürmek istemediği gerçeğini anlamıyor gibiydi. Carrie, Green Lake'te bisiklete binmek için buluştukları gün bu kararı vermişti.

Artık gözleri açılmıştı. Bu, sonu olmayan bir ilişkiydi. Carrie ve annesinin sohbet ederken söyledikleri gibi Jus-

tin, Peter Pan'e benziyordu. Sürekli gölgesini kovalayacak, kişiliğini bulmaya çalışacak, başkalarından faydalanacak, annesinin cömertliğini çantada keklik görüp onun sırtından geçinmeye devam edecekti.

Arayan tahmin ettiği gibi Justin'di. "Carrie," derken tüm gün sesini duymayı beklemiş gibi heyecanlıydı. "Sinemaya gitmeye ne dersin?"

"Çalışıyorum."

"Yirmi dört saat çalışıyor gibisin. İyi hâl iznin de mi yok?"

Carrie esprisini komik bulmadı. Mesajı almadığına göre ona doğrudan söylemesi gerekecekti. "Teklifin için teşekkür ederim," dedi ama bilet parasını kendisinin ödeyeceğinden adı gibi emindi. "Sanırım artık birbirimizi görmesek daha iyi olacak?"

"Hayatına devam etmek istediğini mi söylüyorsun? Benden ayrılıyor musun?"

"Fark ettiğin gibi aslında bir çift değildik. Birlikte güzel zaman geçirip eğlendik. Ama artık başka şeylerle ilgileniyorum yani öğle yemeği ya da sinema biletini alması için başkasını bulman gerekecek. Ben meşgulüm."

Justin inanmakta güçlük çekiyor gibiydi. "Hadi ama Carrie. Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Ve beni iş saatlerinde aramazsan sevinirim." Bunu daha önce de defalarca söylemişti. Gerçi artık başka zamanlarda da aramamasını istiyordu ama bunu söylemedi.

"Pekâlâ, böyle istiyorsan sorun yok. Denizde bir sürü balık var, demek istediğimi anladın," dedi sertçe.

"O hâlde balığa çıksan iyi olur. Hoşça kal, Justin," dedi. Telefonu kapatırken ilişkilerini resmen sonlandırdığı için memnundu.

Beş dakika geçmeden telefonu yine çaldı. Belli ki Justin onu vazgeçirmeye çalışmak istiyordu, telefonu hemen açtı. "Yine ne var?"

"Carrie?"

Kimin aradığına bakmadan açmıştı ve arayan kuzeni Hillary'ydi. "Ah, Hill özür dilerim," dedi. "Justin sandım."

"Hâlâ arıyor mu?"

"Ne yazık ki evet ama bu kez ilişkimizin bittiğini açıkça söyledim."

"Aferin sana. Ona Eric'ten bahsettin mi?"

"Hayır. Sohbeti uzatmayı istemedim. N'aber?" Carrie yeni ve gelecek vadeden ilişkisi hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için kuzenine Eric'ten bahsetmişti. Hillary onu dinlemiş ve cesaretlendirmişti, gerçi Carrie'nin buna pek de ihtiyacı yoktu. Eric'le geçirdiği zaman günün en güzel anlarıydı.

"Yarın öğle yemeğinde kaçıp benimle hastanede buluşabilir misin?" diye sordu Hillary.

"Tabii. Her şey yolunda mı?" Kuzeninin sesi iyi gelmiyordu.

"Pek değil," diye fısıldadı. "Babamı gördüm."

Bu yeni bir haberdi. Büyük bir haberdi. Ne Hillary ne de Marie son altı yıldır babalarıyla pek iletişim kurmamıştı. Bunca zaman boyunca birkaç telefon konuşması yapmışlar ama hiçbiri birkaç dakikadan uzun sürmemişti.

"Annene ya da benim anneme bahsetmezsen sevinirim."

"Elbette." Üç kızın sık sık paylaştıkları sırlar onları kardeş kadar yakın yapıyordu. "Öğlen hastane kafeteryasında buluşuruz."

"Harika. Teşekkürler." Telefon kapanmıştı.

Her ne yaşanmışsa kuzenini üzmüştü ve belli ki des-

teğe ihtiyacı vardı. Hillary'nin onu aramasına mutlu olmuştu, sorun her neyse kuzeni ve en yakın arkadaşı olan Hillary'ye yardım edebilmeyi umuyordu.

Kitap kulübünde kendisine ihtiyaç kalmadığını görünce çatıya çıktı, buluşma saatini geçirmiş olmasına rağmen Eric'in onu beklediğini görünce sevindi.

Eric'in geç kaldığını belli etmek istercesine saatine bakması Carrie'yi güldürdü. Önceki gece o akşam kitap kulübünün toplanacağını söylemek istemişti ama unutmuştu.

"Beni özledin mi?" diye takıldı yanındaki şezlonga otururken.

Eric gülümseyip omuz silkti, sonra uzanıp elini tuttu ve parmaklarını Carrie'ninkilere doladı. Carrie onun bir şişe şarap ve iki kadeh getirdiğini fark etti.

"Hadi ama itiraf et! Gelmeyeceğimi sandın."

Eric yüzünde bir tebessümle kabullendi. "Tamam evet, endişelenmeye başlamıştım."

"Eric," dedi Carrie ve bu kez sesi ciddiydi. "Seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum. Akşamları seni görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Eric. Tedirginlikle gözlerine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Film eğlenceliydi. Acaba... Acaba benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

Eric onu randevuya çıkarmayı teklif ediyordu. Filme gitmeyi Carrie önermişti. Bu Eric için büyük bir adımdı ve konfor alanından onun için çıkacak olması Carrie'yi heyecanlandırmıştı. "Her şeyden çok isterim ama evinde değil, değil mi?"

"Hayır. Bir restoranda. Rezervasyonu ben yaptırırım."

Carrie memnuniyetini saklamak için elinden geleni yaptı. "İstersen ben de yapabilirim, bu işimin bir parçası."

"Teşekkürler ama ben hallederim."

Eric'le birlikte Carrie'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Carrie geldiğinde Hillary dışarıdaki masalardan birine oturmuş onu bekliyordu. Carrie hemen öğle yemeğini alıp kuzenine katıldı. Hastane kafeteryasının yemekleri fena değildi. Hillary'nin bir saatlik molası olduğundan ikisi ara sıra hastanede buluşuyordu. Zamanı iyi kullanmak için genellikle Carrie, Hillary'ye hastanede katılıyordu. Başta sıradan bir kafeteryanın yemeklerinin güzel olacağından şüphe etse de yiyeceklerin lezzetli olduğunu görmek onu şaşırtmıştı.

Dışarısı güneşliydi ve birkaç hastane çalışanı daha güzel havayı fırsat bilip dışarı çıkmıştı. Carrie tepsisini masanın üstüne bırakıp kuzeninin karşısına oturdu.

"Geldiğin için sağ ol," dedi Hillary sandviçini açarken.

"Babanla ilgili bir şey olduğunu söyledin." Carrie doğrudan konuya girme niyetinde değildi ama zaman sınırlıydı.

Hillary başını sallayarak onayladı. "Geçen gün babam çat kapı bana geldi. Onu neredeyse altı yıldır görmemiştim ve şoke oldum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Konuşmak istediğini söyledi," dedi Hillary bakışlarını yere indirerek. "Yani kapımda olduğundan onu görmezden gelemezdim." Babasıyla konuşmayı ne çok istediğini kabullenmek zormuş gibi omuz silkti.

"Elbette edemezdin."

"Beni tebrik etti, Blake'le benim için heyecanlı olduğunu ve düğün hakkında konuşmak istediğini söyledi."

Nişan; Hillary, Marie ve babasının yeniden konuşmaları için tam da gereken şeydi. Kuzenleri kabul etmese de babalarını özlemişlerdi. Aynı durumda kendisi olsa ba-

basını çok özleyeceğini biliyordu. Onları birbirlerinden uzak tutan inatçı gururlarıydı. Carrie, Hillary'nin güçlü bir karakteri olduğunu biliyordu ve Marie de ablasının yolundan ilerliyordu. Eddie büyük bir hata yapmıştı ve bedelini ödüyordu. Tüm aile ödüyordu.

"Söylediklerinin yanlış olduğunu söyledi... Biliyorsun işte Marie ve benim Laura'yı kabullenmemizle ilgili olanların."

"Gerçekten özür mü diledi?" Vay canına, bu beklenmedik bir şeydi. "Bu harika."

"Ben de öyle düşündüm. Sarılmak istedi, kabul ettim."

"Bu ayrılığın hepiniz için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi Carrie. "Daha fazla sevinemezdim." Eddie'nin nihayet hatasını kabullenmesi muazzam bir haberdi. Bu her şeyi değiştirirdi. Ancak kızlarıyla arayı düzelttiyse kuzeninin annelerine bir şey söylememesini rica etmesi mantıklı değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Carrie.

"Tahmin etmeliydim," diyen Hillary duygularını bastırmaya çalışırken sesi titriyordu. "Anlamalıydım."

"Ne oldu?" dedi Carrie.

"Babam düğün masraflarına yardım etmeyi önerdi. Gelinlik mağazasına kapora verip pahalı olanı alabilmek için bütçeden altı yüz dolar arttırabilirsem diye ikisini de ayırtmıştım. Babama gelinlikten bahsedince istediğimi alabilmem için aradaki farkı ödemeyi teklif etti."

Carrie dahası olduğunu tahmin ettiğinden bekledi, her ne olduysa Hillary'yi derinden yaraladığı belliydi. Kuzeni sandviçin plastik paketiyle oynarken gözleri dolmuştu.

"Ardından davetiyelerin parasını da ödemek istediğini söyledi." Güçlükle yutkundu. "Daha da ileri gidip davetiyelere ne yazılmasını istediğini söyledi ve inanabiliyor musun, Laura'nın adını ekledi."

Carrie başını iki yana salladı, amcasının bariz yönlendirme girişimine öfkelenmişti. "Başka bir deyişle cömertliğinin bazı koşulları vardı."

Hillary omuzlarını dikleştirip devam etti. "Ona Blake ve benim içinde bulunduğumuz durum yüzünden davetiyelere ailelerimizin ismini yazmama kararı aldığımızı açıkladım. Düğün masraflarının büyük kısmını biz ödüyoruz ve davetiyeleri gönderen ailelerimiz değil biziz."

"Haklısın."

"Ama babam gelinliğin bir kısmını ödüyorsa o zaman katkıda bulunduğunu ve bu nedenle davetiyede hem kendinin hem de Laura'nın isminin olması gerektiği konusunda ısrar etti."

Ah, olamaz. Carrie bunun nereye varacağını tahmin ediyordu ve durum pek de iç açıcı görünmüyordu.

"Ben de ona parasını kendine saklamasını söyledim. Beni satın alamayacağını ve dahası Laura'yı düğüne davet etme niyetim olmadığını anlamasını sağladım."

Hillary meydan okumuştu.

"Bu noktada babam patladı," diye devam etti. "Bana kinci ve mantıksız olduğumu söyledi."

Carrie de bundan korkuyordu.

"Ardından annemi suçlayıp bunlara onun sebep olduğunu söyledi ki hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Annemin başından beri aramızı düzeltmemizi istediğini söyledim ama inandığını sanmıyorum.

"Bizi kendinden uzaklaştıranın sadece kendisi olduğunu anlamalı. Ona Laura'yı zorla kabul ettiremeyeceğini söyledim, evli oldukları zaman boyunca onun ne Marie'ye ne de bana ulaşmak için herhangi bir çaba sarf etmediğini hatırlattım, açıkçası buna memnunum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ve babamın özrü onu kabul etmeye zorlamak içinse o zaman zamanını boşa harcamış, parası da onun olsun."

Yeniden tesis ettikleri ilişkileri kısa sürede mahvolmuştu. Hillary de babası da sadece inatçı değildi, ayın zamanda asabiydi. "Bu kadar mı?"

"Ah hayır, bu daha başlangıç. Birbirimize bağırmaya başladık. Korkunçtu. Gitmeden önce yine konuyu anneme getirip Heath ile görüşme nedeninin onu ve Laura'yı incitmek olduğunu iddia etti ki bu çok gülünç. Sonunda onu kapı dışarı ettim."

"Ah Hill, çok üzgünüm."

"Ben de," diye fısıldadı güçlükle. "Blake beni hiç bu kadar üzgün görmediğini söyledi. Doğru düzgün konuşacak hâle gelmem bir saat aldı. İncinmiştim, sinirliydim ve..." Durup hıçkırıklarını bastırdı. "Berbat hissettim. Ben, yani bilirsin babamla yeniden ilişki kurabileceğimizi ummuştum. Onu özlemiştim ve onun da Marie ve beni özlediğini sanıyordum. Laura'yı aramıza sokma konusunda neden bu kadar ısrar ettiğini anlamıyorum. Demek istediğim azıcık çaba gösterse muhtemelen o kadına hoşgörü gösterebilirim. Ama göstermiyor, o zaman neden ben çabalayayım? Babamızı bizden çalan Laura olduğuna göre ilk adımı atması gereken de o."

"Marie biliyor mu?"

Hillary başını evet anlamında salladı. "Sakinleştikten sonra babam onu aramış. Bana uğradığına pişman olduğunu, düğün planlarını Blake ve benim istediğim gibi yapmamız gerektiğini ama kendisinin düğünün parçası olmayacağını bana iletmesini istemiş."

Carrie kuzenleri adına üzüldü. İçinde oldukları durumun ne kadar acı verici olduğunu hayal dahi edemiyordu.

"Belki de *böylesi daha güzeldir*," diye fısıldadı Hillary.

Carrie buna bir an bile inanmadı. Asla yüksek sesle söylememiş olsalar da Hillary ve Marie'nin bu düğünün babalarını hayatlarına geri getirecek yol olduğunu umduklarını biliyordu.

17

Julia ve Heath, Seattle'ın güneydoğusunda genişleyen bir topluluk olan Puyallup'taki Washington Eyalet Fuarı'nda el ele yürüyorlardı. Fuar ülkedeki en büyük fuarlardan biriydi ve sürdüğü üç hafta boyunca bir milyondan fazla ziyaretçi çekiyordu. Açılış gününde saat on buçukla on iki arası gelen herkese giriş ücretsizdi.

Julia birkaç yıldır fuara katılamıyordu. Fuar Eddie'nin ilgisini çekmediği için hep kardeşiyle gidiyordu. Geçen sene bir proje üstünde çalıştığı için katılamamıştı. Ondan önceki yıl Amanda ve Robert tatildeydi.

Julia, açılış gününe Amanda gelemeyeceği için hayal kırıklığına uğradığını söylediğinde Heath ona eşlik etmeye gönüllü olmuştu. Kız kardeşi arkadaşlarıyla birlikte Ocean Shores'da bir dikiş serüvenine çıkmıştı. Amanda ile dikiş arkadaşları arasına kimse giremezdi. Giderken dikiş makinesini ve tüm Grays Harbor bölgesine yetecek kadar kumaşı yanında götürmüştü.

Fuarı dolaşmak Julia'nın yıl içinde en sevdiği etkinliklerden biriydi. Heath ile vakit geçirmek bunu daha eğlenceli kılıyordu. Alana girer girmez manzarayı, sesleri ve kokuları içine çekti. Bunlar gençliğinden hatırladığı şeylerdi: oyuncaklar, pamuk şekerler ve soğan halkaları. Çiftlik hayvanlarını görmekten hep keyif almıştı.

Henüz erken olmasına rağmen kalabalıktı, bu yüzden Julia Heath'in yakınında duruyordu. Onunla olmak çok

doğal geliyordu. Bunca haftanın ardından bile hâlâ birbirlerinin hayatlarına bu kadar kolay uyum sağlamalarına şaşıyordu. Sırf bu hafta her sabah egzersiz yapmışlar, kitap kulübü sohbetine katılmışlar, tenis oynamışlar, bir gece yemeğe çıkmışlar ve kalan üç gecenin ikisinde birbirlerine yemek pişirmişlerdi.

Fuar alanını gezerlerken stant görevlileri Heath'e seslenerek onu ödül için şansını denemeye ikna etmeye çalıştılar. Heath durup Julia'ya baktı. "Beğendiğin bir şey var mı?"

Elbette şaka yapıyordu. "Hiçbir şey."

"Emin misin? Lisede beysbol oynadım. Yıldız atıcıydım."

"Hâlâ öyle misin ihtiyar?" dedi adam alayla, elindeki topu zıplatıyor, Heath'in parasını almak için hevesle bekliyordu.

"Bir meydan okuma görüyorum," dedi Heath gülerek.

"Üç top üç dolar. Hangisi olduğunu göster."

Heath sırıttı. "Şu oyuncak ayıyı seveceğini düşünüyorum," dedi Julia'ya.

"Ben de onun yerine ahududulu çörek istediğimi düşünüyorum," diye karşılık verdi Julia.

"Üzgünüm dostum," diye seslendi Heath adama, "belki başka zaman. Şimdi gidip sevgilimi doyuracağım."

Çörekler fuarın akılda kalıcı lezzetlerinden biriydi. Kuyrukta daha şimdiden yirmi kişi birikmişti ama istekli çalışanlar sayesinde sıra çabuk ilerledi. İkisinin de sıcak, reçel dolgulu çöreklerinin tadını çıkarmaları uzun sürmedi.

Birkaç sergiyi gezdiler, ardından közlenmiş soğan ve peynirli hamburger yediler. "Bu bir tabak kalp krizi," diye takıldı Heath.

"Nadir yapılan bir kaçamak." İkisi de genellikle sağlıklı besleniyor, taze sebze ve meyve, tavuk ve balık tercih ediyorlardı.

Öğle yemeklerini bitirdikten sonra Heath, "Dönme dolaba binmeye ne dersin?" diye sordu.

Julia dönme dolaba en son ne zaman bindiğini hatırlamıyordu. Heath ile olmak yeniden çocuk gibi hissettiriyordu. "Eğlenceli olabilir."

"Geleneği bilirsin, çiftler en tepeye vardıklarında öpüşürler, bu yüzden hazır ol."

Julia daha önce böyle bir gelenek duymamıştı ama bir şey demedi. Heath'in öpücüklerini seviyordu. Hayatında tanıdığı en iyi öpüşen erkekti ve dudaklarında bıraktığı tat ve histen asla bıkmayacaktı. Sabırla sıralarını bekledikten sonra yerlerine oturup birbirlerine iyice sokuldular. Heath kolunu omzuna atıp sıkıca sarıldı. Gerçekten de zirveye vardıklarında Julia'yı neredeyse aşağı inene kadar süren yakıcı bir tutkuyla öptü. Ayrıldıklarında Julia'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Öyle ki nefes almakta güçlük çekti.

"Dinle ihtiyar," dedi şakayla, "o adam ne derse desin ben formunu kaybetmediğini bizzat doğrulayabilirim."

Heath kıkırdadı ve hafifçe Julia'nın omzunu sıktı. "Bunu bilmek güzel."

Dönme dolabın ardından dolaşıp çiftlik hayvanlarına ve sergilenen el yapımı ürünlere baktılar. Fuar alanından ayrıldıklarında akşamüstü olmuştu. Julia kardeşiyle gezmekten keyif alıyordu ama fuarı Heath ile gezmek bambaşka bir deneyimdi.

"Harika vakit geçirdim," dedi Julia Seattle'a yaklaşırlarken. Cuma akşamı olduğu için trafik durma noktasındaydı. "Teşekkür ederim," deyip arabayı kullanan Heath'in omzuna başını dayadı.

"Teşekkür etmesi gereken benim. Yıllardır geçirdiğim en güzel gündü. Yağlı hamburger, çörek ve pamuk şekerden fazlasını kast ediyorum."

Julia da aynı şekilde hissediyordu. Harika vakit geçirmişti, yürümekten yorulmuş, sağlıksız ama lezzetli yiyeceklerden şişmiş olmasına rağmen bu asla unutmak istemeyeceği bir gün olmuştu.

Heritage'a vardıklarında Heath kapıya kadar Julia'ya eşlik etti ve kendi dairesine gitmek için ayrılmadan önce onu bir kez daha öptü. Bir an önce dinlenmek isteyen Julia eve gireli birkaç dakika olmamıştı ki Marie geldi.

"Selam anne," dedi Julia onu içeri aldıktan sonra.

"Selam." Küçük kızının cuma akşamı uğraması pek alışıldık değildi. Marie arkadaşlarıyla çıkmayı, hafta sonları serbest olmayı severdi. Tabii saat daha erkendi. "Sürpriz yaptın," dedi Julia kızını oturma odasına doğru yönlendirirken.

Karşılıklı oturdukları anda Julia kızının ne kadar gergin göründüğünü fark etti.

"Tatlım, neyin var?"

Kızı sanki nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi. "Hillary'ye verdiğim bir sözü bozacağım ama hafifletici sebeplerim var."

Julia kaşlarını çattı. "Eğer şüphen varsa belki de bir iki gün düşünmelisin."

"Düşündüm bile. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim ve en iyisinin ne olacağını bilecek tek kişi sensin."

Konunun kahve ya da çaydan daha sert bir şeyler gerektirdiğini düşünen Julia ikisine de birer kadeh beyaz şarap doldurdu. Ayaksız kadehlerden birini kızına verdikten sonra başını salladı. "Tamam, hazırım."

Marie kadehi iki eliyle tutup bakışlarını şaraba sabitledi. "Babam Hillary'yi görmeye gitmiş."

Aslında bu iyi haberdi. Marie bu gelişmenin annesini üzeceğini sanıyorsa yanılıyordu. Eddie ilk adımı atmıştı

ve yapılması gereken de buydu. Bunun eski kocası için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Belki şimdi iyileşme süreci başlardı.

"Laura'yı kabullenmezsek bizimle görüşmeyeceğini söylediği için özür dilemiş."

Bu umduğundan çok daha iyiydi. Eddie ne kadar inatçı olsa da düşüncesizce sözleri için özür dilemesi doğru yönde atılmış büyük bir adımdı.

"Hillary bunca yıldır duymayı beklediği şeyin bu olduğunu söyledi." Tam bu noktada Marie durup güçlükle yutkundu. Duygularını saklamak için içkisinden bir yudum aldı. "Ve sonra... her şeyi mahvetmiş."

Julia tüm vücudunun hayal kırıklığı ve öfkeyle gerildiğini hissetti. "Ne olduğunu anlat."

Marie öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Düğün masraflarının bir kısmını ödemeyi teklif etmiş. Hillary'nin istediği gelinliği almasına yardım edeceğini söylemiş. Ve davetiyelere de. Sonra anlaşılacağı gibi masraflara ortak olduğu için hem kendi isminin hem de Laura'nınkinin davetiyeye eklenmesi gerektiğini söylemiş."

Eddie'nin kendi çıkarını koruma girişiminde bulunması, rüşvetle istediğini elde edeceğini düşünmesi Julia'yı dehşete düşürdü. Hillary'nin tepkisini tahmin etmek için fazla düşünmeye gerek yoktu.

"Hillary çok öfkelenmiş. Laura'nın düğüne hiçbir şartla katılamayacağını açıkça söylemiş ve doğal olarak bu da babamı kızdırmış."

Bir insanın bir özrü bundan daha çok nasıl mahvedeceğini hayal etmek bile zordu. "Aman Tanrım."

"Ardından ikisi de sonradan pişman olacakları bir sürü şey söylemiş."

Baba kızın efsanevi öfkeleri ortak noktalarıydı. Görünüşe göre yıllar Eddie'nin dengesiz doğasını değiştirmemişti.

"Sonra babam işe beni karıştırdı. Hillary'ye uğradığı için pişman olduğunu, düğün planlarına devam etmesi gerektiğini söylememi istedi. Ancak onu bu işin dışında tutmamız gerektiğini ekledi."

Julia ağlayacakmış gibi hissediyordu. Bu hayal ettiğinden bile daha kötüydü. Yapabilse Eddie'nin aklını başına getirirdi. Hillary'yi kendi isteklerine boyun eğmesi için zorlamaması gerektiğini bilmeliydi.

"Bu, pazar günü oldu. Çarşamba günü babam beni yine aradı ve ona bir iyilik yapmamı istedi."

"Neymiş?"

"Bu yüzden tavsiyene ihtiyacım var anne," diye açıkladı Marie. "Babam Hillary'nin gelinlik alacağı mağazanın ismini öğrenmek istedi. Ona nedenini sorduğumda Hillary'nin istediği elbiseyi aldığından emin olacağım dedi. Mağazanın ismini söyledim, sonra bana Hillary'ye söylememem için söz verdirdi."

"Elbette gelinliği almaya gittiğinde öğrenecek."

"Ben de aynısını söyledim. Hillary tartışmanın ardından istediği gelinliğin parasını babamın ödediğini öğrenirse bunu kabul etmez. Babam mağazayla konuşacağını, onlardan gelinliğin indirime girdiğini, diğer gelinlikle aynı paraya alabileceğini söylemelerini isteyecekmiş."

Julia onca yıllık evliliğin ardından Eddie'nin ne yaptığını anlıyordu. Bu onun tartışmalarından dolayı pişman olduğunu söyleme şekliydi. Hillary'nin bilmesini istemiyordu çünkü kızının kendisi gibi inatçı olduğunu biliyordu ve babasının yaptığını öğrenirse en çok istediği şeyi almayı reddedecekti.

"Benim tavsiyemi istediğini söyledin," dedi Julia.

Marie düşüncelerini topluyormuş gibi şarabını yudumladı. "İki gündür bunu düşünüyorum. Hillary son konuşmamızda gelinlikle ilgili bir şeyden bahsetmedi,

dolayısıyla ben de mağazanın henüz onunla iletişime geçmediğini düşünüyorum. Mesele şu anne, Hillary babamla yaptığı tartışmadan beri iyi değil. Onun da pişman olduğunu biliyorum. Bence vakit varken birinin ona babamın yaptığı şeyi söylemesi gerek."

"Ve o kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Elbette. Sen ne diyeceğini bilirsin."

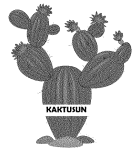
"Bana babanla görüştüğünü söylemedi, daha önemlisi kızlarımla babaları arasına girmekten rahatsız olduğumu açıkça ifade etmiştim."

"Biliyorum anne ama Hillary'nin bilmesi gerek."

Bu Julia'nın o an vermek istediği bir karar değildi. "Bunu düşünüp sana haber vereceğim. Şimdilik yapabileceğim tek şey bu."

Marie rahatlamış gibiydi. "Teşekkürler anne. En doğrusunu yapacağını biliyorum."

Julia kızıyla aynı şekilde hissediyor olmayı isterdi.

18

Julia karar vermeden önce seçeneklerini dikkatle düşündü çünkü Hillary'nin canının yandığını ve Eddie'nin de kızları gibi acı çektiğini biliyordu. Boşandıktan sonra ne pahasına olursa olsun araya girmekten kaçınacağına dair kendine söz vermişti. Ancak şimdi bedel ağırdı ve duruma el koyup bu düğümü çözmek için elinden geleni yapması gerektiğini hissediyordu.

İki taraf da inatçıydı ve aptalca davranıyordu. Yetişkin oldukları için bu anlaşmazlığı onun müdahalesi olmadan çözebilmelilerdi. Üzücü gerçek ise, ne kızının ne de eski kocasının sorunu çözmek için adım atmaya istekli olmamalarıydı.

İki gün düşündükten sonra Eddie'yi arayıp kahve içmek için buluşmayı teklif etti. Eddie teklifi bir iyilik yapıyormuş gibi gönülsüzce kabul etti. Julia gururunu bir kenara atıp tavrını görmezden geldi. Busy Bean'de buluşmak üzere öğleden öncesi için bir saat belirlediler. Heath de öğleden sonra için tenis kortunu ayırtmıştı yani birlikte geçirecekleri zaman konuşmayı atlatmanın ödülü olacaktı. Heath doğum günü için ne istediğini sorunca Julia basit bir istekte bulunmuştu: tenis ve sonrasında en sevdiği restoran Canlis'te akşam yemeği.

Julia buluşma saatinden önce gelip lattesini aldı. Eddie zorla geldiğini anlaması için on dakika geç geldi. Masaya yaklaşırken Julia onun ne kadar bitkin göründüğünü fark

etti. Gözlerinin altındaki halkalar uyuyamadığını gösteriyordu. Adımları cansızdı, kafenin bir ucundan diğerine yürümek için yeterince enerjisi yok gibiydi. Belli ki Hillary ile tartışmak onu hem fiziksel hem de duygusal olarak tüketmişti. Onu bu hâlde görmek Julia'yı şaşırtmış ve kararının doğru olduğunu göstermişti.

Kısa selamlaşmanın ardından Eddie bakışlarını ellerine indirdi. "Sanırım Hillary koşa koşa gelip benim ne korkunç bir baba olduğuma dair hikâyeler anlatmış," dedi sertçe.

Julia'nın onu azarlayıp eleştirmesine hazır görünüyordu ama eski karısının böyle bir niyeti yoktu. Tek arzusu Eddie ve kızlarını barıştırmaktı. Kızların babalarıyla aralarındaki sorunu düzeltmelerine yardım edebilmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

"İşin aslı Hillary bana hiçbir şey anlatmadı."

Eddie bir an ona inanmıyormuş gibi baktı.

"Marie anlattı," dedi Julia.

Yüzünde bir tebessüm belirdiği gibi kayboldu. "O hep biraz ispiyoncudur."

Julia bu yorumu ne onayladı ne de inkâr etti. "Marie, Hillary'nin beğendiği pahalı gelinliği alması için mağazayla görüştüğünü söyledi."

Eddie önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti, eski karısı bunu öğrendiği için utanmış görünüyordu.

"Marie, Hillary'ye gerçeği benim söylememi istiyor."

Eddie doğrudan gözlerine baktı. "Yapma. Eğer söylersen Hillary hediyeyi kabul etmez. O gelinliği almasını istiyorum."

"Haklı olabilirsin ama söylemem daha iyi olabilir."

"Olamaz," dedi ısrarla.

"Tartıştığınız için pişman olduğunu bilmeli, hem bu ona ikiniz arasındaki tartışmada kendi kısmını açıklama şansı verecektir."

"Önemi yok. Laura'nın düğüne davetli olmadığını söyledi. Eğer o davetli değilse o zaman ben de gitmeyeceğim. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmez. Kızların karıma saygı göstermemesi bana da saygı duymadıklarını anlamına gelir ve-"

Julia elini kaldırıp uzun tiradını böldü. "Gerçekten Eddie. Minik adımlar diye bir şey duymadın mı? Kızlarını Laura ile bir ilişkiye zorlayamazsın - özellikle de onunla ve oğullarıyla aralarında böylesi bir kin varken."

"Minik adımlarla ne kast ediyorsun?" Gerçekten merak etmiş gibi başını yana eğdi.

"Laura ile birlikte imzaladığınız bir doğum günü kartıyla başlamaya ne dersin? Belki sadece Laura'nın yazdığı bir not. Kızları onunla bir ilişkiye zorlamak yerine onu yavaş yavaş içeri sok. Gölde yaşananlar yüzünden pişman olduğunu biliyorum."

"Hillary ve Marie pişman mı?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Onlara sen sor. Açıkçası kızlarla arana girmekten rahatsız oluyorum. Buluşmayı teklif etmeden önce iki gün boyunca bunu düşündüm. Bu üstlenmekten memnun olduğum ya da üstlenmek istediğim bir rol değil."

Sözleri gergin bir sessizlikle karşılandı.

"Hillary ve Blake'in nişanlandığını duyunca," diye devam etti Julia, "kızlarla aranızdaki buzları eritmek için mükemmel bir fırsat olur diye düşündüm. Neden sürekli bir adım ileri iki adım geri gidiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlamıyormuş gibi yapma. Hillary'den özür dilediğini öğrendiğimde daha mutlu olamazdım. O gün olanlar için onun kadar pişman olduğunu duymaya çok ihtiyacı vardı. İkimiz de anlık öfkeyle konuştuğunu biliyoruz."

"Sen orada değildin. Kızlarının müstakbel karıma taktığı korkunç isimleri duymadın."

Eddie karısının Julia değil de Laura olduğu gerçeğini tekrarlamanın Julia'yı inciteceğini düşündü. Julia buna takılmamıştı ama Hillary ve Marie'den senin kızların diye bahsetmesi dikkatinden kaçmamıştı.

Bir adım ileri, üç dört adım geri. Hiç öğrenmeyecek miydi?

"Haklısın, o gün orada değildim. Korkunç, utanç verici sahnenin bir parçası olmadığıma minnettarım. Üstünden altı yıl geçmiş olsa da Hillary'yi arayarak uzlaşma için ilk adımı attın."

"Kolay olmadı."

"Eminim olmamıştır. Peki Eddie, gerçekten de Marie'yi arayıp düğünle ilgili bir şey yapmayacağını söylemene gerek var mıydı?"

Eddie birkaç saniye sözlerini sindirmeye çalıştı. Hatasını kabul ederken bakışları pişmanlık doluydu. "Muhtemelen haklısın. Sinirlenmiştim... önce öfkemin soğumasını beklemeliydim. İki adım geri derken ne demek istediğini anladım."

Julia sadece kaşlarını kaldırdı çünkü bu yeterliydi.

Eddie omuz silkti. "Pekâlâ en iyi hamlem olmadığını kabul ediyorum."

Julia aynı fikirdeydi ama bunu yüzüne vurmanın faydası olmayacaktı, bu yüzden bir şey demedi. "Şimdi seni görmek istememin sebebine geleyim. Daha önce dediğim gibi Marie Hillary'ye onun için ne yaptığını benim söylememin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Benden duymasının senin özür dileme şeklin olduğunu anlamasına yardım edeceğine inanıyor."

"Katılmadığımı söyleyemem. Sanırım içten içe Hillary'nin onu hep sevdiğimi bilmesini istiyorum. İstediği gelinliği giymesini sağlarsam mesajı alacağını düşündüm."

"Harika çünkü ona söylememeye karar verdim."

Eddie'nin ağzı açık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Neden söylemeyeceksin?"

"Çünkü Eddie bence bunu sen yapmalısın."

"Ne? Yapamam. İkimiz de Hillary'nin benimle konuşmayacağını biliyoruz."

"Daha önce onun inadını kırmanın bir yolunu buldun, yine yap. O senin kızın, senin gibi o da acı çekiyor. Bu acıya son verebilecek tek kişi sensin. Kolay olacağını söylemiyorum ama ikinizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Onun babasına ihtiyacı var ve seninle ilişki kurmak istiyor. Sen ve Laura ile değil. Seninle. Senin onu sevdiğine inandıktan sonra belki kalbini Laura'ya da açar."

"Bunu bilemezsin."

"Belki bilemem ama kızımı tanıyorum. Marie zaten yolu yarıladı, şans verirsen kollarını açarak sana koşacak." Küçük kızları çok daha bağışlayıcıydı. Hillary babasına çekmişti, çabuk sinirleniyor, affetmekte zorlanıyor ve geçmişin acılarını silmek istemiyordu.

Eddie düşünürken sessizlik oldu.

"Hillary ile konuşacak mısın?" diye sordu Julia nazikçe.

Eddie gözlerine baktı. "Bunu benim için sen yapamaz mısın?"

Sorusu Julia'yı güldürdü. "Hayır. Bu bir şakaydı, değil mi?"

"Hayır." Derin bir iç çekerken omuzları titredi.

"Eddie?" Julia peşini bırakacak değildi.

"Pekâlâ. Düşüneceğim."

Şu an için yapabileceği tek şey buydu. Julia'nın kararını kabul etmekten başka seçeneği yoktu. "Fazla bekleme Eddie." Eğer bu konuşmayı ertelerse çok geç olabilir ve kızlarını sonsuza dek kaybedebilirdi.

Eddie gitmek için ayağa kalktıktan sonra durdu. "Hâlâ Laura'nın eski kocasıyla görüşüyor musun?"

"Evet, Heath ve ben gayet iyiyiz."

Önce komikmiş gibi burnundan soludu, ardından inanmakta güçlük çekiyor gibi başını salladı. "Laura ve ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyoruz."

Julia duymazdan geldi. "Daha önce de söylediğim gibi Heath'le çok ortak noktamız var." Ağzına geleni söylememek çok zordu. Eddie'ye ikisinin de bu dünyada en çok sevdikleri ve güvendikleri kişiler tarafından ihanete uğradıklarını hatırlatmayı çok isterdi.

Eddie yumruğunu masaya bastırdı. "Bahse varım öyledir." Bir kez daha gitmek için arkasını döndü. "Ah, bir şey daha var."

"Tabii."

"Beni bir daha kızlar dışında bir konu için aramazsan minnettar olurum. Laura üzülüyor."

"Aramam," dedi sahte bir tebessümle. "Karını üzmek, isteyeceğim son şeydir."

"Nasıl gitti?" diye sordu Heath tenise gitmek için lobide buluştuklarında.

Julia bu soruya en iyi nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Olabildiğince iyi sanırım. Eddie her zamanki Eddie'ydi. Hatasını kabullenmek onun için zor, düzeltmesi daha da zor." Son söylediğinden bahsetmedi. Eddie, Julia onunla konuşmak için bahaneler yaratıyormuş gibi davranmıştı ve bunun gerçekle hiç ilgisi yoktu. Ona ve kızlarına yardım edebilmek için elinden geleni yapmıştı. Sonrasında olacaklar Eddie'nin sorumluluğundaydı.

Heath hafifçe omzunu sıktı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Julia anlayış gösterdiği için ona minnettardı. Gerçekten zordu ve bittiğine memnundu. Artık devam edip tatsız görüşmeyi unutma zamanıydı. Tenis oynayıp aklını dağıtmak gerçekten ihtiyacı olan şeydi.

"Ona kararını söyledin mi?"

"Evet ve sonra bunun kızlarla arayı düzeltmesi için son şansı olabileceğini ekledim. Ne yapacağı ona kalmış. Bir şey yapmamayı seçerse o zaman pişmanlıklarıyla yaşamayı öğrenmesi gerekecek."

"Bunlar ağır sözler."

"Evet," dedi ama söylediklerinde ciddiydi.

"Hey siz," dedi Carrie bankosuna doğru yürürken. "Wimbledon'a gidiyor gibi görünüyorsunuz."

Heath güldü. Elini Julia'nın omzundan çekmeyip onu desteklediğini göstermek istedi. Julia kararından Heath'e bahsetmiş ve bilgece duruşu için onu takdir etmişti. Heath ona tavsiye vermemiş, öyle ya da böyle davranmasını söylememişti. Sadece dinlemiş ve cesaretlendirmişti.

"Tenis oynadığını bilmiyordum," dedi Carrie Heath'e.

"Teyzen benden çok daha iyi. Aptal durumuna düşmeyi kabullenmemin tek nedeni onu tenis eteğiyle görebilmek."

Julia gülümsedi. "Seni kandırmasına izin verme. İyi bir tenisçi."

Birlikte bodrum kattaki otoparka doğru ilerlediler. "Michael'ın arkadaşı Eric'in Carrie ile görüştüğünü biliyor musun?"

Julia söylentileri duymuştu. "Fazla bir şey bilmiyorum. Sen ne biliyorsun?"

"Michael Eric'in nihayet dairesinden çıkacak motivasyonu bulmasının harika olduğunu düşünüyor. O bir işkolik ve çekingen biri ama Michael'ın tanıdığı herkesten daha zeki."

"Carrie onun için iyi olacaktır."

"Ben de öyle düşünüyorum. Eric geçen hafta onu sinemaya, bu hafta yemeğe götürmüş. İyi anlaşıyor gibiler. Carrie'nin senin akraban olduğunu bilmiyor, ben de bir şey söylemedim."

"İyi olmuş." Daha sonra Julia yeğenine tomurcuklanan ilişkisi hakkında sorular soracaktı.

Arabayı Heath kullanmış ve kort saatinden beş dakika önce gelmişlerdi. Geçen birkaç hafta boyunca haftada bir ya da iki kez maç yapmışlardı. İlk başladıklarında Heath paslanmış gibiydi ve genellikle maçı Julia alıyordu. Üç dört seferden sonra Heath ona yetişti ve keyifli bir rakip olmaya başladı.

Bugün de ilk seti Heath almıştı. "Hey," diye seslendi ağın diğer tarafından. "Yeteneğini kaybediyorsun. Bu maç benim."

Julia sırttı. "Rüyanda görürsün ukala. Sana çok yüklenmiyordum."

Julia raketini tutup öne doğru eğildi, ağırlığını önce bir ayağına, sonra diğerine vererek Heath'in servis atmasını bekledi. Top çizginin hemen içinde sekti ama Julia zamanında yetişip kortun diğer ucuna doğru attı. Heath koştu, sonra aniden durdu.

Raket elinden düşerken top yanından geçti.

Heath dizlerinin üstüne çöktü.

"Heath?" diye bağırdı Julia sendelediğini düşünerek.

Heath ona baktığı anda Julia anladı.

Sendelememişti. Bu ciddi bir durumdu.

Julia ağın etrafından dolaşıp ona doğru koşarken yardım için çığlık attı.

Heath gözleri kapanmadan önce ona baktı, ardından yüzüstü yere yığıldı.

19

"911, acil durumunuz nedir?"

Julia'nın sesi o kadar titriyordu ki doğru düzgün konuşamıyordu. Diğer korttan bir adam Heath'in düştüğünü görünce koşmuş ve neredeyse Julia ile aynı anda yanına varmıştı. Durumu anlayıp hemen kalp masajına başladı, bu arada Julia yardım çağırmak için telefona koştu.

Birkaç dakika sonra siren seslerini duyduğunda Heath'e müdahale etmek için gelen acil tıp teknisyenlerini karşılamaya gitti. Her şey o kadar hızlı oldu ki Heath sirenler eşliğinde götürülmeden önce neler olup bittiğini anlayacak zaman bulamadı.

Kortun kenarındaki banka çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Dizleri öyle titriyordu ki neredeyse bankın üstünden kayabilirdi.

Tanımadığı bir kadın yanına geldi. Nazikçe koluna dokundu. "İyi misiniz?" diye sordu usulca, onu korkutmak istemiyormuş gibi.

"Ben... bilmiyorum." Yanaklarından yaşlar süzülürken deli gibi çarpan kalbini sakinleştirip doğru düzgün düşünme umuduyla derin bir nefes aldı. Heath'i kaybetmek üzere olmaktan korkuyordu. Zihni o kadar bulanmıştı ki hareket etmekte dahi zorlanıyordu. Yere yığılmadan önceki son bakışı hafızasına kazınmıştı. Bilincini kaybetmeden önce o son saniyelerde veda ediyor gibiydi. Boğazını düğümleyen hıçkırık Julia'nın tüm bedenini titretti.

"Arayabileceğiniz biri var mı?"

Julia gerekenin ne olduğunu, şimdi ne yapması gerektiğini bilecek kadar net düşünemiyordu. O sırada Heath'in kortun kenarında duran çantasını fark etti. Telefonu içindeydi.

Heath'in oğullarına haber vermeliydi.

Bunu sonra yapmaya karar verdi. Öncelikle hastaneye gidip durumunu öğrenmesi daha önemliydi. Michael ve Adam'la detay bilmeden temasa geçerse onları da panikletebilirdi.

"Hastaneye gitmeliyim," dedi, ailesine haber vermeden önce Heath'in hayatta olup olmadığını öğrenmeye ihtiyacı vardı.

"Alın." Heath'e kalp masajı yapan adam bir şişe su uzattı. "Önce bunu için."

Julia başını salladı, boğazının ne kadar kuruduğunun farkında değildi. Suyu içtikten sonra sakinleşmek için bir an bekledi. Kendi kalbi de endişe verici bir hızda atıyordu. Tek düşünebildiği, o an için önemli olan tek şey, Heath'e ulaşmaktı. Sevdiği adama ulaşmak.

Heath'in çantasını arayıp arabasının anahtarlarını buldu. Araba kullanacak durumda olmamasına rağmen hastaneye gitmek için Uber beklemek istemiyordu. Bu riski alacaktı, ayrıca Heath'in arabasının tenis kortu otoparkında kalmasını istemeyeceğini biliyordu.

Berbat hâlde olmasına rağmen kaza yapmadan hastaneye vardı. Şansına park yeri buldu, koşarak acil servise girdi ve soluk soluğa danışma masasının başına gitti.

"Ben Julia Jones. Benim... arkadaşım," -ilişkilerini başka nasıl tanımlayacağını bilmiyordu- "ambulansla buraya getirildi... Kalp krizi geçirdiğini sanıyorum... Tenis oynuyorduk. Bana durumunu söyleyebilir misiniz?" dedi yalvarırcasına.

"İsmi nedir?"

"Ah evet. Heath. Heath Wilson."

"Akrabası mısınız?"

"Hayır." Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Hastane personeli yalnızca aile üyelerine bilgi verebiliyordu.

Julia sendeleyerek bekleme alanına giderken danışma görevlisinin onun sarhoş olduğunu düşündüğünden emindi. Dizleri hâlâ titriyordu.

Bir sandalyeye çöküp Heath'in tenis çantasının içinden telefonunu aldı. Parolasının doğum günü olduğunu tahmin edip denedi ve açılınca rahatladı.

Kişilere girip Michael'ı buldu ve ilk onu aradı.

Heath'in oğlu sonsuzluk gibi gelen dördüncü çalışta telefonu açtı. "Selam baba, n'aber? Şu an biraz yoğunum. Sonra konuşalım mı?"

"Ben Heath değilim," diyen Julia sakin konuşmaya çalışsa da başardığından emin değildi.

"Julia? Babamın telefonu neden sende?" diye soran Michael'ın onun sesini duymaktan memnun olmadığı belli oluyordu.

"Seattle General'dayım. Baban burada... Sanırım kalp krizi geçirdi."

Şaşkınlık dolu sessizliğin ardından Michael sesini yükseltti, neredeyse ona bağırıyordu. Julia başka ne yapacağını bilemediğinden elinden geldiğince olanları açıklamaya başladı.

"O iyi mi?"

"Ah Tanrım ben... ben bilmiyorum," dedi hıçkırarak. "Personel sadece aileye bilgi veriyor yani ben bir şey bilmiyorum."

"Geliyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Julia, ardından ekledi, "Adam'ı ben mi arayayım, sen mi haber verirsin?"

Michael, "Kardeşimi ben ararım," dedi ve telefonu kapattı.

Julia kendine hâkim olmakta zorlandığı için Hillary'ye mesaj attı, şükürler olsun kızı Seattle General'da çalışıyordu. Birkaç dakika içinde bekleme alanında Julia'nın yanına geldi.

Kızının sıcak elini hissedene kadar üşüdüğünü fark etmemişti.

Julia konuşamayınca, "Anlat bana," diyerek cesaret verdi Hillary. Julia bir kez daha yıkılmanın eşiğindeydi, kalbi sanki göğsünden dışarı çıkmanın bir yolunu arıyormuşçasına atıyordu. Kendini biraz toplayınca Heath'in tenis kortunda, gözlerinin önünde yığıldığını anlattı. Onu öyle görmenin paniği ve korkusu kaldırabileceğinden fazlaymış gibi yeniden hıçkırıklara boğuldu.

"Ah anne. Çok üzgünüm." Hillary annesine sarıldı, Julia da her şeyden çok ihtiyaç duyduğu gücü ve sakinliği bulma umuduyla kızına sıkıca sarıldı.

Yeniden konuşabildiğinde sesi fısıltı hâlinde çıkıyordu. "Korkuyorum Hillary, başaramayacak diye çok korkuyorum."

Kızı şefkatle annesinin sırtını sıvazladı. "Dereyi görmeden paçayı sıvama diyen sen değil misin?"

Julia burnunu çekip başını salladı. Gözünden yaşlar süzülürken alt dudağını ısırıp fısıldadı, "Onu seviyorum. Bir zamanlar babanı sevdiğim kadar başka birini sevebileceğimi sanmıyordum. Heath bana yanıldığımı kanıtladı. Benim yaşımda âşık olmak beklenen bir şey değil... hayatımın bir kısmının sona erdiğini düşünüyordum... ve bunu kabullenmiştim... ve sonra Heath ile tanıştım."

Hillary ona sıkıca sarıldı. "Amanda teyzemi arayacağım. O seninle oturur."

Julia Hillary'nin işe dönmesi gerektiğini bildiğinden ba-

şını sallayarak kabul etti. Amanda hemen gelirdi. Heath ile ilgili haberler kötüyse Julia'nın kardeşine ihtiyacı olacaktı.

Hillary annesinin yanından ayrıldı, o odadan çıktığı sırada Heath'in iki oğlu geldi. Julia'yı görmezden gelip acil servise girdiler ve babaları hakkında bilgi almak için doğrudan danışmaya yöneldiler.

Julia doktorun kısa süre içinde gelip bilgi vereceği dışında konuşulanları duymadı. Çocukların ikisi de üzgündü, onları teselli edebilecek bir şeyler söylemek isterdi ama söyleyebileceği bir şey yoktu.

Michael arkasını dönüp Julia'ya baktı. Yavaşça ona doğru yürüdü. "Biz geldik, sen artık gidebilirsin."

Konuşma üslubunun kabalığı içerideki birkaç kişinin onlara bakmasına neden oldu. Julia tepki vermedi, alçak ve sakin bir ses tonuyla konuştu. "Babanızı önemsediğim için buradayım. Heath'in durumunu öğrenene kadar bir yere gitmeyeceğim," dedi. Bir rezalet çıkmasını istemiyordu ama oğullarının tavrına rağmen orada kalmaya kararlıydı.

"Babamın burada olmasının nedeni sensin," dedi Michael öfkeyle. "Babam asla tenis oynamamalıydı, özellikle de seninle."

Julia tartışacak değildi. Heath'in oğullarının üzgün olduğunu anlayabilirdi, kendisi de üzgündü. Hastanede bulunmaya onlar kadar hakkı olduğunu açıklamak yerine sadece başını iki yana sallayarak gitme niyetinde olmadığını gösterdi.

"Amanda teyzem yolda ve-" Hillary, Michael ve Adam'ın tehditkâr bir tavırla Julia'nın tepesinde dikildiklerini görünce sustu. Annesinin yanına giden Hillary kolunu Julia'nın omzuna koydu.

"Annen gitmeli," dedi Michael ısrarla. "Burada olması bir işe yaramıyor."

"Annemin burada olmaya hakkı var. Bu odada kimin kalıp kimin gideceğini söylemek size kalmamış."

Bekleme alanındaki bakışlar bir kez daha onlara çevrildi. Julia utanmıştı ama gitmek istemiyordu. Michael ve Adam, Heath'in durumunu öğrenene kadar oradan ayrılmayacağını kabul etmeliydi.

"Ona burada ihtiyacımız yok." Michael'ın sesi yükseldi.

"Çok kötü çünkü bir yere gitmiyor," diye karşılık verdi Hillary aynı yükseklikte.

İkisi burun buruna durmuş birbirlerine bakıyor, birinin geri adım atmasını bekliyordu. Manzara Julia'ya karşı karşıya gelen silahşörleri hatırlattı.

"Ailen yeteri kadar şey yapmadı mı?" diyerek ilk kez söze karıştı Adam.

"Bu ne demek?" dedi Hillary bakışlarını ona çevirerek. "Ailemizi mahveden, eşini aldatan cadaloz, senin annendi."

"Hillary lütfen." Julia soluğunu tutup kızının kolunu yakaladı. "Yeter. Tartışmanın faydası yok."

"Senin baban-"

"Babamı bu işe karıştırma," diye çıkıştı Hillary. "Hayır, karıştır. Babam senin olabilir. Onur ve sadakatin anlamını bilmiyor. İstiyorsan tamamen senin olabilir."

"Bana uyar," dedi Michael. "Biz Eddie'ye saygı duyuyoruz. Karşılığında sen de anneni babamızdan uzak tut."

"İkiniz de kesin lütfen," diye yalvardı Julia yüzünü ellerinin arasına gömerken. Bununla şimdi uğraşamazdı, korkuları zirveye çıkmış, Heath'i sonsuza dek kaybedecekmiş gibi hissederken olmazdı.

"Sadece babamızdan uzak durun, böylece ödeşmiş oluruz."

"Bana uyar," dedi Hillary gülerek. "Kardeşim ve ben bu ilişkiden memnun değiliz. Gördüğümüz kadarıyla ailenizde düzgün bir kişi bile yok."

"Yeter!" diye bağırdı Julia bir kez daha. "Lütfen kesin şunu."

"Siz babanızı annemden uzak tutun," diye devam etti Hillary. "Biz de kendi üstümüze düşeni yaparız."

"Anlaştık."

Acil servisin kapıları açıldı ve Amanda içeri girdi. Çaresizce uzaklaşmak isteyen Julia kardeşini görür görmez ona doğru koştu.

"Julia?"

"Beni buradan götür," diye bağırdı. "Neresi olduğu umurumda değil, bu hastaneden çıkar yeter."

Heath'in kalp krizi geçirdiği haberiyle gün çılgın bir hâl almıştı. Carrie bir an önce çatıya çıkıp Eric'i görmek için can atıyordu. Yukarı çıktığında Eric'i ayakta durmuş onu beklerken buldu. Eric hemen koşup Carrie'yi kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

"Heath'e olanları duydum," dedi. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Şimdilik yok. Bekle," dedi Carrie, "sen nasıl öğrendin?" Eric'in binada ondan başka kimseyle iletişimi yoktu.

"Michael. Bir iş görüşmemiz vardı ama sekreteri erteledi. Sonra Michael hastaneden arayıp haber verdi."

"Heath'in nasıl olduğundan bahsetti mi?" Carrie teyzesinin bir haber almayı çok istediğini biliyordu. Tek umudu aynı hastanede çalışan Hillary'nin teyzesini rahatlatacak bilgiler alabilmesiydi. Kesin olan bir şey vardı; ne Michael ne de Adam arayıp bilgi vermeyecekti.

"Son haber aldığımda ameliyattaydı," dedi Eric. "Teyzen onunla değil mi?"

Carrie üzüntüyle başını iki yana salladı. "Michael ve Adam orada olmasını istemiyor. Annemin söylediğine göre olay çıkmış ve Julia teyzem hastaneden ayrılmış."

"Olay mı? Michael ve Adam Julia'yı neden hastanede istemiyorlar? Heath Julia için deli oluyor. Bunu bilse çok üzülürdü."

Carrie, Eric'in bağlantıyı bilmediğini anladı. Hem Hillary hem de Marie Julia'nın Heath ile olmasını istemiyor ve ilişkinin kendiliğinden bitmesini umuyorlardı. Gerçi bu gerçekleşecek gibi değildi. Aksine ikisi daha da yakınlaşıyordu. Birlikte ne kadar harika olduklarını görmek Carrie'yi mutlu ediyordu. Kuzenlerinin zamanla Heath'i kabulleneceklerine inanıyordu.

"Carrie?" dedi hemen cevap alamayınca.

"Julia'nın teyzem olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, daha önce söylemiştin."

Carrie bir an tereddüt etti, Eric ve Michael'ın yakın arkadaş olduklarını bildiğinden nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Onun eski kocası Michael'ın annesiyle evli."

Eric anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. "Doğru mu anladım? Michael'ın annesi Julia'nın eski kocasıyla evli ve şimdi de Heath ve Julia mı birlikte? Bu nasıl oldu?"

Carrie bilmediğinden omuz silkti. "Tek bildiğim birbirlerine çok uygun ve mutlu oldukları."

"O hâlde Tanrı yardımcıları olsun." Eric bu haberi çabucak kabullenmişti.

Carrie rahatlayıp başını onun omzuna yasladı. "Böyle düşünmene sevindim. İlişkilerinin aramıza girmesini istemezdim."

Eric ona sarıldı. "Buna izin veremem, Carrie."

Carrie gözlerini kapatıp fısıldadı, "Bunu bilmek güzel."

20

Heath mırıltılar duydu. Seslerden birinin kime ait olduğunu bilmiyordu ama diğeri tanıdıktı. Zihni bulanıktı, sözcükleri anlamaya çalıştı ama sanki yabancı dilde konuşuyorlardı. Yavaşça gözlerini açtı, parlak ışık yüzünden birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Doğrudan güneşe bakıyor gibi gelmişti. Gözlerini hemen kapatıp başını yan çevirdi.

"Baba, uyandın mı?"

Tanıdık ses oğluna aitti. "Adam? Neredeyim?"

"Seattle General'dasın."

"Hastane mi?" Heath'in son hatırladığı Julia ile tenis kortunda olduğuydu.

"Kalp krizi geçirdin. Seni ameliyata aldılar ve üç stent takıldı. Hepimizi çok korkuttun ama iyi olacaksın."

Kalp krizi mi? Üç stent mi? Heath'in bir anda başı dönmeye başladı. Son muayenede kalbi mükemmel durumdaydı. Her şeyin bir gecede nasıl değiştiğini anlamıyordu. Hiç mantıklı değildi. Doktoru ona sağlık durumunun iyi olduğunu söylemişti. Düzgün yiyecekler tüketiyor, az miktarda kırmızı şarap içiyor ve düzenli egzersiz yapıyordu. Hatta doktoru, tüm hastalarının Heath gibi azimli olmasını ne çok istediğini söylemişti.

"Michael'a uyandığını haber vereyim," dedi Adam.

Küçük oğlunun konuştuğunu duyunca telefonda olduğunu anladı. "Babam uyandı," dedikten sonra bir duraksama oldu. "Evet, ona söyleyeceğim."

"Ne söyleyeceksin?" diye sordu Heath. Zihni karman çormandı ve konuşmanın sadece bir tarafını duyabiliyordu.

"Michael yolda," diye açıkladı Adam.

Görüşü netleşince etrafına bakındı ama Julia'yı göremeyince şaşırdı. "Julia nerede?" diye sordu.

Adam tereddüt etti. "Hiçbir fikrim yok."

"Benimle birlikteydi." Hafızası berraklaşmaya başlayınca yere yığılırken Julia'nın yüzünü kaplayan panik ve korku ifadesini hatırladı. O da Heath kadar korkmuştu.

"Evet, seninleydi," diye doğruladı Adam. "911'i o aramış ve hastaneye getirilmeni sağlamış."

Julia'nın aklının başından gittiğini tahmin edebiliyordu. "Onunla konuşmam gerek," dedi onu rahatlatmak isteğiyle. Julia'nın yanında olmasını istiyordu.

"Bu iyi bir fikir değil baba." Adam huzursuz görünüyordu, pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı.

"Neden?" diye sordu Heath ama kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. Julia ile konuşana kadar uyumak istemediği için direndi.

"Dinlenmen gerek. Michael ve ben onun hakkında seninle sonra konuşacağız."

"Hayır, Julia'nın burada olmasını istiyorum. Onu sen aramazsan ben ararım."

"Baba lütfen, bu iyi bir fikir değil."

Oğlunun Julia ile konuşmasına engel olmasına izin vermeye niyeti yoktu. Yanında olmasını istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Biri engel olmadığı sürece Julia'nın hastaneye gelmeyeceği konusunda onu kimse ikna edemezdi. Heath içten içe bunun sorumlusunun oğulları olduğunu biliyordu.

Tüm çabalarına rağmen uyuyakaldı, yeniden uyandığında Michael ve Adam fısıldaşıyordu. Gözlerini açmadı

çünkü Julia hakkında konuşuyorlardı ve Heath ne söylediklerini duymak istiyordu.

"Babam ısrarla Julia'yı istiyor," diye anlatıyordu Adam ağabeyine. "Ameliyattan çıktığını haber verdin mi?"

Michael homurdandı. "Olanlardan sonra mı, dalga mı geçiyorsun? O aileyle ne kadar az bağlantımız olursa o kadar iyi."

Heath tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordu. Ses tonlarına bakılırsa her ne yaşandıysa hoş değildi.

"Onu uzak tutamazsın," dedi Adam, "ve babam da onu yanında istediği konusunda net."

"Bunu engellemek için gerekeni yapacağım."

Heath duyacağını duymuştu. "Ona ne söyledin?" diye sordu hem öfkeliydi hem de sabrı taşmıştı.

Çocukların ikisi de babalarının konuştuklarını duyduğunu anlayınca şaşırdı. "Hastaneden gitmesinin iyi olacağını düşündük," diye açıkladı Adam. "Ağlıyordu ve endişeliydi. Kızı yanındaydı ve sonra Michael ve Hillary tartışmaya başladı."

Heath homurdandı, sahneyi gözünde canlandırabiliyordu.

"Kız tam bir şeytan," diyerek araya giren Michael'ın kaşları çatıktı.

"Tahmin edeceğin üzere Michael da ben de üzgün ve endişeliydik. Julia da öyleydi ama sonra Hillary geldi. Hoş şeyler yaşanmadı."

"Julia'ya ne dedin?" Heath'in durumu düzeltmek için neler olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Michael sanki her şeyi açıklarmış gibi omuz silkti. "Bizden bağrışmayı kesmemizi istedi."

"Sonra bir kadın geldi ve Julia onunla birlikte gitti," diye ekledi Adam.

"Amanda olmalı," dedi Heath gözlerini kaparken. Julia'nın nelere katlandığını düşündükçe midesi kasıldı.

"Bizi tanıştırmadı baba," dedi Adam. "Kardeşi olabilir. Birbirlerine benziyorlardı."

"Peki ya Hillary?"

Michael huzursuz görünüyordu, bakışlarını Heath'ten kaçırıp odada gezdirdi. "Annesi gittikten sonra içinde kalanları da döktü ve sonra arkasına bile bakmadan gitti."

Heath derin bir nefes aldı ve konuşmadan önce öfkesinin dinmesini bekledi. "İkiniz de beni dinleyin, ailelerimiz arasında sorun olduğunu biliyorum. Bu büyük talihsizlik. Unutmamanız gereken Julia'nın kızlarıyla aranızda olanların bizimle alakası olmadığı."

"Baba-"

"Hayır, dinleyin." Serum takılı olduğunu fark etmeden kolunu kaldırınca makine biplemeye başladı. Kolunu indirince ses kesildi.

"Siz benim oğullarım ve parçamsınız. Sizi seviyorum. Gerekirse sizin için canımı veririm. Ancak benimle hayatımı değiştiren kadın arasına girmenize izin vermem. Julia benim için çok değerli. Anneniz beni terk ettikten sonra ne kadar yalnız kaldığımın farkında mısınız? Julia bana tahmin edebileceğinizden çok daha fazlasını verdi. O benim her şeyim. Onu seviyorum."

"Baba, hayır," diyen Michael'ın yüzü gerilmişti. "Sakın onunla evlenmek gibi saçma bir şey yapma. Bu kadını doğru düzgün tanımıyorsun bile."

"Ona nasıl güvenebilirsin?" diye sordu Adam.

Tartışmak onları Julia konusunda ikna etmeyecekti. Kararlarını vermişlerdi ve Heath'in söyleyebileceği hiçbir şey fikirlerini değiştirmeyecekti. Gücü tükenen Heath gözlerini kapattı. Daha sonra söyleyecek çok şeyi vardı ama şimdi uyuması gerekiyordu.

Hillary Jones odasına girince Heath uyandı. Olmak istediği son yer orasıymış gibi kapının hemen önünde kaskatı duruyordu.

"Beni mi görmek istedin?"

Heath defalarca denemiş olmasına rağmen Julia'ya ulaşamadığı için neredeyse umudunu yitirmiş gibi başını sallayarak onayladı. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Moladayım ve sadece beş dakikam var," dedi aksi bir sesle, şüphesiz bir an önce gitmek için can attığını bilmesini istiyordu.

"Burada olduğun için minnettarım. Oğullarımın dün sana ve annene davranışından dolayı özür dilemek istiyorum."

Hillary göz teması kurmaktan kaçınıp bakışlarını yere indirdi. "Özür dilemene gerek yok, ağızlarının payını verdim."

Heath gülmemek için kendini tuttu. "Anlıyorum. Aferin sana."

Hillary şaşırmış gibi başını kaldırdı. "Annem fena sarsılmıştı. Oğullarının birinden özür dilemesi gerekiyorsa o kişi annem. Ona karşı çok kabaydılar ve ısrarla gitmesini söylediler. Kalp krizi geçirmenin nedeni annemmiş gibi konuştular ki bunun çok gülünç olduğunu hepimiz biliyoruz."

Heath'in korktuğu da buydu. "Bu hiç olmamalıydı. Şimdi nasıl?"

"Geceyi Amanda teyzemde geçirdi."

"Ona ulaşamıyorum." Bu durum onu kalp doktorunun söylediği şeylerden bile daha çok endişelendiriyordu.

"Hastaneden çıktıktan sonra uyuyamamış. Sabah konuştuğumda eve gidip biraz dinleneceğini söyledi. Sanırım telefonun sesini kapadı. Ve muhtemelen açmayı unuttu."

Bu onun sessizliğini açıklıyordu ve Heath bir nebze rahatladı. "Onunla konuşup iyi olduğumu bildirirsen kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Ben ameliyattan çıktığını söyledim. Gelip seni görmek istedi ama oğullarından biriyle karşılaşmasından korktuğum için vazgeçirdim. Çok yakında çıkacağını söyledim."

Doktoru bir süre kullanması gereken ilaçların listesinin yanı sıra aynı haberi Heath'e de vermişti.

Hillary odanın içine doğru bir adım attı. Konuşmaya başlamadan önce uzunca bir süre Heath'in gözlerine baktı. "Annemi seviyor musun?"

Heath bunu sormasını hoş karşıladı. "Tüm kalbimle. Neden soruyorsun?"

Julia'nın kızı kollarını göğsünde kavuşturup yatağa biraz daha yaklaştı. "Annem günün birinde olmak istediğim kişi. Tanıdığım en sevgi dolu insan. Düşünceli ve fedakâr. Bizi ne kadar sevdiğini göstermek için her şeyi yapıyor. Babam onu aldattığında bile gururunu ve acısını bir kenara atıp ailemizi bir arada tutmak için ihaneti arkada bırakmaya çalıştı."

Heath, Julia'nın tanıdığı en sevecen, en ilgili insan olduğu konusunda aynı fikirdeydi. Bir adam onu nasıl terk edebilir anlayamıyordu.

"Babam gittikten sonra annem kendini toplamak için büyük mücadele verdi. Harika bir iş çıkardı ama içten içe onun mutlu olmadığını düşünüyordum. Sanki kalbinin bir kısmı kayıptı. Seninle görüşmeye başladıktan sonra ondaki değişikliği fark ettim. Artık daha kolay gülüyor ve uzun süredir görmediğim bir ışıltısı var."

Tüm bunları Heath de fark etmişti - kalbine dokunup hayatına güneş ışığını getiren o ışıltıydı. "Marie ve bana çıktığınızı söylediğinde itiraf etmeliyim ki üzüldük. Onu vazgeçirmeye, bu ilişkiye onayımız olmadığını anlamasını

sağlamaya çalıştık. Ama sonra dün senin hayatta olup olmadığını öğrenemediğinde annem kendini kaybetti. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştim, büyükbabam öldüğünde bile."

Heath oğullarının Julia'ya karşı acımasız davranmasından nefret ediyordu. Bir gün ne kadar yanıldıklarını görüp ondan özür dileyeceklerdi.

"Ailelerimiz arasında sorun olduğunu biliyorum ve buna çok üzülüyorum. Herkesi bir araya getirecek ve bu düşmanlığı bitirecek bir yol olmasını çok isterim."

"Ben de," dedi Hillary. Ama şu anki hâliyle pek olası görünmüyordu. "Oğulların..." Durup başını iki yana salladı. "Ne düşündüğümü söylemesem daha iyi."

"Teşekkür ederim." Heath, Michael ve Adam'ı savunmak zorunda kalacağı bir pozisyona düşmek istemiyordu.

"Demek istediğim," diye devam etti Hillary, "dün annemin tepkisini görünce Marie ile konuştuk. Annemin kalbi sana aitse o zaman sizi birbirinizden vazgeçirecek bir şey yapmayacağız."

"O benim kalbim," dedi Heath ve bu Julia'nın kızlarının tahmin edebileceğinden çok daha doğruydu.

"Seni derinden önemsediği belli," dedi Hillary kollarını indirirken. "Marie ve ben, aynı duyguları paylaşıyorsanız yolunuza çıkmanın yanlış olacağını düşündük."

"Aynı duyguları paylaşıyorum, tüm kalbim ve ruhumla."

Hillary gülümsedi, Heath de gülümsedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı minnettarlıkla.

Hillary gözlerini kıstı. "Onu üzersen seni pişman ederim."

"Bu asla olmayacak," diye söz verdi Heath. Elini uzattı.

Hillary yaklaşıp elini sıktı.

Hillary odadan çıkarken Heath, *Bu bir başlangıç*, diye düşündü.

Bu, ailelerinin iyileşmesinin başlangıcıydı.

21

Kalbinin her atışı Heath'in yanında olmanın bir yolunu bulması için onu zorlasa da Julia oğullarından biriyle karşılaşma korkusuyla hastaneye gitmedi. Hillary Seattle General'da fizyoterapist olarak çalıştığı için ameliyat sonrası Heath'in durumu hakkında annesini bilgilendiriyordu. Amanda ile birlikte hastaneden ayrıldığından beri onu onlarca kez hatta daha bile çok aramak istemiş ama iyileşme sürecini bozar endişesiyle aramamıştı. Tek teselli si Heath'in kısa süre içinde evde olacağı ve onu görmek için sabırsızlandığına dair gönderdiği kısa mesajlardı. Heath ona teşekkür etmiş ve hızlı davranarak hayatını kurtardığını söylemişti.

Julia heyecanla hastaneden ne zaman taburcu olacağına dair haber bekliyordu. Ameliyattan sonra iki günden fazla kalmasının muhtemel olmadığı söylenmişti. Oğullarından birinin eve dönerken ona eşlik edeceğinden emindi ve onu görme fırsatı yakalamak için sabırsızlanıyordu. Yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine bakana kadar onun gerçekten kurtulduğuna inanamayacaktı.

Hillary annesini sürekli bilgilendiriyordu, Heath'in durumunu öğrenemese Julia aklını kaybederdi.

Kapısı çaldı. Hillary'nin aramasını beklediği için gergindi ve misafir ağırlayacak havada değildi. Ama kapı eşiğinde duranın Heath olduğunu görünce gözyaşlarına boğuldu.

Hemen kollarına atıldı. Hıçkırarak ağlarken bırakmaya niyeti yokmuş gibi ona sımsıkı sarıldı.

"Hayatım. Julia. Ben iyiyim... Sadece oturmam gerek."

Julia onu içeri aldı.

Heath kanepeye otururken Julia da bir mendil bulup gözlerini kuruladı. Asla ağlarken güzel görünen kadınlardan olmamıştı.

"Beni özlemiş gibisin," diye takıldı Heath. Kanepede yanını işaret etti ve Julia yanına oturdu.

"Çok endişelendim," diye fısıldayan Julia yanında olduğuna hâlâ inanamıyordu.

"Ben de," dedi Heath ve kolunu omzuna atıp onu kendine doğru çekti. Başını eğip onunkine yasladı.

"Seni kaybedeceğimi sandım," diyen Julia yeniden gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ediyordu.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın aşkım. Yaşamak için bir sürü nedenim var. Seni daha yeni buldum ve uzunca bir süre yanından ayrılmaya niyetim yok."

"Doktorlar ne dedi, anlatsana." Aileden olmadığı için kimsenin durumu hakkında bilgi vermediğinden bahsetmedi. Tek bildikleri Hillary'den ve onun hastane içindeki bağlantılarından öğrenebildikleriydi. Kızının başını belaya sokmak istemediği için kimseye bunu söylememişti.

Sonraki on dakika boyunca Heath kalp doktorunun söylediklerini aktardı. Gelecek hafta kontrolü vardı. Alması gereken yeni ilaçları sıraladı. Julia her birini ezberlemeye çalıştı, böylece ilaçları internetten araştırabilirdi. Kalbinin durumu ve kalp kriziyle ilgili ne kadar çok şey bilirse belirtileri takip etmesi o kadar kolay olurdu. Yaşananların tekrarlanmayacağından emin olmak istiyordu, en azından bunun için elinden geleni yapacaktı.

"Eğer itirazın olmazsa doktora seninle gelmek isterim," dedi. Heath'e nelerin yasak olduğunu öğrenmenin önemli olduğunu hissediyor ve Heath'in ona söylemeyi unutabileceğinden ya da bilerek anlatmayacağından korkuyordu.

Heath bu istek karşısında şaşırmış gibiydi. "Bunu yapar mısın?"

"Elbette. Sana destek olmak istiyorum."

Heath onu daha sıkı sarıp başının üstünü öptü. "Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum."

"Ah kes şunu," dedi Julia gülerek.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Birlikte olduğumuz için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

Onun ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordu ve kendisinin de aynı şekilde hissettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordu. "Ben de Tanrı'ya senin için şükrediyorum! Ah Heath, atlatamayacağını sanıp ne çok korktum bilemezsin."

"Dediğim gibi hâlâ toprağın üstündeyim ve uzun süre boyunca böyle kalma niyetindeyim."

"Sözünü tutmanı sağlayacağım," dedi Julia.

Heath'in bakışları ciddileşti, ardından eğilip Julia'yı öptü. Böylesi bir tutku ve arzuyla öpülmeyeli yıllar olmuştu. Heath geri çekilirken Julia kalbinin eridiğini hissetti.

Evine dönmüştü ve iyileşiyordu ve şu an en önemli şey buydu.

O akşam Julia, Heath için yemek pişirdi. Önce Michael arayıp onu kontrol etti, yemekten sonra da Adam aradı. Heath'in oğullarıyla yakın olduğunu bilmek Julia'nın hoşuna gidiyordu ve bir gün Heath'i sevdiğini ve onun için en iyisini istediğini anlamaları için dua ediyordu.

Heath, Hillary ile yaptığı konuşmadan bahsedince Julia da Michael ve Adam'a karşı bir adım atması gerektiğini anladı. Bunu nasıl yapacağını bilmediğinden Heath'e söylememeye karar verdi.

Julia, yaptıkları konuşmanın ardından Hillary'nin ona verdiği aynı iç huzuru Heath'e hissettirmenin kendi sorumluluğu olduğunu hissediyordu. Heath'in oğullarını tüm kalbiyle babalarının iyiliğini istediğine ikna edebilirse o zaman belki iki aile arasındaki soğukluğu unutturmanın bir yolu olabilirdi. Çaba göstermeye istekli oluşu Michael ve Adam'a babalarını gerçekten önemsediğini ve ciddi olduğunu söylemeliydi.

"Arayan Adam'dı," dedi Heath telefonu kapadıktan sonra.

"Oğulların seni seviyor," diyen Julia göz önünde olanı açığa vurmuştu.

Heath mahcup bir ifadeyle bakışlarını yere indirdi. "Hastanede sana kaba davrandıklarını duydum Julia, gerçekten üzgünüm. Seninle kesinlikle bu şekilde konuşmamalıydılar. Bir gün özür dileyecekler, buna söz veriyorum."

Julia yanına gidip kollarını beline doladı ve hepsinin unutulduğunu hissettirmeye çalıştı. "Sorun yok. Anlıyorum. Kalp krizi geçirmen beni korkuttuğu gibi onları da çok korkuttu. Ciddi değillerdi. Ve üstüme alınmıyorum."

"Sen yüce gönüllü birisin."

"Ayrıca," diye ekledi gülümseyerek, "hiçbir şey beni senden daha fazla uzak tutamazdı. Gecenin bir yarısı gizlice girmem gerekseydi bile yanında olmaya kararlıydım." Hastane onu iki geceden uzun tutsa bunu yapardı. Heath'in gönderdiği kısa mesajlar olmasa kesinlikle delirirdi.

"Gecelerden bahsetmişken, küçük bir doğum günü sürprizi üzerinde çalışıyorum."

"Öyle mi?" Heath kesinlikle onu meraklandırmıştı. "Biraz daha anlatsana."

"Sürprizi bozmayacağım. Şu yaşadığım aksilik nedeniyle ertelemek zorunda kaldım."

"Sadece yakın zamanda tenis kortuna dönmeyelim."

"Bunun senin doğum günün için istediğin şeyle ilgisi yok aşkım. Aslında bu benim daha önceden tasarladığım bir şey. Hastanedeyken tarihi değiştirmek zorunda kaldım. Elbette başta planladığımız gibi akşam yemeğine gideceğiz ama şimdi değil."

Kalp krizinin ardından doğum gününü düşünmesi neredeyse yeniden ağlamasına neden olacaktı. Onun için özel bir şey yapmayı çok istediğini bildiğinden Julia duygularını kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptı. "En azından ipucu verebilirsin."

Heath başını iki yana salladı. "Endişelenme, her şeyi ayarlandıktan sonra öğreneceksin."

İki gece sonra Heath doğum günü sürprizi için onu almaya geldi. Julia çantasına uzandığında Heath onu durdurdu. "Ona ihtiyacın olmayacak."

"Çantaya gerek yok mu?" Bu hayli gizemliydi. "Pekâlâ." Ne düşüneceğini bilemeyen Julia onunla birlikte asansöre yürüdü.

Asansörle lobiye inmek yerine çatıya çıktılar. Çatıya yayılan ışıklar etrafı sıcak bir biçimde aydınlatıyordu. Carrie ellerini önünde kenetlemiş olarak onları karşıladı. Heath'e bakıp, "İstediğin her şey hazır," dedi.

"Teşekkür ederim." Heath Julia'nın elini tuttu.

"Heath." Julia durup bir şişe şampanya, kristal şampanya kadehleri ve üstünde adı yazılı zarifçe süslenmiş doğum günü pastası bulunan masaya baktı.

"Sürprizin için hazır mısın?" diye sordu Heath.

"Pasta ve şampanyayı kast ediyorsun, değil mi?" Ama Heath'in başka sürprizleri var gibiydi.

Kennedy ve arkadaşı köşedeki gölgelerin arasından çıktı. "Doğum günün kutlu olsun Julia," dedi.

"Teşekkürler." Julia yanılmıyorsa Kennedy kendi kızlarıyla aynı yaştaydı. Seattle Kadınlar Korosu'ndaydı. Geçen Noel Julia ve Amanda bir konserlerini izlemişti ve Kennedy'yi orada görmüştü.

Kennedy arkadaşını tanıttıktan sonra Carrie müziği başlattı ve iki kadın Julia'nın çok sevdiği Frankie Valli'nin "My Eyes Around You" şarkısını mükemmel bir uyum içinde söylemeye başladı. Melodik, berrak ve enerjik bir biçimde birbirlerine karışan sesler Julia'nın kalbini kuşatırken Heath kollarını açtı.

"Dans edelim mi?" diye sordu.

"Burada mı? Şimdi mi?" diye fısıldadı Julia mahcup bir ifadeyle.

Onu reddetmesi mümkün değildi. Kollarının arasına girip başını çenesinin altına dayadı ve Heath'in onu çatıda zarifçe yönlendirmesine izin verdi. Sanki bir ömür birbirlerinin adımlarını takip etmişler gibi bir kez bile takılmadan dans ettiler.

Bu, şüphesiz Julia'nın hayatında aldığı en romantik doğum günü hediyesiydi.

Şarkı bitince Heath isteksizce geri çekildi. "Şampanya?" diye sordu.

"Lütfen."

Heath kadehleri doldururken Julia, Kennedy ve arkadaşına teşekkür etti. "Frankie Valli daha iyi söyleyemezdi," dedi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederiz," dedi Kennedy. "Heath koromuz için bağış yaptı. Aslında buna hiç gerek yoktu, karşılıksız bile keyifle söylerdik."

"Lütfen kalıp pasta yiyin."

"Bir dilim alıp sizi yalnız bırakmamıza ne dersin?" diye önerdi Kennedy.

Carrie, Julia'nın favorisi Hindistan cevizli pastayı dilimleyip tabağa koydu ve iki kadın gitti. Heath Julia ile birlikte Carrie'ye de bir kadeh uzattı.

"Tüm bunları sen mi hazırladın?" diye sordu Julia yeğenine.

Carrie'nin yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Hepsi konsiyerj görevinin bir parçası. Doğum günün kutlu olsun Julia teyze."

Hayatının en güzel doğum günü sürpriziydi ve bunu Heath yapmıştı.

22

Julia nadiren bu kadar gergin olurdu. Nereye gittiğini kimseye, özellikle Heath'e söylememişti. Niyetinin ne olduğunu söyleyecek kadar saf olsa Heath onu caydırmak için elinden geleni yapardı. Onların da şiddetle karşı çıkacaklarını bildiğinden Hillary ve Marie'ye de bahsetmemişti. Hastanedeki karşılaşmanın ardından Heath'in oğullarına ulaşmanın ve aileleri arasındaki gerginliği sonlandırmanın bir yolunu bulmak için ne gerekiyorsa yapması gerektiğini biliyordu.

Ofis binası Heritage'a yürüme mesafesindeydi ve on beş dakikalık bu yürüyüş ona ne söyleyeceğini düşünmesi için zaman vermişti. Binaya vardığında avuçları terlemiş, ağzı kurumuştu. Boğazı şimdiden düğümlenmişti ve Julia o düğümün konuşmasına izin vereceğinden emin değildi.

Yüksek binaya girdikten sonra danışma masasına gitti ve eski bir müşteri gibi kendini tanıttı.

"Julia Jones, Adam Wilson'ı görmeye geldim."

Masanın arkasındaki adam telefona uzanıp Adam'ın ofisini aradı. Heath haftalar önce oğullarının onun izinden gidip yatırım sektöründe çalışmasıyla nasıl gurur duyduğunu anlatırken laf arasında iş yerinin bilgilerini vermişti.

Danışma masasındaki adam bakışlarını Julia'ya çevirdi. "Randevunuz var mı?"

"Hayır. Asistanına Bay Wilson'ın beni görecek vakti olup olmadığını sorabilir misiniz?"

Julia'ya beklemesi söylendi. Adam'ın cevabını beklerken lobideki sandalyelerden birine yürüyüp ucuna oturdu. Michael'a nazaran daha yumuşak başlı olduğunu ve söyleyeceklerini dinleyeceğini umarak Heath'in küçük oğluyla konuşmayı seçmişti. Beş dakika bekledi.

Hayatının en uzun beş dakikasıydı.

Beş dakika boyunca yaptığının zekice olup olmadığını düşündü.

Bu beş dakika içinde Heath'in oğullarıyla uzlaşmaya varabileceği umudunu bir kenara bırakıp gitme seçeneğini değerlendirdi. Ama bunu başarmanın en iyi yolunun Adam olduğunu biliyordu.

Danışma görevlisi onu çağırdı. Julia ayağa kalkarken dizlerinin de kararlılığı gibi zayıf olduğunu hissetti. Başını dik tutarak danışma masasına yürüdü.

"Bay Wilson sizi görecek."

"Teşekkür ederim," derken endişesinin sesine yansımamış olmasını umdu. Fotokopi çekilmesi için kimliğini verdikten sonra danışma görevlisi ona üzerinde ZİYARETÇİ yazan bir kart ve asansör kodu uzattı.

Güvenlik sıkıydı. Fort Knox'a girmek daha kolay ve kesinlikle daha az stresli olabilirdi!

Julia asansörden indiğinde bir kadın onu bekliyordu. "Merhaba, ben Bay Wilson'ın ofisinden Tamera. Lütfen beni takip edin."

"Teşekkürler," dedi Julia, Tamera onu ikili cam kapıya doğru yönlendirirken. Kadın duvardaki küçük panele bir kod girdi ve kapılar açıldı.

Asistanı uzun koridorda ona eşlik ederken Julia bilgisayar ve telefon başında çalışan kadın ve erkeklerin ofislerine baktı.

Adam'ınki küçük ofislerden biriydi. İki büyük monitör bulunan masası devasaydı. Julia içeri girince başını kaldırdı. Ama o, Adam değildi. Karşısındaki Michael'dı.

Julia'nın tereddüt ettiğini görünce Michael oturmasını işaret etti. "Adam seninle benim görüşmemi istedi," diye açıkladı. Julia buraya kadar geldikten sonra geri adım atmamaya karar verdi. Adam'la konuşmayı ummuştu ama anlaşılan kurnazlıkla alt edilmişti. Julia, Heath'in büyük oğluna ilk kez dikkatlice bakma şansı buldu. Babasının genç bir kopyasıydı. Saç modelleri bile aynıydı.

"Bunun oldukça beklenmedik bir sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim," derken onu gördüğüne memnun olmamış gibiydi.

"Tahmin ediyorum." Julia, Heath'in oğullarının onu kollarını açarak karşılamayacaklarının farkındaydı. Bunu bilmek onu durdurmamış, her şeye rağmen denemesi gerektiğini hissetmişti.

"Açıkçası merak ettim."

Julia da buna güvenmişti.

"Neden geldin? Çünkü hastanede söylediklerim için özür dilememi-"

"Hayır," diyerek konuşmasını kesti Julia.

"Tamam, o hâlde anlat lütfen."

Julia ellerine bakıp gergince eteğini düzeltti. İşe gidiyor gibi resmi giyinmişti çünkü iyi görünmek istiyordu, hayır buna *ihtiyacı* vardı.

"Bizim... ailelerimizin arasındaki gerilimi yumuşatmak istiyorum."

"Ve ikimizin konuşmasının bunu başaracağını mı düşündün?" Soruyu komik bir şeymiş gibi sormuştu.

"Öyle umuyordum." Julia bakışlarını kaldırdı, gururunu bir kenara bırakıp buraya gelmenin onun için ne kadar zor olduğunu Michael'ın anlamasını umuyordu.

"Bir şey söylemeden önce şunu bilmelisin ki söyleyeceğin hiçbir şey sana ya da kızlarına hissettiklerimi değiş-

tirmeyecek. Bana kalırsa vaktini boşa harcıyorsun ama buyur, devam et."

Deri sandalyesinde arkasına yaslandı, eğlenmeyi bekler gibi ellerini göğsünde birleştirdi.

Julia sakinleşmek için derin bir nefes alıp zayıfça gülümsedi. "Öncelikle babanızla ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. İlişkiniz onun için çok değerli."

Michael olumlu ya da olumsuz bir yorum yapmadı.

"Bildiğin gibi babanla tanıştığımızda ikimiz de aradaki bağlantıyı bilmiyorduk. Elbette ikimizin de önceden evli olduğunu biliyorduk ama birbirimizin eski eşlerinin kim olduğunu bilmiyorduk."

Michael'ın dudakları çizgi hâlini aldı. "Ve?" Elini sallayarak devam etmesini işaret etti.

"Boşanmanın üstünden altı yıl geçti," diye hatırlattı Julia. "Heath hayatına devam etti, ben de. İkimiz de birini bulmayı beklemiyorduk ve ikimiz de yalnız yaşamaya alışmıştık."

"Heritage'a babam yüzünden taşınmadın mı?" diye sordu.

Alaycı ve son derece gülünç bir tavrı olmasına rağmen Julia bir şey demedi. "Heritage'a önce ben taşındım. Baban benden sonra taşındı. Bu karşılaşmayı benim ayarlamış olmam mümkün değil."

Dik dik bakışından buna ikna olmadığı anlaşılıyordu.

"Babam egzersiz saatlerini değiştirdiğinden bahsetti, böyle tanışmışsınız." Bunu, ilişkiyi bir biçimde Julia'nın yönlendirdiğine dair ihtiyaç duyduğu tek kanıtmış gibi söyledi.

"Haklısın. Şirketimi sattım ve artık sadece danışmanlık yapıyorum. Sabahları daha çok vaktim olduğu için egzersiz programımı öğleden sonradan sabaha kaydırdım."

Michael hâlâ şüpheleri varmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Bir hafta boyunca belki daha bile uzun süre Heath ve ben birbirimize tek kelime etmedik. Kendini tanıtan o oldu. Kısa süre içinde bir sürü ortak noktamız olduğunu öğrendik. İkimizin de eşleri başkasına âşık olmuştu. İkimizin de iki çocuğu vardı. Onun oğulları, benim kızlarım. İkimiz de berbat flört deneyimleri yaşamıştık."

"İyi. Babamın arkadaşlığından keyif alıyorsun. Bu bir şeyi değiştirmez."

"Michael lütfen. Babana gerçekten değer verdiğime seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey yok mu? Onun da bana değer verdiğini biliyorum. Bizim için bu kadar anlamlıyken çocuklarımızın ilişkimize karşı olması çok incitici."

"Burada babama değer verip vermediğini yargılamıyorum. Sadece ilgisini çekebilecek bir sürü başka değerli kadın varken seninle olmasından hoşlanmıyorum."

Julia'nın yalvarması onu etkilemiyor gibiydi.

"Eğer seni rahatlatacaksa, söz veriyorum, yolunuza çıkmayacağım. Babam seninle birlikte olmak istiyorsa bu ona kalmış ama şunu bilmelisin ki benim seninle ve Tanrı affetsin kızlarınla hiç işim olmaz."

Tutumu iki aile arasında uzlaşmayı giderek daha az olası bir hâle sokuyordu. "Bana kızgın olmak için nedenlerin olduğunu biliyorum. Boşanma sonlanmadan önce o mesajları göndererek korkunç bir hata yaptım ve bunun için özür dilerim. Hem senden hem annenden. Bu çok uzun zaman önce oldu ama gönderir göndermez duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için pişman oldum. Beni hata olduğunu bildiğim şeyi yapmaya itenin ne olduğunu anlamanı umuyorum." Julia bu mesajları ilk atanın Laura olduğundan bahsetmedi. Sorumluluğu üstüne aldı. Tek yapabileceği Julia'nın evliliğini ve hayatını alt üst edenin annesi olduğunu Michael'ın anlamasını ümit etmekti.

"Annemin hayatını berbat ettin."

Laura'nın da aynısını ona yaptığının farkında olup olmadığını sormak istedi. "Annene asla kin duymadım, Michael. Ne yazık ki iki tarafın da hataları vardı."

"Senin daha çoktu," dedi ısrarla. "Dahası kızlarının babalarıyla ilişki kurmasına izin vermemen çok saçma. Belli ki böyle intikam alıyorsun. Edward'ın seni annem için terk etmesinin acısını çekmesini istedin. Bana kalırsa bu bağışlanamaz. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Senin hakkındaki fikrini değiştirse babamı mahvetmek için neler yapabileceğini hayal edebiliyorum."

Julia gözlerini kapatıp acımasız sözlerinin güçlü bir meşe ağacını devirecek kuvvetli bir rüzgâr misali geçmesine izin verdi.

"Söyleyeceklerini dinledim. Yetişmem gereken bir randevum var," dedi ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyüp çıkması için açtı.

Julia ayağa kalkarken dengesini sağlamakta zorlandı. Bütün benliğiyle kendini savunmak, Eddie'nin Hillary ve Marie'den uzaklaşmasının nedeninin kendisi olmadığını açıklamak istiyordu. Ancak yapacağı hiçbir savunmanın faydası olmayacaktı. Michael ona inanmamayı seçecekti.

Michael kapıyı tutarak beklemeye devam etti.

Julia kapıdan çıktı, boğazı kurumuştu, ziyaretinin hiçbir işe yaramadığının ve büyük olasılıkla yarardan çok zarar verdiğinin farkındaydı.

"Zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Michael. Beni dinlediğin için minnettarım. Anlaşamadığımız için tahmin edemeyeceğin kadar çok üzgünüm."

Michael başını salladı. "Anlıyorum, ben de üzgünüm. Dediğim gibi babamın istediği buysa yolunuza çıkmayacağız ama hayatının parçası olmamanı tercih ederdik. Acımasız ya da duyarsız olmak istemiyorum ama babamla görüşmemeyi kabul etseydin daha iyi olurdu."

Julia sözleri karşısında güçlükle yutkundu ve lobiye doğru yola koyuldu. Aşağı iner inmez daha önce oturduğu sandalyeye yığıldı. Titremesinin geçmesi birkaç dakika aldı. Heath'in oğlunu görmeye gelmek büyük bir hataydı. Bunu tahmin etmeli, söyleyeceği hiçbir şeyin değişiklik yaratmayacağını bilmeliydi. Gelecekleri gözünde canlandı: Heath ve o sürekli birbirlerine olan aşklarıyla çocuklarına olan sevgileri arasında kalacaklardı.

Heritage'a vardığında Carrie bankodaydı. Yeğeni bir sorun olduğunu hemen anladı.

"Julia teyze? Hasta mısın?"

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Ya da olacağım..." Bunun ne anlama geldiğini kendi de bilmiyordu.

Dairesine girdikten sonra birkaç gün uzaklaşıp düşünmeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Sahile bir yolculuk fikri çok çekici geldi. Okyanus kıyısında zaman geçirmek onu hep sakinleştirirdi. Eddie ilişkisi olduğunu itiraf ettiğinde gittiği yer okyanustu. Oceanside'da bir otelde yer ayırtıp günlerce sahilde yürümüştü. Acısını çekmiş, evliliğini kurtarmanın yolunu bulmak için dua etmişti. O zamandan beri okyanusa gitmemişti ama şimdi olması gereken yerin orası olduğunu biliyordu.

Odasına gitti, bir valiz alıp içine birkaç parça eşya koydu, Hillary'ye mesaj atıp nereye gideceğini haber verdi ve yola çıktı. Bir sürü soru soracağını bildiğinden Heath'e mesaj yoluyla bile haber vermedi. Düşünmesi gerekiyordu ve Heath uzak durması gereken bir dikkat dağıtıcıydı.

23

Heath iki gündür Julia'ya ulaşamıyordu. Telefonlarına neden cevap vermediğini anlamıyordu. Başta meşgul olduğu zamanlarda yaptığı gibi telefonunu sessize aldığını ve sonra da unuttuğunu varsaymıştı. Ertesi gün birkaç denemenin ardından kapısına gitmeye karar verdi.

Sabah spora gelmemesine de şaşırmıştı. Heath kısıtlı egzersiz yapıyordu. Julia'nın onu kendini yormadığından emin olmak için ilk okuldaki bahçe gözlemcisi gibi izlemesi hoşuna gidiyordu. İşle ilgili bir proje olduğundan da bahsetmemişti. Emin olmak için ofisi aradı ama Julia'nın bu hafta gelmeyeceğini söylediler.

Genellikle gün içindeki planlarını birbirleriyle paylaşırlardı. İki gün boyunca onu görmemek de onunla konuşmamak da hayli alışılmadıktı. Endişelenmeye başlayan Heath neler olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Julia kapıyı açmayınca huzursuzluğu ona katlandı. Bir süredir pek kendinde olmadığını hissetmişti. Farklı davranıyordu. Mariners beysbol maçına gittiklerinde dikkati dağınık ve alışılmadık biçimde sessizdi. Neler olduğunu sorduğunda Julia gülümsemiş, her şeyin yolunda olduğunu, sadece yorgun hissettiğini söylemişti.

Yokluğunun nedenini öğrenmek isteyen Heath Carrie'ye sormaya karar verdi. Carrie her gün en az sekiz masasında olduğundan Heritage'a giren çıkan herkesi biliyordu. Julia'ya neden ulaşamadığına dair bir fikri olabilirdi.

Bankoya gidip UPS'ten gelen gönderi formunu imzalamasını bekledi. Carrie işi bitince gülümseyerek selam verdi.

"Merhaba Heath. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Heath masaya yaslanıp üstünkörü sordu, "Bu aralar Julia'yı gördün mü?"

"Sanmıyorum," dedi Carrie. "Sormanın bir nedeni var mı?"

Heath omuz silkti. "Ona ulaşamıyorum."

"Ah?" Carrie teyzesini en son ne zaman gördüğünü düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Biliyor musun, onu son gördüğümde kendinde değil gibiydi. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda iyi olduğunu söyledi."

"O zamandan beri konuşmazdınız mı?"

Carrie dalgın dalgın başını salladı.

Heath her geçen dakika biraz daha endişeleniyordu. "Başka bir şey söyledi mi?"

Carrie başını iki yana salladı. "Hayır. Üzgünüm." Telefonuna uzandı. "Belki annem biliyordur."

İki kardeş çok yakındı, eğer onun nerede olduğunu bilen biri varsa bu Amanda olurdu. Heath sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Julia'nın kardeşinin telefonunu açmasını bekledi.

"Anne," dedi Carrie, "Heath burada. Julia teyzeme ulaşamıyormuş. Onun nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Aramayı denemiş mi?"

Heath telefondan Amanda'nın sesini duyabiliyordu. Julia'yı aramayı denemek mi? Sanki bu onun aklına gelmemişti! "Onunla benim konuşmamın sakıncası olur mu?" diye sordu ve Carrie'nin telefonu vermesi için elini uzattı.

Carrie itaatkâr bir tavırla telefonu ona verdi. "Amanda, ben Heath. Dün sabahtan beri Julia'dan haber almadım. Bu sabah egzersize gelmedi, artık endişelenmeye başladım. Sana bir yere gideceğine dair bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Şimdi düşünüyorum da dün öğleden sonra onu aradım ama cevap vermedi. Mesaj bıraktım."

"Geri aramadı mı?"

"Hayır. Benim de tamamen aklımdan çıkmış. Julia böyle yapmaz."

"Ben de birkaç kez aradım ama sürekli sesli mesaja düşüyor."

"Dairesini kontrol eden oldu mu?" diye sordu Amanda sesinden paniklemeye başladığı hissediliyordu. "Belki düşmüş ya da-"

Heath bitirmesini beklemedi. Telefonu bırakıp Carrie'ye, "Acil durum için yedek anahtarın var mı?" diye sordu.

Carrie başıyla onayladı ama sorusunu bitirmesini beklemeden aramaya başladı.

"Onu bulunca beni arayın." Amanda'nın zayıf sesi Heath'in telefonu bıraktığı yerden yankılandı.

"Tamam anne," diye seslendi Carrie Heath ile birlikte asansöre koşarken.

Julia'nın dairesine vardıklarında Heath'in nabzı kalbi için hiç iyi olmadığını bildiği bir hızda atıyordu. O kadar endişelenmişti ki başı dönüyordu. Julia'ya bir şey olursa devam edecek gücü nasıl bulurdu bilmiyordu. Tam da onu bulmuşken onsuz yaşamak istemiyordu.

Carrie panik hâlindeydi, kapıyı açmak için kilidi sokarken eli titriyordu. Kapı açılır açılmaz Heath içeri koştu.

Ona seslenerek bir odadan diğerine koştu ama Julia yoktu.

Carrie salonda bekliyordu, Heath başını sallayarak yanına geldi. "Burada değil."

Koltuğa çöktü, parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Nerede olabilir?" diye sordu kısık bir iniltiyle. Sakinliğini koruması şarttı ancak her geçen dakika bunu başarmakta zorlanıyordu.

Carrie, Julia'nın nereye gitmiş olabileceğine dair gözden kaçırdığı bir ipucu olması ihtimaliyle daireyi bizzat kontrol ederken Heath de telefonuna uzandı. Hillary'ye mesaj atacaktı ama daha adını yazamadan telefonu çaldı. Telefon elinde olduğundan ilk çalışta cevapladı.

"Baba," dedi Michael sabırsızlıkla, "bugün ofise geleceğini söylemiştin."

Julia için endişelendiğinden randevuları tamamen aklından çıkmıştı. "Bir sorun çıktı," dedi, telefonu kapatmak istediğinden hızlı hızlı konuşuyordu. "Julia kayıp."

"Julia mı? Dün sabah haber vermeden buraya geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne yaptı?"

"Benle konuşursa ailelerimizi bir araya getirmenin yolunu bulacağımızı düşünüyormuş."

Heath buz kesti. "Ona ne söyledin?" diye sorarken endişesini saklayamamıştı.

"Ben pek fazla bir şey söylemedim. Söyleyeceklerini dinledim, ardından söylediği hiçbir şeyin Adam ve benim o ve kızları için hissettiklerimizi değiştirmeyeceğini belirttim."

Heath inledi. Oğlunu dinledikten sonra Julia'nın ortadan yok olmasının Michael'a yaptığı ziyaretle ilgili olduğunu anladı.

"Baba, hadi ama, dürüst davrandığım için beni suçlayamazsın," dedi ve ardından alaycı bir tonla ekledi, "Bizim daire olup 'Kumbaya' söylememiz gerektiğini

düşünüyor gibiydi. Çok saçma. Annem ve Edward'a neler yaşattığını anlamıyor. Yani onu affedebilirim ama bu onunla bir şey yapmak isteyeceğim anlamına gelmiyor."

Heath gözlerini sımsıkı kapatıp öfkesini kontrol altına almak için çabaladı. "Sen. Ne. Yaptığının. Farkında mısın?" Dişlerini sıkarak söylediği her kelimeyi öfkesini güçlükle kontrol ederek tek tek vurguladı.

"Baba sakin ol. Onun ortadan kaybolmasıyla ilgili beni suçlamak istiyorsan sorun yok. Benim tek yaptığım Julia'ya doğruyu söylemekti. Onu gücendirdiğimi sanıp ne kadar üzüldüğüne bak. Şu anki öfkenin onun yüzünden olduğunu kabullenemez misin? Bana ve Adam'a onun yüzünden kızgınsın. Bu ilişki devam ederse aramıza bir duvar örülecek. Bu duvar her tartışmayla biraz daha yükselip kalınlaşacak. Ben Julia'ya karşı dürüst davrandım, o da bana. Belki ikinizin birlikteliğinin ne anlama geldiğini düşünmek için zamana ihtiyacı vardır. Adam ve ben onun kendi yoluna gitmesinin daha iyi olacağını düşünüyoruz."

Heath sözlerinin oğluyla ilişkisine zarar vereceğinden korktuğu için konuşmaya cesaret edemedi. Midesi bulandı, bir an için kusacağını sandı. Yeniden konuşabildiğinde sesini kontrol etmeyi başardı. "Annenin Julia'ya ne yaptığını hiç düşündün mü?"

"Ben onu savunmanın iyi bir fikir olduğunu sanmı-" Heath, "Düşündün mü?" diye sordu, bu kez daha yüksek bir sesle. "Lee Julia'nın dünyasını alt üst etti. Julia evliliğini kurtarmak için altı ay süre isteyince annen onun hayatını cehenneme çevirdi. Lee'nin ona gönderdiği çirkin mesajlardan haberin var mı?"

"Hayır ama onun anneme gönderdiklerini okudum. Ayrıca bunları nereden biliyorsun?" Babasının cevap vermesine fırsat vermeden Michael alaycı bir tavırla ekledi,

"Sanırım sana Julia anlattı ve doğal olarak sen de ona inandın."

"Hayır, o söylemedi. Julia, annene gönderdiği mesajlarla ilgili onunla yüzleştiğimde bile bununla ilgili tek kelime etmedi. Sadece Lee'nin seviyesine indiği için pişman olduğundan bahsetti."

"O söylemediyse kim söyledi?"

"Hillary."

"Ve sen de o cadıya inandın mı?"

"Evet çünkü bana Lee'nin gönderdiği mesajların resmini gösterdi. İnan bana Michael, okuduklarım utanç vericiydi."

"Baba, umarım ağzından çıkanı kulağın duyuyordur. Az önce ne dedim? Julia şimdiden aramıza girmeye başladı. Sen onunla olmak için ısrar ettiğin sürece de böyle olacak. Kendine kimin daha önemli olduğunu sormalısın? Julia mı yoksa Adam ve ben mi?"

Heath yeterince dinlemişti. "Bu soruya cevap vermeyeceğim... bu kadar sinirliyken olmaz. Şimdi kapatıyorum, Julia'yı bulmam lazım."

Michael'ın cevap vermesine izin vermeden telefonu kapattı. Heath nefesi düzene girer girmez Hillary ve Marie'ye mesaj attı. Julia'nın kızlarının hastanede çalıştıklarını bildiğinden mola verene kadar mesajlarını göremeyeceklerini biliyordu. Beklemek zorunda olmak onu öldürüyordu.

Carrie yanına geldi, oğluyla yaptığı konuşmayı duymuş olmalıydı. Elini Heath'in omzuna koydu. "Endişelenme, onu bulacağız."

Başka kime soracağını bilmediğinden Heath'in yapabileceği tek şey beklemekti. Dairesi ona kasvetli ve boş görünüyordu, oğluyla konuştuktan sonra gücü iyice tükenmişti. Bir o yana bir bu yana yürürken halıyı baştan

başa yıpratacağını düşündü. Baktığı her yerde Julia'yı görüyordu. Duvara asılı tablolar ona Gas Works'te birlikte geçirdikleri zamanı hatırlatıyordu. Kanepenin üstündeki rengârenk dekoratif yastıkları ve sehpaların üstündeki lambaları Julia onun için seçmişti. Gaz ocağının yanına Heath'in maşa ve kaşıkları koymak için kullandığı bir sürahi bırakmıştı. Julia sadece evde değil, kalbinde de silinmez bir iz bırakmıştı. Onu bulup teselli edene kadar nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Öğleden hemen önce Hillary aradı. Telefonu titrediği anda o kadar hızlı yakaladı ki az kalsın elinden fırlayıp gidecekti.

"Mesajını aldım," dedi. "Endişelenme. Annem iyi."

"Nerede o?"

"Sana söylemememi rica etti ama ben endişelenmeni istemedim. Okyanusa gitti. Orada huzur buluyor."

"Tam olarak nerede?"

"Üzgünüm Heath, bence tüm bunları kendi başına çözmesi için anneme zaman vermelisin. Aklını toplamalı ve her şeyi düşünmeli."

"Ama..."

"Zor olduğunu biliyorum. Heath inan bana, onu yalnız bırakmak en iyisi. Annem hazır olduğunda dönecektir. Şu anda seni görmemesi en iyisi."

Birkaç dakika daha konuştular ve sonunda Hillary onu vazgeçirmeyi başardı. Israrlarına rağmen Julia'nın yanına gitmenin şu an için doğru şey olmadığına onu ikna etti.

Heath, *sabır ve beklemenin* dilimizdeki en kötü iki kelime olduğuna karar verdi.

24

Julia üç günü sahilde geçirdi. Yağmurun yağdığı bir gün şehrin ana caddesinde Bean There isimli sevimli bir kafe buldu. Yağmur damlaları büyük pencereye vururken içeride oturup vanilyalı latte ve ev yapımı tarçınlı rulonun tadını çıkardı. Julia oradayken bir adam geldi ve tezgâhın arkasındaki hoş kadının gözleri parladı. Göğsündeki rozette adının Willa olduğu yazıyordu. Tezgâhın ardından çıkınca Julia onun hamile olduğunu gördü. Genç adam belli ki kocasıydı, bir kahve sipariş etti ve birlikte oturup baş başa vererek keyifle fısıldaştılar. Paylaştıkları sevgiye şahit olmak Julia'nın gözlerinin dolmasına neden oldu. Heath'in ona karşı aynı bağlılığı ve sevgiyi duyduğunu hissediyordu...

Kahvaltısını bitirince hoş bir kitapçı bulup en sevdiği yazarlardan biri olan C.S. Lewis'in bir kitabını aldı. Günün kalanını otel odasının balkonunda rüzgâr ve kasvetli gri bulutlardan saklanıp kitabını okuyarak geçirdi. Kitabın keyfini çıkarırken kendi hisleriyle bağlantılı bir paragrafa rastladı, C.S. Lewis'in kitaplarında bu alışılmadık değildi.

Okyanus kenarında geçirdiği zamanı yazmıştı, Julia bu kısmı karısı Joy'un ölümünden sonra yazdığını düşündü. Denizi, onu geçici olan şeylere bağlayan tutunacak bir dal olarak gördüğünü yazmıştı. Julia bu huzurun, bu yalnızlığın, sessizliğin, sakinliğin ve dalgaların ihtiyacı olduğu

şey olduğuna emindi. Şu an kendisinin de bunlara ihtiyacı vardı.

Sadece rüzgâr, yağmur ve su sesinin olduğu okyanus kenarında zaman geçirmek kalbini dinlendirmişti. Gelecekle yüzleşme gücü bulmasını sağlamıştı. Doğayla kurduğu sakinleştirici bağ ona kalbindeki acının zamanla geçeceğini hatırlatmıştı.

Dördüncü günün sabahı bavulunu topladı, otelden çıkışını yaptı ve eşyalarını arabaya koyup Seattle'a doğru yola çıkmaya hazırlandı. Oceanside'dayken dikkatinin dağılmasını istemediğinden telefonunu kapatmıştı. Otelin park alanından ayrılmadan önce mesajlarını kontrol etti, birkaç tane Heath'ten, iki tane kız kardeşi ve kızlarından ve bir de Eddie'den mesaj gelmişti. Bunlarla şimdi uğraşmak yerine eve dönene kadar beklemeye karar verdi.

Okyanusa yaptığı araba yolculuğu kafa karışıklığı içinde geçmişti, uzaklaşmaya çok ihtiyacı vardı. Mühim kararlar alamamış ya da Heath ve ailesiyle en iyi nasıl ilerleyeceği konusunda bir netlik sağlayamamıştı. Michael'ın onu asla kabullenmeyeceğine dair kararlı ve iğneleyici sözleri Heath ve oğullarının geleceklerinin nasıl olacağının daimî hatırlatıcısıydı. Buluşmalarındaki tek olumlu şey Julia'nın aileleri arasındaki buzları eritmek için elinden geleni yaptığını bilmesiydi.

Bodrumdaki garajdan çıkıp Heritage'a girerken Carrie'nin masasında olduğunu gördü. Yeğeni Julia'yı görünce sandalyesinden kalkmış, sanki üç günden daha uzun süredir burada değilmiş gibi koşup teyzesine sarılmıştı.

"Julia teyze, döndün!" diye bağırdı.

Julia da yeğenine sarıldı. "Ben yokken bilmem gereken bir şey oldu mu?" diye sordu. Carrie'de daima bir sürü haber olurdu.

"Bunu nasıl sorarsın Julia teyze? Sen gittiğinden beri Heath kendinde değil," dedi Carrie. "O zavallı adamın acısına son vermeni umuyorum."

"Geri döndüğümü hemen haber vereceğim."

"İyi. Hillary onun seni aramaya çıkmasına bir gün daha engel olamazdı herhalde."

"Onlar konuşuyorlar mı?"

Carrie başını sallayarak onayladı. "Her gün ve sanırım birkaç kez. Bir gece Heath Hillary ve Marie'yle akşam yemeğinde buluştu. Beni de davet etti ama ben Eric'leydim."

Julia gülümsedi, yeğeniyle Eric arasındaki ilişkinin ilerlediğini duyduğuna memnun olmuştu. Heath ile konuşur konuşmaz kızlarıyla arasında neler geçtiğini öğrenecekti. Hillary ve Marie'nin onunla yemek yemeyi kabul etmesi olumlu bir işaretti ve onu hemen neşelendirmişti. Bunu duymak ona umut vermişti. Taşıdığı umut kırılgan olsa da hâlâ içinde ışığını saçıyor, omuzlarındaki yükü hafifletiyordu.

Julia dairesine girer girmez ilk iş valizini boşalttı ve çamaşırları yıkamaya başladı, sonra da Heath'i aradı.

Telefon ilk çalışta açıldı. "Julia? Şükürler olsun. Neredesin?"

"Buradayım. Evde." Hat anında kesildi.

Julia kapıyı açtığında Heath asansörden iniyordu. İçeri girene kadar bekledi, kapıyı kapadıktan sonra onu kollarının arasına alıp öptü. Dudaklarını sanki onsuz ölmek üzereymiş gibi Julia'nın dudaklarına mühürlemişti. Julia onun açlığını, endişelerini, oğlunun açtığı yaralardan koruma ihtiyacını hissedebiliyordu. Birkaç tutkulu öpücüğün ardından elleriyle Julia'nın yüzünü tutup gözlerinin içine baktıktan sonra alnını onunkine dayayıp birkaç kez kesik kesik nefes aldı.

"Gittiğini duyduğumda neredeyse aklımı kaçıracaktım."

"Mecburdum-" Heath, "Hayır," diyerek onu durdurdu ve sonra sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi onu tekrar tekrar öptü.

Julia kollarının arasındayken sevgisinin onu kuşattığını hissetti ve anında hem kalplerinin hem de ruhlarının birbirlerine ait olduğunu anladı. Birlikte olmaları gerekiyordu.

Babasının defalarca söylediği gibi: *Böylesi daha güzeldi.* Eddie ile evliliğini sonlandıran yasal evrakları imzalarken bunun doğru olduğuna inanmamıştı. Kalbi kırık olduğundan kaybetmenin gözleri kör eden acısıyla ötesini görememişti. Tek bildiği, birlikte yaşlanacaklarını düşündüğü sevdiği adam olmadan önünde uzanan yıllar olduğuydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Heath.

Julia gülümsedi ve onu öpüp ikisi için kahve hazırladığı mutfağa götürdü.

"Özür dilemene gerek yok Heath, sen bir şey yapmadın."

"Michael ofisine gittiğini söyleyince kalbim sıkıştı. Neden böyle bir planın olduğunu söylemedin?"

Julia söylemesi gerektiğini şimdi anlıyordu. "Çünkü beni vazgeçirmeyi deneyeceğini biliyordum."

Heath söylediklerini düşündü. "Haklısın, muhtemelen denerdim. Neden oğluma gitmenin gerekli olduğunu düşündün?"

"Barış yapmayı denemeliydim. Olaylarda kendi payıma düşen kısım için özür dilersem oğullarınla aramdaki gerilimi azaltabileceğimizi umdum. Michael ve Adam'dan kızlarımla arkadaş olmalarını istemenin fazla olacağını biliyordum ama benimle onların arasında bir şeylerin

değişebileceğine yürekten inandım." Girişimin başarısız olması üzücüydü, durumu değiştirebilmeyi çok istemişti. Heath'e duyduğu sevginin çocuklarıyla ilişkisini riske sokma ihtimalinden nefret ediyordu. Böyle bir şeye dayanamazdı.

"Denediğin için bile seni daha çok seviyorum, Julia. Zamanla oğullarımın fikirlerinin değişeceğine inanıyorum."

"Carrie, Hillary ve Marie ile yemek yediğini söyledi." Bu büyük bir gelişmeydi.

"Hillary ve ben hastanedeyken birkaç kez sohbet etme fırsatı bulduk. Zor bir başlangıçtı ama benim için ne kadar önemli olduğunu anlayınca beni dinlemeyi kabul etti. Bana seni hatırlatıyor. Babası gibi inatçı olabilir ama beni dinledi ve bilmediğim birkaç ayrıntıyı bana aktardı. Kızların senin arkanda Julia. Benim için ne kadar değerli olduğunu anladıklarında ikisi de hakkımda olumlu düşünmeye başladılar."

Heath'in hayatının bir parçası olmasını kızlarının desteklemesi Julia için dünyalara bedeldi.

Heath'in gözlerinde üzgün ve sıkkın bir bakış belirdi. "Günün birinde Michael ve Adam'ın benim için ne anlama geldiğini anlamaları ve hiçbir şeyin senin için hissettiklerimi değiştiremeyeceğini kabullenmeleri için dua ediyorum."

Julia bunun mümkün olmayabileceği korkusuyla başını eğdi.

"Hayatım boyunca bir sürü hata yaptım Julia ama sen onlardan biri değilsin."

"Hepimiz hatalar yaptık Heath, geçmiş için kendini hırpalayamazsın. Değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabullenip yolumuza devam etmeliyiz."

"Lee'nin artık benimle evli kalmayı istemediğine ne zaman karar verdiğini düşünüyorum." Durdu, devam etmekte zorlanıyormuş gibi uzaklara daldı. "Lee'nin istediğini yapmasına izin verdim," diye devam etti. "Birbirimizden uzaklaştık ve farklı ilgi alanları edindik. Golf oynamayı öğrenmek istediğine karar verip Edward'dan ders almaya başladığında durup düşünmedim bile. Benim de katılmamı istedi ama ben reddettim. Hatta arkadaşlarıyla gitmesi için onu teşvik ettim. Benim golfe ilgim yoktu. Lee benimle yelken açmak istemiyordu, o zaman ben neden onunla golf dersi almak için çaba harcayacaktım ki? Eğer kabul etseydim hayatlarımız ne kadar farklı olurdu."

"Eddie yıllar boyunca sayısız kadına ders verdi. Yaptığının bu kadar yanlış olduğunu düşünmüyorum."

"Anlamıyor musun?" diye sordu Heath. "Düşündüm ki tamam, madem o ayrılmak istiyor o zaman ben de onun için mücadele etmeyeceğim. Ayrılırsak oğullarımız olumsuz yönde etkilenmez dedim, ne de olsa artık büyümüşlerdi."

Julia ne söylemek istediğini anlıyordu çünkü Hillary ve Marie için aynısını hissetmişti. Kızları üniversitedeydi, kendi hayatlarını kurmak üzerelerdi. Boşanmak istemiyor olmasına ve evliliğini kurtarmak için çabalamasına rağmen içten içe kızlarının ciddi duygusal sorunlar yaşamadan duruma alışacaklarını düşünmüştü. Boşanmanın babalarıyla ilişkilerine ne yapacağını öngörememişti.

"Michael ve Adam'ın bir anlamda suçlayacak birine ihtiyaçları vardı," diye devam etti Heath.

Julia hiç bu açıdan düşünmemişti. Hillary ve Marie'nin de muhtemelen aynı şekilde hissettiklerini düşündü.

"Lee'nin sana yolladığı tatsız mesajlardan Michael'ın haberi yok. Biliyorduysa bile tamamen unutmuş. Tek bil-

diği ailesini kaybettiğiydi ve Lee'ye gönderdiğin mesajlar için seni suçlamak kolay geldi. Tüm öfkesini sana odaklaması için gereken teşvik buydu."

"Hillary ve Marie..." Kızlarının babalarına olan öfkelerini hiç bu açıdan düşünmemişti. Tüm bu fiyaskodaki rolünü Heath'in biliyor olması Julia'yı utandırmıştı ama yine de bu karmaşadaki rolünü bilmesi iyiydi.

"Evet? Ne olmuş onlara?" diye sordu Heath, Julia cümlesini tamamlamayınca.

"İncinmişlerdi, babalarına kızgınlardı. Öfkelerinin odağı o oldu. Acımı gördüler ve onu hafifletmekte zorlandılar. Sanırım içten içe öfkelerinin onun Laura'dan ayrılıp bana dönmesini sağlayacağına inanmış olabilirler. Yetişkinliğe adım atmış olmalarına rağmen ailelerinin bir arada kalmasını istediler."

"Kulağa mantıklı geliyor."

Julia sahildeyken düşünceleri Hillary ve düğüne kaymıştı. Haftalardır Hillary'nin düğününün kızlarla babalarını bir araya getirecek köprü olması umuduna tutunmuştu. Bunun olması için elinden geleni yapmıştı ama sonuç alamamıştı.

Aksine Hillary'nin nişanı bir dizi bombanın pimini çekmişti. Julia'nın eski kocasının küçük adımlarla uzlaşmaya çalışmayı reddetmesi birbiri ardına duygusal patlamalara yol açmıştı. Affetmeye teşvik etmek yerine manipülasyon girişimleri acıların ve dargınlıkların ateşini körüklemişti.

Julia, Eddie'nin, kızlarının acı ve kayıp duygularını anlayabileceğine olan inancını artık kaybetmişti. Sadece onu suçlamıyordu çünkü kendisi de şu ana kadar onların öfkesinin de Michael'ınki kadar derin olduğunu görmemişti.

Julia Heath'in elini nazikçe sıkarak sordu, "Sence Michael ve Adam'ın beni kabul etme ihtimali var mı?"

"Heath başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Geleceği görüp yakın bir zamanda ailelerimizin tüm bu öfke ve kırgınlığı atlatabileceğine dair sana bir güvence verebilmek isterdim. Ne yazık ki kristal kürem yok."

"Biliyorum."

"Ancak şunu söyleyebilirim ki çocuklarım ne hissederse hissetsin seni kaybetmeyeceğim."

Julia gözlerini kapatıp bu adama hissettiği sevginin koruyucu kalkan misali onu sarmasına izin verdi.

"Lütfen her şeyi düşünmek için okyanus kenarına gittiğinde aynı sonuca vardığını söyle Julia çünkü şunu bil ki senin için mücadele etmeyi bırakmayacağım. Evliliğimin yıkılmasına izin verdim ama bizim ilişkimizde aynı hatayı tekrarlamayacağım."

Julia da aynı fikirdeydi. Heath'in oğullarıyla bir ilişki kuramayacağını kabullenmek acı verici olsa da ona sahipti ve bu ona fazlasıyla yeterdi.

"Seninim aşkım."

Heath'in rahatladığı açıkça görülüyordu.

Kapı çalınca Heath Julia'ya baktı. "Birini mi bekliyordun?"

Julia hayır anlamında başını salladı. İkisi de ayağa kalktı, Julia kapıyı açmaya giderken Heath oturma odasına geçti.

Kapı açılır açılmaz Eddie intikam meleği gibi içeri daldı. Heath'i gördüğünde neredeyse çıldıracaktı.

"Çekil yolumdan." Yumruk yaptığı elleriyle Heath'e doğru koşup iki eliyle göğsünden sertçe itti.

Şaşkına dönen Heath sendeleyip kanepeye düştü.

"Eddie?" diye bağırdı Julia. Eski kocası kontrolünü kaybetmişti.

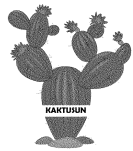
Eddie ona döndü. "Bu doğru mu?" diye sordu Julia'ya.

"Ne doğru mu?" Neden bahsettiğine dair bir fikri yoktu. "Eddie, Tanrı aşkına sana ne oldu?"

"Sana gönderdiğim sesli mesajı dinleseydin bilirdin."

"Burada değildim. Ne oldu? Sorun ne?"

Eddie nefret dolu bakışlarını Heath'e sabitledi. "Hillary mihraba Heath'in kolunda yürümek istemiş."

25

"Ne?" Julia o kadar şaşırmıştı ki Heath'e bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Bana bilmediğini söyleme."

"Yemin ederim bilmiyordum Eddie."

"Sana inanmıyorum. Hem de hiç. Bunu Hillary'nin aklına sokanın sen olduğunu-"

Heath, "Bu kadar yeter," diyerek Eddie'nin sözünü kesti. Korumacı bir tavırla Julia'nın önüne geçti.

Heath'in bu hareketi Eddie'yi daha da kışkırtmışa benziyordu, Julia'ya bağırmaya devam etti. Heath bir adım atarak aralarındaki mesafeyi daralttı. Eddie onu bir kez daha itti ama Heath karşılık vermedi. Kendini savunmak için bir şey yapmadı ama Julia kendini zapt etmek için ne çok çabaladığını görebiliyordu.

Eddie aklındaki her şeyi evlilikleri boyunca hiç duymadığı küfürler eşliğinde söyledi. Eddie'nin öfke krizi Julia'yı fena sarsmıştı.

Eddie kapıyı çarparak çıktıktan sonraki sessizlik bir ses bombası atılmış gibi içini titretti.

"Pekâlâ," dedi Julia yavaşça nefes alarak. "Bu... beklenmedikti." Bu baskını açıklayacak başka bir şey aklına gelmemişti. Aniden oturma ihtiyacı hissetti. Heath hemen yanına gitti.

Julia, Heath'in ailesiyle kendi ailesinin arasının daha kötü olamayacağını her düşündüğünde işler daha da kö-

tüye gidiyordu. Eddie'nin Heath'i iteklemesi ve ona bağırması kâbus gibiydi. Kendini tuttuğu için Heath'e sonsuza dek minnettar kalacaktı. İşler çığırından çıkıp büsbütün bir kavgaya dönüşebilirdi.

"Hillary gerçekten senden ona eşlik etmeni istedi mi? Babası yerine senin..." Bu, kızından bekleyeceğinden öte bir şeydi. Tam bir şoktu, diğer yandan bu kızının oyun planı olmalıydı. Amacı babasına ulaşmak için Heath'i kullanmak olabilirdi. Hillary'nin Eddie'yi cezalandırmak için bu kadar aşırıya kaçabileceğini görmek kalbini sızlattı, onu derinden üzdü.

Heath uzanıp ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Akşam yemeğini yerken konu düğüne geldi. Hillary törenden ve benim babasının yerini almamdan bahsedince şaka yaptığını düşündüm. Bunu düşüncesiz bir şaka olarak yorumlayıp ciddiye almadım. İstediğinin bu olduğuna inanmıyorum. Bu, babasından intikam almak için kullandığı bir taktik ama aptalca bir taktik."

Julia onun elini sıktı. Hillary'nin Heath'i böylesine sıkıntılı bir duruma sokmasına üzülmüştü. Kızının babasını kızdırmak için Heath'i kullanmamasını dilerdi. Yaptığı şey yüzünden Eddie ve kızları arasındaki durum eskisinden de kötü olmuştu.

"Kızların senin yansıman Julia," diye devam etti. "Konuşmalarımız bana onları tanıma fırsatı verdi. İkisi de eğlenceli, düşünceli, akıllı ve annelerine o kadar benziyorlar ki hislerimi onlarla paylaşmam çok kolay oldu. Demek istediğim kızlarını Eddie'ye karşı kışkırtacağını asla düşünmem.

"Hillary ve Marie seni ne çok sevdiğimi biliyor, ikisi de en çok istedikleri şeyin senin mutlu olman olduğunu söyledi. Ben de bunun olması için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim."

"Beni mutlu ediyorsun Heath, tahmininden bile fazla."

Heath'in sarılmasıyla Julia rahatladı.

"Kızımla konuşmam gerek." Hillary babasından bir tepki bekliyorsa planı işe yaramıştı.

"Bence bu iyi bir fikir," dedi Heath.

Ertesi gün öğleden sonra bir fırsat doğdu. Julia, Hillary'ye Seattle'a döndüğüne dair mesaj atıp onu görmek istediğini ekledi.

Hillary geldiğinde iş kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Julia'ya sımsıkı sarılıp sahilde nasıl vakit geçirdiğini sordu. Julia çayı demlerken biraz sohbet ettiler. Julia çayları oturma odasına getirdi, tepsiyi sehpaya bıraktı ve Hillary'nin karşısına oturdu.

"Düğün planları nasıl gidiyor?" diye sordu, ikisine de birer fincan çay doldururken.

Hillary önce çaya baktı, ardından gözlerini annesine çevirdi. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bir şey olduğunu nereden çıkardın?"

"Çay. Sen sadece ciddi bir şey konuşacaksak çay demlersin."

Julia gülümseyerek koltukta arkasına yaslanırken bunu kendisinin fark etmemiş olmasına şaşırmıştı. Bu onu ele veren hareketiydi.

"Evet, peki, bu önemli bir mesele. Heath'ten geleneksel olarak babana ait olan bir görevi yerine getirmesini istemişsin. Heath şaka yaptığını düşünmüş."

"Bir bakıma öyle ama neden olmasın anne?" diye sordu Hillary. "İkiniz artık birliktesiniz. Onu tanıdıkça hayran oldum. Babam benimle ilişkisini kesmek istiyorsa ben de hayatımın geri kalanında onun peşinden koşup duracak değilim."

"Ah tatlım, çok yanlış düşünüyorsun. Baban onu yanında istemediğin için çok incinmiş. Olanlardan haberim olduğunu varsayıp bir hışımla buraya geldiğinde Oceanside'dan daha yeni dönmüştüm. Heath de buradaydı ve tahmin edebileceğin gibi büyük bir öfke patlaması oldu. Heath sakinliğini korumasaydı yumruklaşmaya dönüşebilirdi."

Hillary şaşırmış görünüyordu. "Ah, hayır." İki eliyle ağzını kapadı. "Marie babama söylemiş olmalı. Üzgünüm anne, babamın öğrenmesini ya da Heath'i bu duruma düşürmeyi hiç istemezdim."

"Ne olmasını bekliyordun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum... Kesinlikle babamın onunla yüzleşeceğini düşünmedim."

"Bunun babanı ne kadar üzeceğini bilmeliydin." Hillary bu düşüncenin aklına gelmediğini inkâr edemezdi.

Hillary başını eğdi. "Heath kısmen şaka yaptığımı bilse de bunun onun görevi olmadığını anlamamı sağladı. İşler bu kadar büyümemeliydi. Marie babama söylerken aklından ne geçiyordu bilmiyorum."

Marie'nin açıklaması gereken çok şey vardı. "O hâlde Marie'yi babana söylemeye iten şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?" Hillary bunu babasını küçük düşürmek için kasten yapmamışken küçük kızının Eddie'ye söylemesine neyin neden olduğunu merak ediyordu.

Hillary porselen fincanına uzanırken -Julia çayı daima porselende servis ederdi- annesi kızının elinin titrediğini fark etti.

"Marie çok üzgündü. İkimiz de öyleydik."

"Ne oldu?"

Hillary fincanına baktı. "Babam bana geldi ve gelinliğin parasını ödediğini söyledi. Ona teşekkür ettim ve sevgimi satın alamayacağını açıkça belirttim."

"Gelinliği geri vermedin, değil mi?"

Başını salladı. "Hayır. O gelinliği sevdim ve böyle bir şey yaptığı için babama minnettardım. Ona yaptığı jest için teşekkür ettim ama nerede durduğumu anladığından emin olmak istedim."

"Nasıl tepki verdi?"

"Beni sevdiğini ve aramızın böyle olmasına üzüldüğünü söyledi."

Bu bir ilerleme olsa da Julia'nın içinde Eddie'nin dersini almadığına dair korkunç bir his vardı. Kızlarının sevgisini satın alamaz ya da onları manipüle edemezdi.

"Babama onu sevdiğimi ve aramızın eskisi gibi olmasını ne çok istediğimi söyledim."

"Ya sonra?" diye sordu Julia çünkü bir noktada konuşmanın rayından çıktığını tahmin edebiliyordu.

"Bir babam olmasını ne çok özlediğimi itiraf ettim," dedi Hillary, sesi acı doluydu.

"Ah tatlım, özlediğini biliyorum. Babanın da senin ve Marie'nin hayatında olmasını çok özlediğini biliyorum."

"O noktada ben de umutlanmaya başladım. Babam Blake'le tanışmak istediğini söyleyip hep birlikte yemeğe çıkmamızı teklif etti. Bunun üzerine hep birlikte derken Laura'yı da mı kast ettiğini sordum ve ne cevap verdiğini tahmin edebilirsin."

Elbette edebilirdi. Eddie asla ders almayacaktı. "Tahmin ediyorum."

"Laura'yla ikisinin bir takım olduğunu açıkça belli etti. O karısıymış ve yeri onun yanıymış. Laura'yı ben ya da Marie'den daha çok sevdiğini bir kez daha anlamam için ihtiyacım olan tek kanıt buydu." Hillary'nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Evet, o Laura'yı seviyor ama babanızın sen ve Marie için duyduğu sevginin Laura'ya hissettikleriyle aynı olmadığını anlaman gerek."

Hillary yanaklarından akan yaşları silip doğruldu. "Keşke buna inanabilsem anne. Babam Laura'yı bana ve Marie'ye karşı sürekli kayırmasa gerçekten inanacağım. Geçmişi arkamızda bırakacağımızı ummuştum ama sonra olan oldu ve babam her zaman yaptığını yaptı."

"Yine ne yaptı?" diye sordu, sabrı tükenmek üzereydi.

"Anlaşılan gelinliğin altı yüz dolarlık farkını ödediği için düğünümün nasıl olacağı hakkında söz sahibi olabileceği fikrine kapılmış."

"Laura'yı getirmeyi mi kast ediyorsun?"

"Laura da bunun bir parçası tabii. Demek istediğim ikisi ayrılmaz gibi. Onun da düğüne geleceğini belirtmesi bütün planının sadece bir kısmı."

Olaylar Julia'nın tahmininden de kötüye gitmeye başlıyordu.

"Babam bir sürü golf arkadaşını da dahil ettiği bir oturma planı ayarlamış. Blake'le benim sınırlı bütçemiz var ve babamın düğünümü dostlarıyla egosunu okşamak için kullanmayı planladığını görebiliyordum. Onun ve Laura'nın arkadaşlarını dahil etmem mümkün değil. Tamam dürüst olacağım, babam ekstra harcamaları üstlenmeyi teklif etti ama bu Blake'le benim düğünüm."

Julia ne diyeceğini bilemiyordu.

"Ah, hepsi bu kadar da değil," diye devam etti Hillary. "Biriyle konuşmuş, sanırım bir rahip ama rahip Rick olmadığı kesin. Babam, gelinin ebeveynleri artık evli değilse işlerin nasıl olacağını açıklamak için her yola başvurdu. Tüm aileler için küçük boşluklar bırakılmış kilise sıralarının çizimini gösterdi."

"Sadece yardım etmeye çalışıyor olabileceğini düşündün mü?"

"Hayır, anne. Beni yine manipüle ediyor ya da en azından bunu deniyordu. Ayrıca sadece kilisedeki oturma dü-

zeni değil. Bir tane de düğün için çizdirmiş. En çılgınca olansa ikisinde de Heath'i çıkarmış olmasıydı. Öldürücü darbeyse şu: Michael ve Adam'ı düğüne dahil etmiş, sanki onları konuk olarak kabul edermişim gibi. İmkân yok."

"Aman Tanrım," dedi Julia derin derin iç çekerek.

"Ona Heath'i sorduğumda onu davet etmenin Laura'yı huzursuz edeceğini söyledi."

Belli ki Eddie benim huzurumu hiç düşünmüyor, diye aklından geçirdi Julia.

"Kendimi o zaman kaybettim. Yani o âna kadar sakinliğimi korumaya çalışmıştım, gerçekten. Babama oturma düzeni hakkında tam olarak ne düşündüğümü ve onu nereye koyması gerektiğini açıkça söyledikten sonra gitmesini istedim."

Julia hem Hillary hem de konu kızlarına gelince hiçbir şeyi doğru yapamayan Eddie için üzüldü. Onu kollarından tutup sarsmak istiyordu ama bunun da işe yarayacağından şüpheliydi.

"Marie'yi arayıp neler olduğunu anlattım, o da benim kadar sinirlendi. Babamı aradığını bilmiyordum ama o aramış olmalı. Heath'i bu işe karıştırmayı asla düşünmedim. Heath'le yemeğe gittiğimiz akşam babamla yaptığımız kavga henüz çok tazeydi. Bir şey dememeliydim. Çok pişman oldum."

Hillary gittikten sonra Julia sessizce oturup nasıl bir tepki vereceğini ya da bir tepki vermesi gerekip gerekmediğini düşündü. Eddie onu tekrar tekrar kızlarıyla arasındaki boşluğa itse de asla bu duruma düşmek istememişti.

O kadar dalgındı ki telefonun çaldığını zor duydu. Ekrana bakınca arayan numarayı tanımadığını fark etti. Sinir bozucu kaydedilmiş aramalardan biri olduğunu düşünerek cevap vermedi ancak birkaç dakika sonra aynı numara tekrar aradı.

"Alo," dedi tereddütle.

"Julia?"

Tanımadığı bir sesti.

"Ben Laura, Edward'ın karısı..."

Julia yutkundu, diğer kadının araması kesinlikle beklediği bir şey değildi.

"Bunu istediğim için özür dilerim... Acaba buluşup konuşmamız mümkün mü?"

Julia'nın şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Bu, hayatını alt üst eden kadının ta kendisiydi. Evliliğini yıkıp onu mahvolmanın eşiğine getiren kadındı. Onunla alay edip dalga geçen kadındı.

Hemen cevap vermeyince Laura ekledi, "Önemli olmasa böyle bir şey istemezdim."

"Eddie beni aradığını biliyor mu?"

Bu kez tereddüt eden Laura oldu. "Hayır, bilse hoşuna gitmezdi."

Julia Laura ile buluşmak istemiyordu. Kesinlikle böyle bir niyeti yoktu. Boşanmanın ardından geçen bunca yıl içinde onu sadece bir kez uzaktan görmüştü. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu, dolayısıyla çok şaşkındı.

Tam o anda Hillary ve Marie'ye düşündüğünden çok benzediğini fark etti. Çocuklarını öfkelerinin üstesinden gelmeleri için teşvik ederken kendisi açıkça ona tutunuyordu.

"Pekâlâ," dedi ve kelimenin ağzından ne kadar zor çıktığına kendi de şaşırdı.

26

Julia, Eddie'nin karısıyla buluşmaya giderken ne giyeceğini bilmiyordu. Evden çıkmadan önce üç kez üstünü değiştirdi. İlk seçtiği giysi önemli bir müşteriyle buluşmak için ofise giderken giydiği bir takımdı. Aynada yansımasına bakınca hemen üstündekileri çıkardı. Laura müşterisi olmadığı gibi onun için önemli biri de değildi.

Sonra pahalı tasarım kot pantolon ve mavi kaşmir kazak seçti. Aynanın karşısına geçip kendine bakınca bu tarzın ne kadar iyi durumda olduğunu göstererek Laura'yı etkilemek ister gibi başarılıyım diye bağırdığına karar verdi. Oysa Laura'nın onu nasıl gördüğü umurunda değildi. Sonunda siyah bol bir pantolon ve uçuk mavi bir bluz giydi. Basit. Şık. Tam da olmak istediği gibiydi.

Laura çocuklara ya da babalarına buluşmalarından bahsetmemelerini istemişti. Julia nedenini anlamasa da isteksizce kabul etti. Heath'e söylese ne tepki vereceğinden emin değildi.

Julia Seattle şehir merkezinde, Heritage'a kısa yürüyüş mesafesinde üst sınıf bir alışveriş merkezi olan Pacific Place yakınlarındaki Starbucks'a geldiğinde Laura pencere kenarında bir masada oturuyordu. Julia bir kahve alıp öteki kadına doğru kendinden emin adımlarla yürüdü. En azından kendinden emin göründüğünü umuyordu.

Laura zayıf bir tebessümle onu selamladı. Bakışlarının kahveyle onun arasında gidip geldiğini gören Julia onun

ne kadar gergin olduğunu anladı. Aslında ikisi de gergindi.

Sandalyeyi çekip oturdu ve Laura'nın konuşmasını bekledi. Buluşmak isteyen öteki kadındı. Julia sabırlıydı ve sohbeti başlatmaya niyeti yoktu.

Eddie'nin karısı rahatsız edici birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra bakışlarını kahvesinden ayırıp Julia'ya çevirdi.

"Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Julia başını salladı, hâlâ bekliyordu. Yeterince sessiz kalırsa Laura'nın sonunda buluşma amacını açıklayacağını düşünüyordu.

"Haber almayı beklediğin son kişi olduğumu biliyorum."

Bu doğru olduğu için başını sallayarak onayladı. Laura'nın aramasına şaşırmış, öteki kadının ne istiyor olabileceğini düşünerek uykusuz bir gece geçirmişti.

"Bunun benim için olduğu kadar senin için de rahatsız edici olduğunu tahmin ediyorum."

Ortak bir nokta bulmaya çalışıyorsa elde edeceği tek şey bu kadarıydı. Julia kaba ya da itici olmak istemiyordu ama bu kadın arkadaş olarak görebileceği biri değildi. Laura'nın bir an önce konuya girmesini diledi.

"Hiç böyle bir şey yapacağımı düşünmemiştim," dedi titrek bir nefes vererek.

"Laura gergin olduğunu anlıyorum ama neden buluşmak istediğini söylersen sevinirim."

Laura gerildi, biraz daha dik oturdu. "Edward'la ilgili."

Eddie'nin artık onun problemi olduğunu söylemek dilinin ucuna geldiyse de Julia kendini tuttu.

Laura yavaşça nefes aldı. "Hillary'nin düğünü onu paramparça ediyor. Oysa bu düğünün onları yeniden bir araya getireceğini ummuştu."

Julia da büyük umutlar beslemişti.

"Marie arayıp Hillary'nin mihraba yürürken kendisine eşlik etmesini babası yerine Heath'ten istediğini söylediğinde kendini kaybetti. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim."

Julia onun ne denli üzüldüğünü tahmin edebiliyordu. "Bana gelip Heath'e saldırdığını biliyor musun?"

Laura başını eğdi, "Bilmiyordum... Üzgünüm ama ne yapabilirdim bilmiyorum. Bana nereye gideceğini söylemeden evden çıktı. Çok sinirli olduğunu gördüğümden ben de bir şey sormadım... ama şimdi anlıyorum ki sormalıymışım. Geri döndüğünde yatak odasına kapandı. Nasıl olduğuna bakmaya gittiğimde onu ağlarken buldum Julia." Laura'nın da gözleri yaşardı. "Edward'ı daha önce ağlarken görmemiştim. Bu... bu kalbimi parçaladı ve bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey varsa yapmam gerektiğini anladım."

Julia onu anlıyordu. Heath duygusal olarak incinmiş olsa acısını hafifletmek için o da elinden geleni yapardı.

"Sorun Eddie," diyen Julia eski kocası adına üzülüyordu. "Konu kızlar olunca doğru olanı yapamıyor. Golf sahasında bir harika olabilir ama kızlarıyla sürekli kuma saplanıp duruyor."

"Benim yüzümden, değil mi?" diye sordu Laura.

Bu açıkça ortadaydı ama Julia yine de söylemedi. "Sorunun kaynağı Hillary'yi düğüne katılman ve bir parçası olman konusunda yönlendirme girişimleri. Hepsi bu kadar da değil. Tören ve kutlama yemeği için oturma düzeni yaptığını ve davet etmek istediği arkadaşlarından oluşan bir listeyle birlikte Hillary'ye verdiğini biliyor musun? Davetliler arasında sen, Michael ve Adam var ama senin rahatsız olmanı istemediği için Heath yok."

Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Ne yapmış?"

"Hillary'nin gelinliğine ödediği paranın ona törenin nasıl olması gerektiğine karışma hakkı verdiğine inanıyor. Hillary'nin anlattıklarına bakılırsa yeminini yazmamış olması şaşırtıcı. Arkadaşları için ekstra masrafları ödemeyi teklif etmiş ama Hillary'ye göre artık çok geç."

Laura başını eğip gözlerini kapattı. "Onunla konuşacağım."

"Çok geç. Hasar oluştu bir kere."

Laura bakışlarını kaldırdı, her şeyi içinde tutmaya çalışıyor gibi birkaç kez gözlerini kırptı. "Lütfen Hillary'ye babasının düğünün bir parçası olmasına izin verecekse düğüne gelmeyeceğimi söyle. Bu onun için çok önemli. Edward kızlarını çok özlüyor. Edward ve kızlarının arasının düzelmesi için üstüme düşen neyse yapacağım."

Julia çabasını takdir etti ancak bu noktada ikisinin de durumu düzeltmek adına ne yapabileceğini ya da ne diyebileceğini bilmiyordu.

"Hillary ve Marie benden bu kadar çok mu nefret ediyor?" diye sordu Laura, sonra avuçlarını açıp ellerini masanın üstüne koydu.

Julia, Heath ile kendi görüşlerini paylaşmaya karar verdi. "Kızların bildikleri aileleri dağıldı. Eddie'nin tıpkı benim gibi kızların yetişkin olduklarını, kendi hayatlarını kurmaya hazır olduklarını ve boşanmanın onları olumsuz yönde etkilemeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Bir de üstüne bizlerin birbirimize hissettiğimiz öfke çocuklarımızın içine işledi."

Laura başını sallayarak onayladı. "Evet, Heath ve benim için de aynısı geçerli. Oğlanların ikisi de kendi düzenlerine geçmişti, ayrılacaksak bunun tam zamanıydı."

"Kesinlikle ancak hepimiz yanıldık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim iki tarafta da boşanma çocuklarımızın canını fena yaktı. Acılarıyla ne yapacaklarını bilmediklerinden suçlayacak birini aradılar. Sammamish Gölü'ndeki kavga da işleri epey zorlaştırdı."

Julia'nın dudaklarını büküş şeklinden Laura ne kast ettiğini anladı. "Kızların durumunda bu kişi ben miydim?"

"Bana o mesajları göndermen durumu tırmandırdı ve benim karşılık vermem de eşit derecede tahrik ediciydi."

Laura'nın yüzü bulutlandı, bir kez daha ağlamanın eşiğinde gibiydi. "Ben... o mesajları hiç yollamamalıydım."

"Ben de pişmanım." Tekrar konuşmadan önce bir dakika ya da biraz daha fazla geçti. "Michael ile konuşmaya çalıştığımı biliyor musun?" diye sordu Julia.

Laura yine şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Geçen hafta. Haber vermeden ofisine gittim. Adam ile konuşmak istiyordum ama benimle buluşması için Michael'ı göndermiş."

"Nasıl geçti?"

"Kötü. Kızlarım suçlayacak birini aradıklarında seni seçtiler. Belli ki senin oğulların da beni suçluyor."

"Seni mi?"

"Heath'e benimle bir ilişki kurmak istiyorsa onları bunun dışında tutmasını istediklerini söylemişler. Hillary ve Marie gibi Michael ve Adam da ben ve onlar arasında bir bağ olmasını istemiyorlar."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Laura. "Çok üzgünüm."

Julia sessizce başını sallayarak özrünü kabul etti.

"Oğullarımın kızlarına karşı olumsuz duygular beslediklerini biliyorum."

Hastanedeki sahneyi hatırlayan Julia, "Bu tabir çok hafif kalır," dedi.

Laura gerçekten perişan hâldeydi. "Her şey değişip nasıl tatsız bir hâl aldı?"

Julia bu kadına her şeyin Eddie'den özel ders almasıyla başladığını hatırlatmak istedi. Ancak bunu söylemenin bir faydası olmayacaktı. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Şimdi ihtiyaçları olan şey herkes için işleri yoluna koyacak bir plandı ve bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu.

Bir an için umutlanan Laura bakışlarını Julia'ya odakladı. "Sence Hillary'ye düğüne katılmamayı kabul ettiğimi söylemenin faydası olur mu?"

"Muhtemelen olmaz, nedenini de söyleyeyim: Eddie kabul etmez. Israrla senin düğünün parçası olmanı aksi hâlde kendisinin de gelmeyeceğini söyleyecek ve başladığımız yere döneceğiz."

"Farklı olarak ne yapabilirim?" diye sordu Laura.

Julia, Laura'nın bu soruyu sorarken ciddi olamayacağını düşündü. Öteki kadın Eddie ile evli olduğu altı yıl boyunca Hillary ya da Marie ile iletişim kurmak için en ufak bir çaba sarf etmemişti. Julia bu buluşmanın ardından düşüncelerini kendine sakladığı için onu bekleyen ilahi bir ödül olduğuna ikna olmuştu.

"Kızlara karşı bir adım atmanın yardımı olabilir," diye önerdi. Michael ile bunu yapmıştı, sonuç istediği gibi olmasa da en azından çaba göstermişti. Fırsat verilse yine denerdi.

"Evet... ama kızlar benimle bir şey yapmak istemediklerini açıkça belli ettiler. Ben düşmanım."

"Seni kalpsiz, onları umursamayan biri olarak görüyorlar çünkü sen aksini kanıtlayacak bir şey yapmadın."

Laura ona hak verdi. "Bu zayıf bir bahane ama kimse reddedilmeyi sevmez."

"Doğru. Ancak Eddie ile evlendiğinde onun çocuklarıyla da evlenmiş oldun. Eğer denersen, şimdi bile Hillary ve Marie'nin seni zamanla kabul edeceğine inanıyorum."

"Ama bu birkaç ay içinde olmaz."

"Belki olur. Belki de olmaz. Tek söyleyebileceğim başlamak için asla çok geç değildir."

Laura'nın hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu. "Nereden başlamamı önerirsin?"

Julia emin değildi. "Hillary ve Blake'in nişanlanmalarını kutlamak için bir kart ya da mesaj. Küçük bir şey. Eddie'yi bebek adımlarla başlatamadım. Senin yapabileceğini umuyorum. Eddie söz konusu olduğunda her şey ya hep ya hiçtir ve yöntemleri son derece başarısızdır."

Laura telefonuna uzandı. "Yapacağım. Eddie'nin çocuklarıyla arasını düzeltmesi için önünü açmak adına her şeyi yaparım, özellikle de onu ağlarken gördükten sonra."

"Hillary'nin cevap vermesini bekleme. Ona bir iki gün ver ve sonra tekrar dene. Mesela bir çiçekçi tavsiye et. O ve Blake bir tane arıyorlar, yardımın için minnettar olacaklarını biliyorum."

Laura hevesle başını salladı. "Kuzenimin çiçek dükkânı var ve Hillary'ye indirim yapar."

"Bu iyi bir başlangıç."

Laura derin bir iç çekti. "Julia," dedi, bakışları samimiydi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Julia kelimeleri zorlanmadan söylemesine şaşırmıştı.

Laura kararsızmış gibi tereddüt etti. "Tekrar buluşmamızın sakıncası olur mu?"

Olur muydu? Julia'nın birlikte yol alırlarsa sevdiklerini bir araya getirmenin daha büyük bir ihtimal olduğunu görmesi uzun sürmedi.

"Sanırım bu iyi bir fikir," dedi ve büyük bir hata yapmadığını ümit etti.

27

"Kiminle buluştun?" diye sordu Amanda Julia'ya kahvesini götürürken.

"Beni duydun."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Kardeşi mutfak masasında Julia'nın karşısına oturmuş ağzı bir karış açık ona bakıyordu. "Bu kadının evliliğini yıktığını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kulağa ne kadar korkunç gelse de Laura yol almadaki tek seçeneğim olabilir." Julia acısına tutunabilir ya da bırakabilirdi ve o iyileşmeyi seçmişti.

Heath'in eski karısıyla buluştuğunu birine söylemesi gerekiyordu. Kardeşi en mantıklı kişiydi ve açıkçası Amanda'nın tepkisine şaşırmıştı. Aslında Laura onu ilk aradığında ne hissettiğini hatırlayıp şaşırmamalıydı.

"Bu işe onunla bir ilgim olsun diye başlamadım ama sonra durumun tuhaflığı geçtikçe tahmin ettiğim kadar rahatsız olmadığımı fark ettim."

Amanda başını sallayarak öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "En baştan başlasan iyi olur. Seni aradı?"

"Evet ve kabul etmek ne kadar zor olsa da Laura bunu tamamen doğru nedenlerle yaptı. Eddie'nin kızlarla arasının düzelmesi için bir yol bulmasına yardım etmemi istiyor." Eski kocası tüm barışma girişimlerini berbat ettiğinden yaratıcı bir şeyler düşünmek onlara düşüyordu.

Amanda gözlerini devirdi. "Peki sen yapacaksın?"

Julia bu soruya en iyi nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Birkaç fikir bulduk." Her seferinde birer adım atarak ilerliyorlardı.

"Öyle mi, anlatsana."

"Sen ne ara bu kadar şüpheci oldun?" diye takıldı Julia. "Laura ve ben bir çözüm bulmak için güçlerimizi birleştirdik. Amacımız düğünden önce her şeyi halletmek. Birlikte takılıp yakın arkadaş olacak değiliz. Ama düşman olmamıza da gerek olmadığını anladım."

"Bu konuda iyi şanslar kardeşim. Eddie aptalca bir şey yapmadan duramaz gibi görünüyor. İkinizin yapacağı herhangi bir şeyin meseleyi halledeceğinden nasıl emin olabiliyorsun? Düğüne iki aydan az zaman kaldı."

Amanda, Julia'nın eski kocasının Hillary ile aralarındaki sorunları çözmeye yönelik son girişiminin ilişkilerine boşanmadan beri geçen altı yılda yaptığı şeylerden daha büyük bir zarar verdiğini biliyordu.

"Başarmanın zor olacağını biliyorum." Julia bunun ne kadar zor olacağını herkesten daha iyi biliyordu, hem de bu kadar kısa zamanda.

"Daha fazla hafife alamazdın herhalde."

"Biliyorum."

Amanda kahve fincanını alıp arkasına yaslandı. "Heath eski karısıyla buluştuğunu biliyor mu?"

Laura ile kurduğu yeni ilişkisinin olumsuz yönü buydu. "Hayır, henüz bilmiyor."

Amanda düzgün şekilli kaşlarını iyice kaldırdı. "Sence ona söylememek akıllıca mı?"

Julia omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım zaman gösterecek." Tek çekincesi buydu. Eddie ve Heath iki kadının ne planladığını öğrendiğinde planları ellerinde patlayabilirdi. Laura da Julia gibi bunun farkındaydı ama ikisinin de pes etmeye niyeti yoktu.

"Bence ona söylemelisin ve ne kadar çabuk söylersen o kadar iyi olur," diye tavsiye verdi Amanda. "Bunu sır olarak tutmak alman gerekenden büyük bir risk. Ayrıca Heath'in de bazı fikirleri olabileceğini düşündün mü?"

Julia düşünmemişti. Kahvesinden bir yudum alırken kardeşinin söylediklerini düşündü. "Haklısın, bilmesi gerek."

Fırsat beklediğinden çabuk geldi. Hatta daha hazır bile değildi. Sabah egzersizinin ardından Busy Bean'de oturmuş kahvelerini içiyorlardı.

"Geçen gün sana uğradım ama evde değildin."

"Hangi gün?" Julia hangi gün olduğunu gayet iyi biliyor ama bombayı en iyi nasıl patlatacağına karar vermeye çalışıyordu.

Heath hangi gün olduğunu söyleyip devam etti, "İşe gittiğini düşündüm."

Julia tek kullanımlık kahve bardağını gereğinden fazla sıkınca üst kapağın fırlamasına neden oldu. Kapağı alıp yerine takarken Heath ile göz göze gelmekten kaçındı. "Ofiste değildim."

Heath gözlerini yavaşça kısarak ona baktı. "Bana neden inanılmaz derecede suçlu göründüğünü söyleyebilir misin? Julia?" Heath gerilmişti, bakışlarını uzağa diktiği anda ifadesi şüpheyle dolmuştu. "Beni endişelendiriyorsun..."

Julia onu rahatlatmak ihtiyacıyla ellerini tuttu. Doğal olarak Heath'in aklına ilk gelen başka bir adamla görüştüğüydü. Eşlerinin onları aldattığı düşünülürse Julia'nın da aklına ilk bu gelirdi. "Hatalarım var Heath ancak seni asla aldatmam. Bu sana rahatlıkla verebileceğim bir söz."

Heath anında gevşedi. "O hâlde neden eli kurabiye kavanozundayken yakalanmış bir çocuk gibi görünüyor-

sun? Bir şey olmuş ve belli ki benim bilmemi istemiyorsun."

"Bu doğru," diye itiraf etti Julia. "Amanda sana söylememin daha iyi olacağını söyledi ve ben de aynı fikirdeyim."

"Tamam, söyle o zaman."

Julia sandalyesinde huzursuzca kıpırdanıp derin bir nefes aldı. "Laura ile görüştüm."

Heath'in gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. "Eski karımla mı?"

Julia başıyla onayladı.

"Neden? Hayatına yeterince acı getirmedi mi?"

Aklına ilk gelenin kendi kaybı değil de onun acısı olması Julia'nın yüreğini ısıttı. Amanda'nın verdiği tavsiye son derece doğruydu.

"İlk başlarda konuşmak zordu itiraf ediyorum ama gittikçe kolaylaştı."

"Düzenli olarak mı buluştuğunuzu söylüyorsun? Tanrı aşkına ne için?"

Heath bunu umduğu gibi karşılamamıştı.

"Laura, Eddie ve kızların arasının bozuk olmasına üzülüyor."

"Eddie," diye tekrarladı Heath sanki adı ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi yüzünü ekşiterek. "Bu yolu kendi çizdi, şimdi de yürümeli. Onun için hak ettiğinden fazlasını yaptın."

Julia aynı fikirdeydi. "Haklısın. Defalarca kızlarla onun arasında kalmaktan rahatsız olduğumu söylememe rağmen beni bu duruma o soktu."

"O hâlde neden devam ediyorsun?"

"Onun için yapmıyorum Heath, Hillary ve Marie için yapıyorum. Babalarına ne kadar kırgın ve öfkeli olsalar da onu hâlâ seviyorlar ve ona ihtiyaçları var. Michael ve

Adam benim yüzümden seninle bir şey yapmak istemeseler senin için ne kadar zor olurdu hayal edebiliyor musun? Bu seni ne kadar mutsuz ederdi tahmin edebiliyor musun? Bu doğru yönde atılmış bir adım ve zamanla çocuklarının benim yanımda kendilerini rahat hissetmelerini sağlayabilir."

Heath söylediklerine içtenlikle katılıyordu. "Bunun olması için her şeyi yapardım."

"Eddie de yapar ama onun gösterdiği çaba durumu daha da kötüleştiriyor. Gururu gözünü kör ediyor. Çok hevesli ve düşüncesiz ve ben amacının bu olmadığını biliyorum. Kızların Laura'yı kabullenmesini çok istiyor. Düğünün kontrolünü ele alması bile yanlış bir yardım girişimiydi. Gerçekten de hazırladığı oturma düzeninin hassas bir duruma çözüm olabileceğini düşündü." İstediği diğer her şey Hillary'yi üzmüştü ve haklıydı.

"Kızlar Lee ile bir ilgileri olmasını kesinlikle istemiyor," diye yorum yaptı Heath ve ne yazık ki söylediği doğruydu.

Ancak Laura kendine yol açıyordu. "O kadar emin olma. Laura ve ben kızlara doğru birkaç bebek adımı üstünde çalışıyoruz. Onlara mesajlar gönderiyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Özlü sözler, komik şeyler, bu arada kızlar henüz dönüş yapmadı ama onu engellemedi de."

"Lee'ye tavsiye mi veriyorsun?"

Julia evet anlamında başını salladı.

Heath onaylamıyor gibi görünüyordu. "Kızlar bu plana senin de dahil olduğunu biliyor mu?"

"Aman Tanrım, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Yine de ilerleme kaydetmişlerdi ve kızların öteki kadına karşı ördükleri beton duvarda küçük çentikler aç-

tıklarına memnundu. "Laura kendi çiçek dükkânı olan kuzenini Hillary'ye önerdi. Hillary düğün için hâlâ bir çiçekçi bulamadığı için ben de gidip bakmanın zararı olmaz dedim, hatta Blake son dakika gelemeyeceğini söyleyince onunla gittim. Çiçekçi düğün aranjmanları üzerine uzmanlaşmış ve Hillary kadını bir an önce elemeye hevesli olmasına rağmen ondan etkilenmişti."

"Onunla mı çalışacak?"

"Bilmiyorum. Kararı Blake ve o verecek."

Heath ikna olmamış gibiydi. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun aşkım."

"Biliyorum ama Eddie'nin onlarla yeniden ilişki kurabilmesi için kızlarımın ve babalarının buna ihtiyacı var. Bunu daha çok Hillary ve Marie için yapıyorum."

Heath kararını kabul etmişti ama tamamıyla hemfikir olmadığını görebiliyordu. Onu suçlamıyordu. Heath'in, Eddie'nin tarafını tutması için sebebi yoktu, yine de Laura ile güçlerini birleştirmelerinin işe yarayacağını hissettiğini anlamış gibiydi.

Julia tüm bunları düşünmesi için ona birkaç dakika verdi. Ardından, "Laura ve benim tahmin edebileceğinden çok ortak noktamız olduğuna kimse benden daha çok şaşıramaz," dedi.

Heath gözlerine baktı. "Bundan şüpheliyim."

"İkimiz de aynı erkekleri seviyoruz."

Heath hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, bak bunu kabul edeceğim."

"İkimiz de çocuklarımız için en iyisini istiyoruz."

Heath tereddüt etti. "Bu, çocuklarımızı bir araya getirip aralarındaki tatsızlığı çözmek istediğini söyleme şeklin mi?"

"Olursa harika olur."

"Şimdi gerçekten üstesinden gelebileceğinizden fazlasını istiyorsunuz."

"Ne kadar inançsızsın. Belki tek başımıza yapamayız ama Laura ve ben birlikte çalışırsak bunu başarma potansiyelimiz olduğunu düşünüyoruz."

"Bu mümkün mü bilmiyorum," diye fısıldadı Heath.

"Eğer birlikte kalacaksak-"

"Ki kalacağız," diye araya girdi Heath.

"Evet, kalacağız," diyerek onayladı Julia. "O zaman tüm kalbimle oğullarınla aramızın iyi olmasını umuyorum. Eğer Adam beni kabul ederse Michael'ın da zamanla kabulleneceğini düşünüyorum."

Heath başını salladı. "Bunu çok isterim Julia. Üzüleceğini bildiğimden sana söylemedim ama Michael ve Adam ikimizi öğrendiğinden beri ilişkimiz gerildi."

Julia'nın en çok korktuğu şey buydu, ne yapabileceğini bilmese bile Heath'in bunu daha önce söylemiş olmasını isterdi.

"Yani gördüğün gibi durum sadece Eddie ile ilgili değil. Laura ve ben bunun hepimiz için önemli olduğunu anladık. Hepimizin yaraları var ve bazıları çok derin. Onları iyileştirecek bir yol bulana kadar da kanamaya devam edecekler."

Heath yavaşça başını salladı. "Lee beni şaşırttı. Seni arayanın o olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet ve bunu Eddie'ye olan sevgisinden yaptı."

"Ve seninle oğullarımız arasındaki ilişkinin düzelmesine yardım etmeye istekli öyle mi?"

"Evet." Bu da üzerinde çalıştıkları diğer bir şeydi. Kolay olmayacaktı, bir gecede olmayacaktı. Ama önemliydi.

"Eddie'nin seni onunla aldattığını düşünürsek onunla birlikte çalışmaya istekli olmana şaşırdım."

"Ah Heath, Laura Eddie ile evlenmeseydi seninle asla tanışamazdım. Bence ona teşekkür etmem gerek."

Heath sırıttı ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Her şeyin olumlu yönünü görüyorsun."

"Bu babamdan öğrendiğim bir şey. Hayat tatsızlaşmaya başladığında ve hiçbir şeyin istediğim gibi gitmediğini düşündüğüm anlarda beni teselli eden oydu. Bana: *Böylesi daha güzeldir*, derdi.

"Bu sözleri boşanma evraklarını imzalarken kendi kendime fısıldadım, o zaman bana zorlama gibi gelmişti. Heath, seninle bu ihanet sayesinde tanıştık ve sahip olduğumuz, paylaştığımız şey Eddie ile sahip olduklarımın çok ötesinde."

28

Heath'in Julia ve Lee'nin tasarladığı bu plana dair umudu yoktu ama daha iyi bir fikri olmadığından dahil oldu. Elinden tek gelen bunun fiyasko ile sonuçlanıp ellerinde patlamamasını ummaktı.

Michael ve Adam, Julia ile ayrılma niyeti olmadığını öğrendiklerinden beri babalarına karşı mesafelilerdi. Heath Julia'ya karşı duygularını net olarak açıklamıştı. Oğulları da bu ilişkiyi kesinlikle onaylamadıklarını alttan alta ve pek de nazik olmayan bir dille ifade etmişti. Bu kadınla birlikte olarak kendini acı dolu bir dünyanın içine soktuğu konusunda babalarını defalarca uyarmışlardı. Heath de ne yaptığını bildiğini söylemişti ve çocukların onu ihtiyar bir aptal olarak gördüklerine dair bir izlenime kapılmıştı. Pekâlâ ihtiyar bir aptal olabilirdi ama aynı zamanda mutluydu da.

Kapı zili çaldı, omuzlarını dikleştirip Michael ve Adam'a kapıyı açtı. Seahawks'ın deplasman maçını birlikte izlemek için oğullarını çağırmıştı. Bundan ilk bahsettiğinde ikisi de gelemeyeceklerine dair düzinelerce bahane sıralamıştı. Geçen ay boyunca babalarının davetlerinin birkaçını geri çevirmişlerdi. Heath bir kez daha sormuştu ama bu kez sesi kelimelerden daha ikna edici olmalıydı ki çocukların ikisi de pazar akşamüstünü babalarıyla geçirmeyi kabul etmişti.

"Michael. Adam." İkisine de sarılıp sırtlarına vurarak içeri aldı. Biralar, bir kâse yer fıstığı ve başka atıştırmalıklar hazırdı.

"Ee baba, Hawks'ın 49ers karşısında şansı ne?"

"Hücum hattı Russell Wilson'ı koruyabilirse şansı olur," dedi Heath. Hep birlikte oturdular, çocukları birer bira aldı. Hepsi futbolu seviyordu ve yakın zamana kadar Seahawks'ın maçlarının çoğunu birlikte izlemişlerdi. Bunlar Heath'in oğullarıyla geçirdiği ve çok değer verdiği anlardı ve bugünün sonunda hâlâ onunla vakit geçirmeyi istiyor olmalarını tüm kalbiyle umuyordu.

Maç başlamadan on dakika önce Heath elinden geldiğince kayıtsız bir tavırla konuşmaya başladı, "Bu arada davet ettiğim başka konuk-"

"Julia değil, değil mi?" diye terslendi Michael.

"Baba eğer o geliyorsa o zaman Michael ve ben gideriz."

"Eğer bitirmeme izin verirseniz," dedi bakışlarındaki sinirini gizlemeye çalışarak.

"Tamam iyi. Özür dilerim." Konuşan Adam'dı.

"Bize katılması için birilerini davet ettim."

"Kim?" diye sordu Michael.

"Tanıdığımız biri mi?" diyen Adam'ın sesi şüphe doluydu.

Sorunun zamanlaması mükemmeldi. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kapı zili çaldı. Heath kalkıp Lee ve Eddie'yi karşıladı. Eddie ve annelerinin odaya girmesiyle oğullarının yüzünü kaplayan şok ifadesini gördü.

"Anne? Edward?" Michael sanki hayal gördüğünü sanıyormuş gibi soludu.

"Edward?" Adam annesini gördüğüne Eddie'yi gördüğüne şaşırdığı kadar şaşırmamış gibiydi.

Eddie'nin elini tutan Lee sanki bu tür şeyler her gün oluyormuş gibi gülümsedi. "Umarım babanızın bizi de çağırmasına kızmamışsınızdır."

"Sen futbol sevmezsin ki," diyen Michael annesinin Seahawks forması giydiğini görünce şaşırdı.

"Ailemle vakit geçirmeyi seviyorum ve eğer bu futbol maçı izlemek demekse o zaman ona da varım."

Ancak kimse maçı izlemiyordu. Bütün gözler yeni gelen çifte odaklanmıştı.

Sonunda ilk konuşan Michael oldu. Parmağını çevirerek Heath, annesi ve Eddie'yi işarete etti. "Bu ne zaman oldu?"

Lee, Michael'ın yanına oturdu. "Çok olmadı. Artık yetişkin gibi davranmanın zamanının geldiğine karar verdik. Ayrılmamızın üzerinden yıllar geçti ve bu düşmanlığı sürdürmenin saçma olduğuna karar verdik."

"Vay," diye fısıldadı Adam. "Tam bir sürpriz oldu."

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Michael babasına.

"Evet baba, bize haber verebilirdin."

"Doğru," diyerek ikisinin de gönlünü almaya çalıştı ama onları bekleyen başka sürprizler vardı.

Herkes maçı izlemeye döndü. Heath kimsenin dikkatini sahada olanlara verdiğini sanmıyordu.

"Heath, patlamış mısır var mı?" diye sordu Lee.

"Ah. Senin zaafını unutmuşum. Mikrodalgada pişen var. Uyar mı?"

"Elbette."

Heath mutfağa gitmek için kalktığı sırada Michael da ayağa fırladı. "Yardım edeyim." Bunu sanki mikrodalgada mısır patlatmak için iki kişi gerekmiş gibi söylemişti.

Mutfağa girdiklerinde Michael Heath'i mermer tezgâha dayadı. "Burada gerçekten neler oluyor?" diye sordu. "Annem ve Edward'la sebepsiz yere samimi olmazsın."

Oğlunun bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar akıllı olduğunu biliyordu. Açıkça itiraf etmese de Lee mutfağa girince rahatladı. "Michael bu Seahawks formasını bana kim aldı, asla tahmin edemezsin," dedi, iyice görebilmesi için formanın ön tarafını çekiştirerek.

"Noel Baba mı?" diye mırıldandı Michael alayla.

"Hayır, yeni arkadaşım."

"Bu aralar bir sürü yeni arkadaş ediniyor gibisin."

"Yeni ve eski arkadaşlar," dedi Lee Heath'e bakıp gülümseyerek. "Baban ve ben uzun yıllar evli kaldık. Boşanmamız da dostçaydı. O da ben de hayatlarımıza devam ettik, yani birbirimize mesafeli davranmamız için bir neden yok. Aynı fikirde değil misin?"

Michael parmaklarını saçlarında gezdirirken hayli huzursuz görünüyordu. "Sanırım öyle. Ben sadece bilirsin, babamın senin hayatından uzak durmaktan memnun olduğunu düşünüyordum, özellikle de artık Edward'la olduğun için."

Lee başını salladı. "Doğru ve sanırım Julia hayatına girmese hepimiz kendi yollarımıza giderdik. Julia her şeyi değiştirdi."

"Ve sanırım yeni arkadaşın Julia."

"Az önce ödül bebek kazandın oğlum. Sen düşündüğümden de zekisin. Zekâsını senden almış Heath," diyerek takıldı.

Adam da yanlarına geldi, böylece maçı izleyen sadece Eddie kaldı. Mısırlar patlamaya başladığı sırada kapı ikinci kez çaldı. Heath saatine baktı, gelenin Julia olduğunu biliyordu.

"Ben açarım," dedi Heath. "Lee mısırlarla sen ilgilenir misin?"

"Tabii."

Heath kapıyı açtı, Julia huzursuz ve endişeli görünüyordu. Tüm bunlar o ve Lee'nin fikri olsa da Julia'nın da kendisiyle aynı şüpheleri taşıdığını biliyordu. Heath uzanıp elini tuttu ve onu rahatlatmak için hafifçe sıktı. "Nasıl gidiyor?" diye fısıldadı Julia.

"Beklediğimiz gibi. İyi olacak," dedi fısıltıyla ama umdukları gibi gideceğinden emin değildi. Üstelik bu onların iyileştirme planlarının ilk adımıydı.

Julia yüzüne bir gülümseme yerleştirip Lee'ye doğru yürüdü. "Ah Tanrım, patlamış mısır."

Lee Julia'ya sarılıp bir sevgi gösterisi yaptı. "Herkes birbirini tanıyor sanırım."

Michael önce annesine, sonra Julia'ya baktı. "Biz tanıştık." Kelimeleri kısa ve hoşnutsuzdu.

Lee'nin yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. "Geçen birkaç hafta boyunca Julia ve ben birbirimizi tanımaya başladık. O gerçekten çok tatlı biri."

"İnanmıyorum," dedi ağabeyinin yanında duran Adam. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Yan yana duran iki kardeş popüler bir gece kulübünün kapısında duran korumalara benziyorlardı ve ifadeleri hiç dostane değildi.

"O zaman yanılıyorsunuz," dedi Lee oğullarına dik dik bakarak. Belli ki bu, çocukken yaramazlık yaptıklarında takındığı bir ifadeydi. "Bu kadar saçmalık yeter. Julia ve ben farklılıklarımızı bir kenara bıraktık ve sizden de aynısını yapmanızı bekliyoruz."

"Ama..."

"Aması yok. Heath Julia'yı seviyor ve ben de tüm kalbimle bu ilişkiyi onaylıyorum. Dahası ona kaba ve kötü davranmanızı kabul etmiyorum, bana ve babanıza gösterdiğiniz saygıyı o da hak ediyor."

"Hey, ya ben?" diye sordu Eddie.

"Ah elbette Edward da," diye ekledi. "Üzgünüm aşkım, seni ayırmak istemedim."

Michael ve Adam tüm olanlar inanılmazmış gibi bakıştı.

"Kabul etmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Julia. "Ama bir ortak noktamız var."

"Kesinlikle kızlarına olan sevgimiz değil," dedi Michael kısık ama duyulduğundan emin olacak kadar yüksek sesle.

Julia gülümsedi, Heath alınmadığı için minnettardı. "Hayır, bu şimdilik zor."

"Ne şimdi ne de sonra," dedi Michael sertçe.

"Michael," diye uyardı Heath kısık sesle.

"Ortak noktamız şu," diye devam etti Julia, "hepimiz babanızı seviyoruz ve önemsiyoruz. Birbirimizi bulmuş olmamız ne kadar çılgınca, değil mi?"

Heath yanına sokulup elini beline doladı. Başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Belli etmediysem söyleyeyim, bu kadına deli oluyorum," dedi oğullarına. "Ve ona bir şans verirseniz sizin de onu seveceğinizden eminim."

Julia, Michael ve Adam'a baktı. "Bana bir şans verecek misiniz?" diye sordu nazikçe.

Michael Lee'ye baktı. "Bu konuda emin misin anne?"

"Çok eminim."

Michael derin bir nefes alıp omzunu silkti. "Bunu düşünmem gerek. Ama ne karar verirsem vereyim kızlarının ikisiyle de bir ilgim olmasını istemiyorum."

Adam da aynı fikirdeydi. "Aynen."

Eric gecikmişti ama bu ilişkilerinde küçük bir sorundu. Carrie ile lobide buluşmak için anlaşmışlardı. Öğleden sonrayı Capitol Hill bölgesindeki Cal Anderson Parkı'nda bisiklete binerek geçirmeyi planlamışlardı. Neden geç kaldığını tahmin etmek zor değildi. Eric muhtemelen kendini müşterilerinden biriyle bir bilgisayar işine kaptırmıştı ve saatin farkında değildi. Gerçi eskiye göre daha iyiydi ve birlikte gezmeye gitmelerini dört gözle bekliyor gibiydi. Haftalardır buna benzer bir sürü maceraya atılmışlardı. Başlarda teklif getiren Carrie oluyordu. Carrie'nin şehir

çevresindeki bu özel parkurlardan hoşlandığını öğrenince bisiklete binmeyi Eric önermişti.

Carrie aramak yerine gidip onu kendi almaya karar verdi aksi hâlde çok geç olana kadar işe gömülebilirdi. Carrie'nin bu adama âşık olması hiç zor olmamıştı. Çalışmanın mecburiyet olduğunu düşünmeyen Justin'den çok farklıydı. Eric iyileşmekte olan bir işkolikti. Görüşmeye başladıklarından beri işle ilgili sorumluluklarından bazılarını devretmeye gönüllü olmuştu. Dairesinin dışında bir hayat yaşamak istiyorsa buna mecburdu. Daha geçen hafta bir yönetici asistanı tutmuş, maaş bordroları, vergiler ve Eric'in şahsen uğraştığı diğer işlerle ilgilenmesi için tam zamanlı bir yeminli mali müşavir işe almış, birlikte daha fazla zaman geçirebilmek adına kendine boş zaman yaratmıştı.

Carrie elinde bisiklet kaskıyla dairesine gitti. Kapının diğer tarafından gelen sesler duyunca durdu. Eric'le konuşan kişiyi tanıyamadı. Tek anlayabildiği ziyaretçisinin üzgün olduğuydu. Sesi tedirgindi ve bir yakınlaşıp bir uzaklaşmasına bakılırsa evin içinde dolaşıyordu.

Rahatsız edeceğini düşünüp bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldı.

Kapıyı açan Eric onu gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Sonra mı geleyim?" dedi Carrie fısıldayarak.

"Carrie mi?" diye seslendi Eric'in misafiri.

Eric içeri bakıp arkadaşına cevap verirken Carrie'yi içeri aldı. "Carrie, arkadaşım Michael ile tanış."

"Biz tanıştık sayılır," dedi Carrie. Michael'ı Eric'in ziyaretçisi olarak giriş yaparken görmüştü.

Michael gülümseyerek başını salladı. "Senin hakkında çok şey duydum Carrie. Şimdi resmen tanışınca Eric'in dairesinden çıkmaya neden bu kadar hevesli olduğunu daha iyi anladım. Aferin sana. Arkadaşımın vampire dönüşeceğinden korkmaya başlamıştım."

Carrie gülümsedi. "Sohbetinizi bölmek istemezdim."

"Sorun değil," diyen Michael bisiklet maceralarını geciktirdiğini fark etmiş gibiydi.

Gerçi Eric de çıkmak için hevesli görünmüyordu. "Michael da bana Seahawks maçından bahsediyordu. Anlaşılan annesi ve üvey babası, Julia ile birlikte Heath'e gelmiş."

"Julia teyzem de mi oradaydı?" Carrie şaşırmıştı. Bu gelişmeden haberi yoktu ve kuzenlerinin de bildiğini sanmıyordu.

Michael'ın yüzünü kaplayan tebessüm yok oldu. "Julia senin teyzen mi?" Cevap vermesini beklemedi. "Buna inanmıyorum." Ellerini öfkeyle yanlarına vurdu. "Bu aileden kaçış yok. Sanırım seni bu rahat işe konsiyerj olarak teyzen aldırdı-"

"Dur bir dakika," deyip arkadaşının sözünü kesti Eric. "Kimse Carrie'ye iş vermedi, işi o aldı ve işin rahat olmasına gelince bir gün onun yerine bak ve ne kadar kolaymış gör bakalım."

Michael'ın gözleri Eric'in onu savunmasına şaşırmış gibi kocaman açıldı.

"Ve bu aileden kaçma meselesi," diye devam etti Eric, "bir parçası olduğunu kabul etmen daha iyi olur."

Michael mizahtan yoksun bir kahkahayla karşılık verdi. "Herhalde Carrie'nin şeytan kuzenleriyle tanışmadın."

"Aslına bakarsan tanıştım."

"Kuzenlerim şeytan değil," diye araya girdi Carrie Hillary ve Marie'yi savunmak için. Daha fazlasını söyleyecekti ama Eric onu durdurdu.

Arkadaşıyla konuşmaya devam etti. "Annen Julia'ya bir şans vermeni istediği için bugün buraya geldin. Bunu sanki dünyadaki en kötü şeymiş gibi anlattın.

"Senin neyin var Michael? Yoluna devam etmektense bu öfkeye tutunmak daha mı önemli? Baban Julia'yı seviyor. İkisini birlikte görmüş olsaydın bunu sen de anlardın. Tavsiyemi mi istiyorsun, vereceğim. Başını gömdüğün çukurdan çıkar ve biraz erkek ol."

Carrie'nin ağzı açık kalmıştı. Daha önce Eric'i bu kadar uzun ya da bu şekilde konuşurken görmemişti.

Michael da aynı derecede şaşkındı.

"Dahası," diye ekledi Eric, "beni arkadaşlığımız ve Carrie ile ilişkim arasında bir seçim yapmaya zorlarsan kaybeden sen olursun."

Michael'ın şaşkın ifadesi hızla yerini şoka bıraktı. "Ciddi olamazsın. İlk okuldan beri arkadaşız. Söylediğinde ciddiysen-"

"Evet."

Michael duyduklarına inanmıyormuş gibi iki elini başının üstüne koydu.

"Michael-"

Michael elini uzatıp Carrie'yi susturdu. "Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Eric sen benim en iyi arkadaşımsın ve karakter analizini iyi yaparsın. Ama bu çok fazla."

Eric kolunu Carrie'nin beline doladı. "Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Michael'a.

Michael başını salladı. "Sanırım biliyorum."

Hemen daireden çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Carrie Eric'in kolları arasına girip onu tutkuyla öptü. Eric öpücüğüne karşılık verdi ve o nasıl bir şeydi! Şimdiye dek birkaç kez öpüşmüşlerdi. Ancak hiçbiri bu kadar içten, tutkulu ya da etkileyici değildi. Eric onu gerçekten önemsiyordu. Carrie de aynı şekilde hissediyordu. İlişkileri daha derin bir seviyeye ulaşmıştı ve Carrie daha mutlu olamazdı.

29

Julia pusu taktiğinin Hillary ve Marie'de işe yaramayacağından korkuyordu. Kızlarıyla babaları arasındaki durum Julia'yla Michael ve Adam arasındaki anlaşmazlıktan çok daha karmaşıktı.

Kızlar Julia'yı çok iyi tanıdığından onları davet edip çay ikram edemezdi. Bu kendini ele vermek olurdu. Laura planlarının işe yaraması için ne gerekiyorsa yapmayı önermişti. Aynı fikirde olmalarına rağmen Julia bu kısmı tek başına ele almanın daha iyi olacağından emindi. Laura daha sonra bir rol alabilirdi. Julia'nın kızlarına ulaşmasının en iyi yolu dürüstlük ve açıklıktı. Eğer her şey umduğu gibi giderse o zaman daha sonra hep birlikte Eddie ve Laura ile buluşabilirlerdi.

Carrie'yi ve kızları, en sevdikleri Thai restoranına öğle yemeğine davet etti. Kızlar memnuniyetle kabul etti. Cumartesi öğleden sonrası için bir saat kararlaştırdılar. Julia Heritage'dan ayrılmadan önce Heath ona moral konuşması yaptı, sıkıca sarılarak çok ihtiyacı olan gücü verip olumlu düşüncelerini paylaştı. Julia üç kızla konuşmak için kendini hazırlamış olsa da hâlâ tereddütleri vardı. Her şey kötü gidebilirdi ama aynı zamanda iki aile için bir dönüm noktası olabilir, kızlar ve Eddie arasında bir mucize yaratabilirdi.

Julia önden gitti. Önceki ziyaretlerinden onu tanıyan garson diğerlerini beklerken içmesi için bir demlik buharı üstünde yasemin çayı getirdi.

"Anne." Hillary ve Marie birlikte geldiler. Carrie birkaç dakika sonra onlara katıldı.

"Ne güzel düşündün," dedi Hillary ve çift kişilik koltukta kenara kayıp kardeşine yer açtı.

Hillary'nin son haberleri paylaşmaya hevesli olduğunu bilen Julia buluşmak için düğünle ilgili gelişmeleri öğrenme bahanesini kullanmıştı.

Restoranın menüsünü bildikleri ve her birinin favori yemekleri olduğu için kimsenin menüye ihtiyacı yoktu. Julia kızlara çay doldururken, "Düğün planları nasıl gidiyor?" diye sordu.

Hillary son gelişmeleri aktarırken gözleri parlıyordu. "Her şey yolunda gidiyor. Blake ve ben istediğimiz fotoğrafçıyı tuttuk. Teşekkürler anne, o çok iyi ve ayırdığımız bütçenin çok altında."

"Rica ederim," dedi Julia, gülümseyerek çayını yudumladı.

"Pasta sipariş edildi."

"Davet için yemek menüsü belli mi?" diye sordu Carrie.

"Evet. Tavuk ve somon bütçemize uygun olanlar ve tabii vejetaryen seçeneği de var."

"Ya çiçekler?" diye soran Julia kızını dikkatle incelerken Laura'nın kuzeninin dükkânına yaptıkları ziyaret sonrası ne karar verdiklerini merak ediyordu.

"Blake ve ben Laura'nın önerdiği yerle çalışmaya karar verdik," dedi kardeşine ve Carrie'ye bakarak.

"Laura mı?" diye sordu Carrie, "amcamın karısı olan mı? O Laura mı?"

Hillary başıyla onayladı. "Bana mesajlar gönderiyor. Neredeyse her öğleden sonra bir tane alıyorum."

"Sana da mı?" Marie'nin sesinde şaşkınlık vardı, bu da Julia'ya iki kardeşin bu konuda konuşmadıklarını gösteriyordu. Aslında ne kadar yakın oldukları düşünüldüğünde bu biraz şaşırtıcıydı.

Hillary başını salladı. "Laura'nın bir akrabasına ait olan şu çiçekçiye annemle birlikte gittik. Fiyatlar makul ve harika iş çıkarıyor. Annem kararı Blake ve bana bıraktı. Zor bir karardı ama Blake iyi bir çiçekçiyi geri çevirmenin aptallık olacağını düşünüyordu, özellikle de bütçemize bu kadar uygunken. Ben de onunla aynı fikirdeydim."

"Gerçekten Laura'nın tavsiye ettiği yerle mi çalışacaksın?" diye sordu Marie duyduklarına inanmıyormuş gibi.

Hillary utanmış görünüyordu ve eleştirilmeye hazırdı.

"Bu harika," diyerek kızını cesaretlendirdi Julia. Carrie ya da Marie'nin büyük kızı için hayli zor olan bu kararı baltalamalarını istemiyordu.

"Bekle," dedi Carrie bakışlarını Hillary'den Marie'ye çevirerek. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Laura'nın ikinize de mesaj attığını mı söylüyorsunuz? Bu ne zaman başladı?"

"Birkaç hafta önce galiba, neden?" Marie soruyu savunmaya geçercesine cevapladı. Ablasıyla bakıştı. "Sana da gönderdiğini bilmiyordum."

Hillary çatalını kaldırdı sonra yine bıraktı. "İlk mesaj geldiğinde ve Laura'dan olduğunu gördüğümde onu engellemeyi düşündüm."

"Neden yapmadın?" diye sordu Carrie.

Hillary nedenini bilmiyormuş gibi görünüyordu. "Ben... muhtemelen yapmalıydım. Blake'e okuttum. Laura'nın çaba gösterdiğini söyledi ve ben de babamla aramız yeterince kötü olduğundan engellemedim."

"Bir şey yazdın mı?"

"Hayır," dedi Hillary.

"Ben de," dedi Marie. "Bilirsin bir seferlik bir şey sandım."

"Ben de başta öyle düşündüm. Ama ertesi gün ve sonraki günler yine geldi ve sonunda bir baktım o saçma

esprileri falan dört gözle beklemeye başlamışım. Asla annelik yapmaya çalışmadı. Kişisel olarak verdiği tek öneri çiçekçi kuzeninin adıydı."

"Bende de durum aynı," dedi Marie. "İlk mesajı tesadüfen attığını varsaydım. Görmezden gelmeye karar verdim ama sonra her gün aksamadan gelmeye başladı."

"Sen cevap verdin mi?" diye sordu Hillary meydan okur gibi.

Marie suçlu bakışlarla, "Evet, bir kez," dedi.

"Ne dedin?" Carrie meraklanmıştı. Herkes Hillary ve Marie'nin üvey anneleriyle bir şey yapmak istemediğini biliyordu.

Marie tek omzunu kaldırıp gönülsüzce omuz silkti. "Bana bir karikatür gönderdi ve çok komikti. Yani yüksek sesle güldüm. Ve cevap olarak, Komikmiş, yazdım. Sadece bir kez."

Carrie Julia'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun Julia teyze?"

Laura ve Julia arasındaki düşmanlık göz önüne alındığında bu mantıklı bir soruydu. Julia nasıl olduğunu anlamasa da belli ki Carrie söylediğinden fazlasını biliyordu.

"Neden bir şey düşüneyim ki? Laura'yı size ulaşması için teşvik eden benim."

Sözleri masanın ortasına bomba gibi düştü.

"Ne?" Hillary ve Marie aynı anda bağırdı.

Julia minik fincanını bırakıp herkesin bir numaralı yuva yıkıcı olarak düşündüğü kadınla konuşması önemsiz bir şeymiş gibi başını salladı. Kızları ağızları bir karış açık şaşkınlıkla bakarken açıklamaya başladı.

"Birkaç hafta önce Laura benimle buluşmak istedi. Babanla yaşadığınız olaydan kısa süre sonraydı," dedi Hillary'ye bakarak. "Gidip gitmeme konusunda tereddütüm vardı ve teklifini geri çevirme niyetindeydim ama sonra

bunu ben yapmazken sizden bağışlayıcı olmanızı isteyemeyeceğimi anladım. Ne düşüneceğimi bilemeyip kabul ettim."

Julia kızların etkilendiğini görebiliyordu, bunun üzerine devam etti. "Laura da benim gibi gergindi. Evet, aramızda bir düşmanlık vardı ama itiraf etmeliyim ki benimle buluşmayı istemesi onun için de çok zor olmalıydı."

"Küstah kadın," diye mırıldandı Marie babasının sıklıkla kullandığı kelimeyi kullanarak.

Julia ilk buluşmalarının ne kadar garip olduğundan ve o zamandan beri olanlardan bahsetti. Bu haberin kızları üzerinde bıraktığı etkiyi izledi. "Laura Eddie'nin siz kızlarla ilişkisinin düzelmesi için elinden geleni yapmayı teklif etti ve düğüne gelmeyeceğine dair söz verdi."

"O gelmezse babam da gelmez," dedi Hillary başını sertçe sallayarak.

"Ben de böyle söyledim," dedi Julia. "Ayrıca size ulaşmak neden hiç çaba göstermediğini sordum. Belki de denemesinin bir noktada faydası olurdu."

"Ne cevap verdi?" diye sordu Marie bariz bir merakla.

Julia kızının ilgisinden memnundu. "Laura reddedilmekten korktuğunu söyledi."

"Evet, doğru," dedi Carrie meydan okurcasına. "Korkmalıydı."

Hillary kaşlarını çattı. "O mesajları göndermeye başlamasını tavsiye eden sendin, değil mi anne?"

Julia yanıtlamadan önce iç çekti. "Muhtemelen ona yardım etmeyi kabul etmemeliydim diye düşünüyorsunuz. Mesele şu ki Laura nereden başlayacağını bilmiyordu. Onun kızları değil oğulları var ve çaresiz durumdaydı. Ben sadece ilk birkaç mesajı yazmasına yardım ettim."

"Artık yakın arkadaş falan mısınız?" diye sordu Hillary.

"Pek değil. Birkaç kez buluşup konuştuk ve herkesi bir araya getirmek için birkaç plan yaptık."

Kızların yüzündeki şaşkın ifade neredeyse gülünçtü. Garsonun o sırada gelmesi iyi oldu. Siparişlerini alırken kızların Julia'ya hipnozdaymış gibi diktiği bakışların dağılmasına neden oldu.

"Doğru mu duydum?" diye sordu Hillary. "Babam, Laura ve berbat oğulları aynı anda Heath'in evinde miydi?"

"Aynı dairede?" diye sordu Marie.

"Aynı odada?" diye ekledi Hillary.

"Evet."

"Kan var mıydı?"

Julia güldü. "Hayır. Michael ve Adam, Laura ve benim farklılıklarımızı bir kenara bıraktığımızı görünce düşünmek için zaman istediler. Michael aradığında-"

"Aradı mı?" diye bağırdı Carrie. "Ne dedi?"

Julia'nın kafası karışmıştı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Ben... uzun hikâye, sen devam et, ne dedi?"

"Heath'in oğullarının ikisi de bana bir şans vermeyi kabul etti.

Marie burnundan soludu. "Sana bir şans vermeleri ne yüce gönüllülük."

"Bu şartlar altında öyle," diyen Julia, Michael ve Adam'ın geçmişteki acıları ve küskünlükleri geride bırakmaya istekli olmalarını göz ardı etmeyi reddetti.

"İşin özeti Hillary," dedi dikkatini büyük kızına çevirerek. "Baban ahmak olabiliyor. Laura da bunu benim gibi biliyor ve çaresizce bir şey yapmak istiyordu... Onun hatalarını telafi edebilmek için yardımı dokunacak herhangi bir şey."

"Babam ahmaklık edebiliyor," diyerek katıldı Marie.

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandı Hillary.

Julia konuşmanın iyi gidiyor olmasından memnundu. "Arkadaşlarını davet etmek ve oturma düzeni ayarlamak gibi saçma fikirleri yardımcı olmaya yönelik beceriksiz bir girişimdi," dedi. "Baban kimseyi gücendirmek istemiyordu. İçinde bulunduğumuz şartlarda herkesi rahat ettirebilecek bir yol aradığına içtenlikle inanıyorum."

"Tamam, buna inanabilirim ama Heath'i dışarıda bırakması, bu seni gücendirirdi ve kesinlikle yanlıştı."

"Babanız ve Heath'in sorunlarını hallettiğini duymak hoşunuza gidebilir. Beraber golf falan oynayacak değiller ama birbirlerine sıcak davranıyorlar."

"Babam Heath'e özür borçlu."

Carrie gözlerini kısıp sordu, "Bakalım doğru anlamış mıyım? Julia teyzem ve Laura konuşuyor. Arkadaş olduğunuzu söylemek abartmak olur mu?"

"Hiç de olmaz," dedi Julia.

"Ki bu aklımı başımdan alıyor."

"Sırf seninkini mi?" diyerek başını salladı Hillary. "Hepimizin aklını başından alıyor."

"Ve," diye ekledi Carrie heyecanla, belli ki aklındakini unutmak istemiyordu. "Heath'in oğulları Julia teyzemin babalarıyla olmasını kabul etti."

"Ayrıca," diye ekledi Marie, Carrie sözünü bitirmiş gibi görününce, "Babam ve Heath birbirlerini öldürmekle tehdit etmiyor."

"Hiç bu kadar ileri gitmedi." Julia onları düzeltme gereği duymuştu.

"Vay canına, tüm bunlar sindirmek için çok fazla," diye homurdandı Hillary.

"Bir de bana sor," dedi Marie.

Yemekleri geldi. Julia'nın kızları ve Carrie böylesi şaşırtıcı haberlerin ardından yemek yemelerinin istenmesine şaşırmış gibi dumanı tüten tabaklarına baktı.

Julia çatalına uzandı.

"Buradan sonra nereye gideceğiz?" diye sordu Marie.

Julia ilk lokmasını yutup köri ve fesleğenin tadını çıkardıktan sonra cevap verdi. "Buna siz karar vereceksiniz."

Hillary sanki milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. "Babam ağlamış mı?" dedi az önce yaptıkları konuşmayı hatırlayarak. "Babamı ağlarken hiç görmedim, babası öldüğünde bile."

"Bu yaşadığı karmaşa yüzünden ne kadar kötü hissettiğini gösteriyor, değil mi?" diyen Julia kızının kendi çıkarımını yapmasına izin verdi.

Hillary cevap vermedi. Çatalına uzandığı sırada telefonu mesaj geldiğini belirten sesi çıkardı.

Marie'ninki de aynı anda çaldı.

Julia mesajın Laura'dan geldiğini biliyordu.

Hillary ve Marie telefonlarına uzandı. Mesajı okudukları anda birbirlerine baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Carrie.

"Laura'dan," dedi Marie.

"Benimki de," dedi Hillary.

"Yeni bir karikatür mü?"

"Hayır. Marie ve beni akşam yemeğine çağırıyor."

"Gidecek misiniz?"

Üçü de tavsiye istermiş gibi ona döndüğünde Julia hâlâ yemeğini yiyordu.

"Anne? Gitmeli miyiz?"

"Bana bakmayın," dedi Julia. "Bu sizin kararınız."

"Ama..."

"Aması yok."

"Fikrimi merak eden varsa," dedi Carrie, "gitmelisiniz ve ben de sizinle geleceğim."

30

Carrie, Laura'ya akşam yemeğine giderken kuzenlerine eşlik etmek için ısrar etmesine neyin neden olduğunu bilmiyordu. Teklifi yaptığı anda fikrini değiştirmişti ama o andan itibaren Hillary ve Marie onsuz gitmeyeceklerini söylediler. Anlaşılan moral desteği olarak onlara katılacaktı.

Hillary, Laura'ya cevap yazıp Carrie'nin de onlarla geleceğini bildirdi. Cevabı bunun bir paket anlaşma olduğunu gösterecek şekilde yazmıştı. Mesajı gönderdikten kısa süre sonra Laura tamam deyip Eddie amcanın da ısrarla orada olmak istediğini ve bir restoranda buluşmak yerine eve gelmelerinin daha iyi olacağını yazdı. Bu mesajdan sonra üçü kendi aralarında uzunca bir tartışma yaptı, Laura'nın Carrie'nin de katılmasını memnuniyetle karşıladığını görerek kabul etmeye karar verdiler.

Aynı günün akşamı üçü birlikte yola çıktı, arabayı Hillary kullanıyordu. Blake de davet edilmişti ama ne yazık ki son dakika iptal edemeyeceği bir programı vardı.

En azından öyle söylemişti.

Carrie, Blake'in aralarına karışmadan önce Hillary'nin babasıyla barış yapmasını istediği izlenimini edinmişti. Carrie, baba kızın geçmişine bakarak onun çekincesini anlayabiliyordu.

Babalarının evlerine vardıklarında Hillary tek katlı lüks evin önündeki kaldırıma park etti. Carrie ne Hillary

ne de Marie'nin bu geceye kadar babalarının evine ayak basmadığını biliyordu.

Hillary motoru durdurdu ama kimse arabadan inmek için hamle yapmadı.

"Buna hazır mısınız?" diye sordu Marie ortaya.

"Bilmiyorum," diye itiraf eden Hillary'nin sesi kararsız çıkmıştı.

"Laura kötü bir aşçı mı?" diye sordu Carrie havayı yumuşatma umuduyla. "Bu yüzden mi tereddüt ediyorsunuz?"

"Ah Tanrı aşkına, bunun yemekle ilgisi yok Carrie," diye çıkıştı Hillary.

Carrie kıkırdadı. "Biliyorum. Hadi, sanırım babanızı perdeyi aralayıp dışarı bakarken gördüm." Böyle bir şey görmemişti ama onları kımıldamaları için teşvik etmezse kuzenlerinin bütün gece arabada kalmalarından korkuyordu.

"Haklısın. İçeri girmeliyiz." Kapısını ilk açan Marie oldu.

"Milyonlarca yıl düşünsem bunu yapacağımızı tahmin etmezdim," diye mırıldandı Hillary. Sesi hâlâ kaygılıydı.

Carrie, kuzenlerinin babalarıyla ilişkilerini onarmayı çok istediklerini hissediyordu ama gurur ve ihanet duygusu onları engelliyordu. Hillary ve Blake nişanlandıklarını duyurduktan sonra ikisi de çok yol kat etmişti.

Ön kapıya vardıklarında daha çalmalarına fırsat kalmadan kapı açıldı. Eddie amca gülümseyerek girişte duruyordu.

"Selam baba," diye fısıldayan Marie'nin sesi duygulandığı için çatallanmıştı.

Eddie amca kollarını açtı ve Marie doğruca kollarına koşup ona sarıldı. Carrie'nin amcası son altı yıldır bunu bekliyor ve bu an için dua ediyormuş gibi kızına sımsıkı sarılıp gözlerini kapattı.

Marie'yi bıraktıktan sonra kuzeni geri çekildi. Eddie amca bakışlarını Hillary'ye çevirdi, gözünde yaşlarla kollarını iki yana açtı.

Hillary duraksadı, Carrie yanlışlıkla yapmış gibi onu arkadan dürtüp sırtından itti.

Hillary sendeleyerek babasına doğru gitti ve Marie'nin ardından kendisine sarılmasına izin verdi.

Amcası ve kuzeni ayrıldıktan sonra Carrie Eddie'nin gözlerindeki yaşları fark etti. Eddie yanaklarından süzülen damlaları sildi. Burnunu çekerek kocaman gülümsedi.

"Kızlarıma bir daha sarılma şansı bulamayacağımı düşünüyordum," dedi, kelimeleri fısıldayarak söylerken sesi titriyordu.

"Bunu hiç kolaylaştırmadın baba," diye hatırlattı Hillary.

"Biliyorum. Biliyorum. Üzgünüm. Ben asla-" Hillary sözünü kestiği için cümlesini tamamlayamadı.

"Lütfen baba, başka bir şey söyleme."

Eddie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Neden?.. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Anladım, pişman oldun, yine de ne zaman ağzını açsan işleri daha kötüleştiriyorsun. Bu yüzden üzgün olduğunu kabul edip burada bırakalım."

"İşte akıllı bir kız," dedi Laura kapıya gelirken. Eddie'nin yanında durup hafifçe gülümsedi. "Hepinize evimize hoş geldiniz demek istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Marie.

"Ve Hillary nişanınız için tebrik ederim."

Kuzeni kasıldı ve gergin geçen birkaç saniyenin ardından çenesini hafifçe kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Blake ile ne zaman tanışacağım?" diye sordu Eddie amca. "Eğer kızımla evlenecekse o zaman o genç adamla birebir sohbet etmek isterim."

Laura kolunu kocasının koluna geçirdi. "Bebek adımları Edward. Bebek adımları. Hillary hazır olduklarında tanıştıracaktır."

"Doğru," diyerek başını salladı Eddie. "Bebek adımlarını hatırlamam lazım... Minik adımlar, her seferinde küçük bir tane."

"Ben Carrie," dedi Carrie kimse onu tanıtacakmış gibi görünmeyince.

"Hoş geldin, Carrie. Üçünüz birbirinize çok benziyorsunuz, kardeş gibisiniz."

"Bunu çok duyuyoruz," dedi Carrie ve bu doğruydu. Ailede benzerlik çoktu.

"İçeri girin lütfen," dedi Laura ve onları salona doğru yönlendirdi. Salon çok zevkli döşenmişti ama Julia teyzenin döşeyeceği türden değildi. Laura bu konuda Julia kadar başarılı değildi.

Şömine rafında Laura'nın oğullarıyla, Hillary ve Marie'nin tek ve birkaç tane de kızlarla amcasının resimlerinin bulunduğu çerçeveler vardı.

Fotoğrafları tek fark eden Carrie değildi. Eddie amca akıllarını okuyormuş gibi konuşmaya başladı, "Hayır, o resimleri bugün koymadım. Laura'yla bu eve taşındığımızdan beri oradalar."

Laura'nın adının geçmesiyle Hillary ve Marie dikkatlerini öteki kadına çevirdi. Carrie ne istediklerini bilmiyordu ama onun konuşmasını bekliyor gibiydiler.

Laura koltuk kenarına oturup kolunu Eddie'nin omzuna koydu. "Hepimizin kötü bir başlangıç yaptığının farkındayım ve babanızla aranızın açılmasına neden olan söylediklerim ve yaptıklarım için özür dilerim. O ikinizi de çok seviyor."

"Ona söylediğin ve yaptıkların için annemden özür diledin mi?"

Laura'nın yanakları kızardı. "Evet ve Julia o kadar zarif bir kadın ki beni bağışladı. Stresli bir zamandı ve ben hatalı davrandım. Sizin de beni affedebilmenizi umuyorum. Ve umarım bana ikinci bir şans verirsiniz."

Kimse konuşmadı, Carrie ne olacağını merak ediyordu. Julia ve Laura'nın çabalarının boşa gittiğini düşündüğü sırada Marie konuştu.

"Ben denemek isterim."

Eddie amca Hillary'ye baktı. "Ya sen?" diye sordu.

Carrie, amcasının sesinde özlem ve endişe duydu, sanki hem korkuyordu hem de umutluydu.

Hillary başını salladı. "Annem geçmişi arkasında bırakabiliyorsa ben de yapabilirim."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Laura.

Carrie emin değildi ama öteki kadın ağlamamak için kendini tutmuş olabilirdi.

"Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Hillary sertçe. "Oğullarınızla bir şey yapmayı istemiyorum."

Eddie amca kahkaha attı.

"Komik değil baba."

"Haklısın. Michael ve Adam siz ikiniz için aynı şeyi söylememiş olsaydı komik olmazdı."

Hillary eğlenmiyordu. "Cehenneme kar yağmasıyla bizim aramızın düzelmesi ihtimalinin aynı olduğunu bilmelisin. Alınma Laura ama oğulların..." Doğru kelimeyi bulamıyor gibiydi.

"Barbar," dedi Marie.

"Alınmadım," dedi Laura. "Konu beni korumak olduğunda ikisi de alfa erkeklere dönüşüyor. Normalde kedi gibidirler."

"Sokak kedilerini kast ediyorsun, değil mi? Vahşi olanları."

Laura makul davranıp gülümsedi. "Böyle diyebilirsiniz. Endişelenmeyin kızlar, Michael ve Adam da sizin gibi

birbirinizden uzak durmanız gerektiğini düşünüyor. Belki bir gün-"

"Hiç sanmam," dedi Hillary.

Konuşmanın çıkmaz bir sokağa girebileceğini fark eden Carrie, "Yemek için yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Teşekkürler Carrie, her şey hazır."

Yemek çok güzel geçti, sohbette Hillary, Marie ve düğünden konuştular. Tatlı servisi yapılmaya başladığı sırada Eddie amca Hillary'ye baktı.

"Düğüne katılmamamı istersen anlarım. Önemli olan sen ve Blake'in mutluluğu. Seni seviyorum ve baban olmaktan gurur duyuyorum. Artık aramızdaki buzları kırıp konuşabildiğimize göre ilerleyebilmemiz için dua ediyorum. Laura aptalca şeyler yapmamam konusunda bana yardım edeceğine söz verdi ve ben de iyi bir baba, iyi bir kayınpeder ve günün birinde mümkün olan en iyi dede olmak için elimden geleni yapacağım."

Carrie gözleri yaşaran Hillary'nin yutkunmakta zorlandığını fark etti. "Blake ve benim düğünümde olmanı her şeyden çok isterim baba."

Eddie amca Laura'ya baktı.

"Ve Laura..." Hillary duraksadı, Carrie bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. "Eğer istersen seni de görmek isterim."

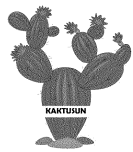
Laura başını sallarken Carrie bir kez daha öteki kadının gözyaşlarını tuttuğunu görebiliyordu. "Teşekkürler," diye fısıldadı Laura Eddie'ye gülümseyerek.

Carrie bunun büyük bir an olduğunu biliyordu. Elbette Eddie amca, Hillary ve Marie'nin gidecek uzun yolu vardı. Yol daima düz olmayacaktı. Yine de kuzenlerinin babalarını yeniden hayatlarına aldıkları için mutlu olduk-

larından ve Laura'ya bir şans verme konusunda ciddi olduklarından emindi.

Zaman gösterecekti.

Ve elbette düğün gösterecekti.

31

Hillary ve Blake'in uzun süredir beklenen düğün günü gelmişti. Julia duygusal karmaşa içindeydi. Kilisedeydiler, Hillary, kız kardeşi, Carrie ve diğer nedimelerle birlikte sunağın yan tarafındaki bir odada giyiniyorlardı.

Gelinlik mağazası Hillary'nin giyinmesine yardım etmesi için bir kadın göndermişti. Nedimeler ve diğer herkesle oda kalabalıklaşmıştı. Kendilerine ihtiyaç olmadığını gören Julia ve Amanda koridorda sessiz bir köşe bulup bir banka oturdular. Julia gözyaşlarını kontrol etmekte zorlanıyordu.

Amanda ona bir mendil daha verdi ve Julia yaşların yanaklarından akıp makyajını bozmaması için göz altlarını kuruladı. Makyözün önünde bir saat oturduktan sonra kadının çıkardığı işi bozmamaya kararlıydı.

"Daha şimdiden bu kadar ağlıyorsan törende ne yapacaksın?" diye sordu Amanda dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Sen bekle," diye uyardı Julia parmağını kardeşine doğru sallayarak. "Carrie gelin olduğunda bakalım nasıl tepki vereceksin."

"Annemizin düğünlerimizdeki hâlini hatırlıyor musun?" diyen Amanda Julia'ya annelerinin her ikisinin düğünündeki tepkisini hatırlattı. "Sanırsın cenaze törenindeydi."

"Ve ikimiz de asla annemiz gibi olmayacağımıza söz vermiştik," dedi Julia bir yandan gülüp bir yandan ağlarken.

"Ayna ayna, söyle bana, annemize mi benzedik sonunda?" dedi Amanda melodik bir sesle.

Julia kahkaha attı. "Ah, kesinlikle."

Eddie geldi, smokini ve kolalı beyaz gömleği içinde rahatsız görünüyordu. Normalde golf sahasına uygun giysiler giyerdi ve bu onun her zamanki tarzı değildi. Julia ve Amanda'nın önünde gergin gergin volta attı.

"Hillary daha giyinmedi mi?" diye sordu.

"Sabırlı ol Eddie." Herkesin yerini almasına daha yarım saat vardı.

"Neden gerginsin?" diye takıldı Amanda.

Eddie adım atmayı kesip parmaklarını özenle taranmış saçlarında gezdirdi. "Bilmiyorum, gerginim işte. Kollarımda tuttuğum yeni doğmuş bebeğimin evlenmek üzere olduğuna inanmak zor."

"Biliyorum," diye fısıldadı Julia kardeşinin tuttuğu kutudan bir mendil daha alırken. Burnunu çekti. "Bu çok saçma. Bu mutlu bir gün."

Julia'ya göre bugün umduğundan da mutlu bir gündü. Şimdi bile iki aile arasındaki kırılgan ateşkese güvenmekte zorlanıyordu. O ilk zor adımı atıp onunla temasa geçtiği için Laura'ya minnettardı. İki aile için yeni başlangıcın fitilini ateşleyen bu olmuştu.

Julia'nın kızlarıyla babalarının arasını düzeltmeye yönelik çabalarına karşı bu imkânsız gibi görünen görevi aklına gelecek son kadın başarmıştı.

Laura yanlarına geldi, pas rengi elbisesi içinde çok hoş görünüyordu. Julia bir zamanlar öteki kadın fikrine tahammül etmekte bile zorlanıyordu. Bugünlerdeyse Laura'yı çok farklı görüyordu. Asla yakın arkadaş olmayacaklardı ama şükürler olsun ki güvensizlik ve kırgınlıklar bitmişti. Julia'ya göre bu görüp görebileceği modern zamanlar mucizesine en yakın şeydi. Artık tek umudu

gelecekte bir gün çocuklarının da birbirlerine karşı aynı hoşgörüyü gösterebilmesiydi.

Törenin başlaması için her şeyin hazır olduğu bildirildi. Laura gidip Heath'in karşısındaki sıraya oturdu.

Hillary göründüğü anda Julia güzel kızına sevgiyle baktı ve ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Anne," dedi Hillary gülerek. "Neden ağlıyorsun?"

Julia konuşabilecek durumda olmadığından başını sallamakla yetindi. Hissettikleri küçük kızının güzel bir kadına dönüştüğünü görmekten fazlasıydı. Tüm ailesi oradaydı ve burada sevgiden başka bir şey yoktu. Kırgınlıklar bitmiş, yeniden bir aile olmuşlardı; belki geleneksel anlamda değildi ama yine de bir aileydiler ve sevgiyle dünyaya getirdikleri kızının etrafında toplanmışlardı.

"Baba?" dedi Hillary iç çekerek. "Sen de mi?"

Eddie gözlerini kuruladı. Julia'nın onca yıl Eddie'yle evli kalmasının nedeni benzer düşüncelere sahip olmalarıydı. Gözyaşları Hillary ve Marie'nin Laura'yı kabullenmesi ve ikisiyle de bir ilişki kurmaya istekli olmalarının minnettarlığıyla akıyordu.

"Sen çok... güzelsin," diye fısıldadı Eddie kesik kesik.

Hillary sözlerine güldü. "Bu gelinliğe ne ödediğini düşünürsek olmalıyım."

"Her kuruşuna değdi."

Amanda gidip Robert ve arkadaşlarının yanına oturdu. Nedimeler Julia'nın arkasına sıralandı. Önce Blake'in büyükannesinin oturmasını beklediler, ardından Julia Blake'in küçük kardeşiyle birlikte kilisenin önüne doğru yürüdü, hemen arkasında Blake'in annesi ve diğer kardeşi vardı. Blake'in sağdıç olan ikiz kardeşi Bradley sunakta Blake'in yanındaydı.

Orgda geleneksel gelin giriş müziği olan *Pachelbel Kanonu* çalmaya başladı, nedimeler ve baş nedimenin ar-

dından babasının kolunda olan Hillary yavaşça sunağa doğru yürümeye başladı.

Heath Julia'nın eline uzanıp sıkıca tuttu. İçinde beklemediği yoğunlukta bir mutluluk hisseden Julia ona gülümsedi.

Baba kız Blake'in yanına vardıklarında Hillary babasına döndü ve geleneksel öpücük yerine Eddie'ye sarılıp fısıldadı. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Hep sevdim. Hep seveceğim."

Hillary ve Blake yeminlerini ederken Julia genç bir gelin olarak Eddie'nin yanında durduğu yıllara gitti. Birbirlerine âşıktılar, kendi hayatlarını kurmaya hazırdılar. Aşklarının ömür boyu süreceğini düşünmüşlerdi. Dönüp Eddie'ye baktığında onun da kendisine baktığını fark etti.

O an çok değerliydi, bir zamanlar tüm varlığıyla sevdiği adamı görmek ve kaybın üzüntüsünü hissetmemek. Asla boşanmak istememişti, aralarının düzelmesi için seve seve uğraşırdı ama öyle olması gerekmiyordu. Babasının sıklıkla hatırlattığı gibi: *Böylesi daha güzeldi.* Ve bu doğruydu.

Bakışlarını Eddie'den ayırıp Heath'e çevirdiğinde Heath'in dikkatle ona baktığını ve ardından gözlerini Eddie'ye çevirdiğini gördü. Eddie'yi geri istediğini sanmasın diye ona doğru eğilip kolunu beline doladı. Heath'in gözlerinde milyonlarca soru vardı.

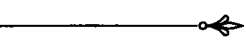
"Seni seviyorum," dedi Julia sadece dudaklarını kıpırdatarak.

Heath'in çatık kaşları anında gevşedi, gülümsedi. "Seni seviyorum," diye karşılık verip kolunu Julia'nın omzuna attı. Julia başını koluna yasladı.

Hayatında her şey yolundaydı. Aşkı yeniden bulacağını sanmıyordu ve Heath'in de aynı şekilde düşündüğü-

nü biliyordu. Bir başkasını bulmayı beklemedikleri anda karşılaşmaları kaderdi.

Boşandıkları eşlerinin birbirleriyle evlendiklerini öğrenmenin şaşkınlığı ikisini de fena hâlde sarsmıştı. Bir süre bocalamışlar, sonra ilişkilerinin başkaları tarafından yönetilemeyeceğine karar vermişlerdi.

Tören bittikten sonra Heath'le Julia kutlama yemeğine gitmek için arabaya gittiler. Heath, Julia'nın yolcu koltuğuna oturmasına yardım edip kendi sürücü tarafına oturduktan sonra ona baktı.

"Güzel bir törendi."

"Öyleydi," dedi Julia.

"Düşünüyorum da... Bilirsin, bunu bazen yapıyorum ve sanki yani, ikimiz gayet iyi gidiyoruz ve yani..."

"Heath? Tanrı aşkına neyin var?" Kekeliyor ve hiçbir fikri olmadığı hâlde sürekli "yani" deyip duruyordu. "Sorun ne?"

Heath başını koltuk başlığına dayadı ve derin bir iç çekti. "Gerginim."

"Seni endişelendiren ne?"

"Bu," dedi sanki bu tek başına her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Düğün yemeği yüzünden mi? Her şey hazır. Oturma planına göre yan yanayız ve-"

"O değil," diyerek sözünü kesip elini gelişi güzel salladı. "*Bu.*"

"T-a-m-a-m," dedi Julia kelimeyi uzatarak. "Ancak *bunun* ne olduğunu bilmiyorum."

Heath öne eğilip alnını direksiyona dayadı. "Berbat ettim, özür dilerim. Söylemek istediğim her şeyi planlamıştım ve şimdi zamanı geldi ama tek kelime edemiyorum, dilim tutuldu."

"Derin bir nefes alıp baştan başlasan," diye önerdi Julia.

Heath söylediği gibi yaptı. "Elime yüzüme bulaştırdım. Beni bağışla."

"Bağışlanacak bir şey yok Heath. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Heath başını salladı, derin bir nefes aldı ve yeniden başladı. "İkimizin de kendi hayatları olduğunun farkındayım ve bu iyi."

"Evet, öyle."

"Mesele şu ki senden uzak geçen her dakika bana çok uzun geliyor. Seni günün her ânı yanımda istiyorum."

"Bu harika olurdu ama mümkün değil."

"Evli olsaydık mümkün olurdu."

Yani *bu* buydu! Söylemeye çalıştığı şey buydu. Julia anlayışsız gibi davranmak ya da varsayımlarda bulunmak istememişti.

"Sana olan sevgimden öte önemli olan başka şeyler olduğunun farkındayım," diye devam etti. "Çocuklarımız birbirlerinden hoşlanmıyor. Ancak sabırlı olursak bunun zamanla düzeleceğine inanmak istiyorum. Senin daireni satman gerekecek ve sonra mali durumlar birleşecek ya da birleşmeyecek, sen hangisini istersen. İkinci evlilikler karmaşık olabilir. Konu şu ki Julia, birlikte olmamız gerektiğine seni ikna etmek için önüme çıkan tüm engelleri aşmaya hazırım. Sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum derken ciddiydim. Seni seviyorum ve hayatımın kalanında yanımda olmanı istiyorum."

Durdu, cevabını duymak için sabırsızlıkla beklerken derin bir nefes aldı.

Evlenme teklifi beklenmedik ve düşünülmesi gereken çok şey olsa da Julia'nın kalbi kabul et diye bağırıyordu. Yine de Heath'in de dediği gibi aşktan başka düşünülmesi gereken şeyler vardı.

"Julia lütfen. Bana ne hissettiğini söyle."

"Şu an çok şaşkınım," diye fısıldadı, zihni ışık hızında hareket ediyordu. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette."

Davetin ilerleyen saatlerinde yemek bitip müzik başladığında ve Hillary ve Eddie açılış dansını yaptıktan sonra Heath Julia'yı cilalı dans pistine çıkardı.

Julia Heath'in kollarının arasına girip ona baktığı anda kalbinin ne dediğini anladı. Onu seviyordu ve geriye kaç yılı kaldığını sadece Tanrı bilebilirdi. On mu? Yirmi mi? Otuz mu? Sayının bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Julia'nın da bu yılları Heath ile geçirmek istediğini bilmesiydi.

Ona bakıp gülümsedi, göz göze geldiler. "Cevabım hazır," diye fısıldadı kulağına.

Heath başını kaldırdı, kaşlarını çatıp umutla cevabını bekledi.

"Seni deli gibi seviyorum Heath Wilson. Deli buradaki anahtar sözcüktü. Ve tıpkı dediğin gibi ben de sensiz bir dakika yaşamak istemiyorum."

"Bu bir evet mi?"

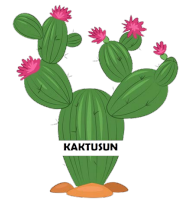
"Kesinlikle."

Ve o anda, kalabalık dans pistinin ortasında Heath elleriyle Julia'nın yüzünü kavradı. Dans etmeyi bırakıp herkesin önünde Julia'yı öptü. Halka açık yerlerde öpüşülmesinden hoşlanmayan adam onu yarınlar yokmuş gibi öptü. Onu geriye doğru yatırarak tutkuyla öptü.

Ayrıldıklarında salonda büyük bir alkış duyuldu.

Julia, hayat bundan daha güzel olmaz diye düşündü.

SONSÖZ

"Anne." Hillary içeri kıpkırmızı bir yüz ve yüksek sesle girdi.

Julia mutfakta incelediği tariften başını kaldırıp baktı. Heath ile evlenmeden önce bu aletlere alışmıştı. Kocası müşterileriyle buluşmaya gitmişti ve döndüğünde yemeğin hazır olmasını istiyordu.

"Aman Tanrım Hill, ne oldu?" diye sordu tarif kitabını kenara koyup.

Kızı kollarını göğsünde kavuşturup derin bir iç çekti. "Blake."

"Cennette şimdiden sorun mu çıktı?" Kızı dokuz aydır evliydi ve Julia'nın gördüğü kadarıyla Blake ve Hillary mutluydu. Gerçekten öyle görünüyorlardı.

"Hayır... Pek değil. Karmaşık bir durum."

"O hâlde seni bu kadar sinirlendiren nedir, anlat bana." Mutfak adasının diğer tarafına geçip salonda kızına katıldı. Julia ve Heath, Hillary ve Blake'in düğününden bir ay kadar sonra evlenmişlerdi. Julia'nın dairesi satışa çıktığı ilk hafta satıldı. Carrie harika bir konsiyerj olduğunu kanıtlamıştı. Julia kurulun daha iyi birini bulacağından şüpheliydi ve görevindeki başarılarından ötürü Carrie'nin maaşına kayda değer zam yapılmıştı. Ayrıca Carrie artık bir nişan yüzüğü taşıyordu. Eric Sevgililer Günü'nde evlenme teklif etmiş ve Carrie de kabul etmişti. Düğün planları yapılıyordu ve kızının bir düzen kurduğunu görmek için can atan Amanda havalara uçuyordu.

"Blake ve babam birlikte golf oynuyorlar."

"Bunu biliyorum." Eddie mükemmel bir kayınpeder olduğunu kanıtlamıştı, Blake'i özellikle de konu golf sahası olduğunda kanatları altına almıştı. İkisi sık sık golf oynuyordu.

"Bugüne kadar bilmediğim onların Michael ve Adam'la birlikte oynadıklarıydı."

Julia gülümsemesini engellemek için elinden geleni yaptı. Bu o ya da Heath için yeni bir haber değildi. Çocukları bir araya getirmek için kasıtlı bir çabaydı. "Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye sordu Julia.

"Anne, Blake ve Michael çok iyi arkadaş olmuşlar."

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sorarken kanepede kızının yanına oturdu, Hillary'nin bu meseleyi nasıl ele alacağını merak ediyordu.

Hillary kollarını birbirine kenetlemiş, kaşları çatık oturuyordu. "Bilmiyorum."

"Heath'in oğullarından nefret etmek bu kadar önemli mi?"

Cevap vermeyince Julia başka bir soru sordu. "Blake'in fikirlerine güveniyorsun ve eğer o Michael'dan hoşlanıyorsa o zaman belli ki onda iyi bir şeyler var."

Hillary omuz silkti. "Belki."

"Biraz yargılayıcı davranıyorsun, değil mi?"

"Anne, anlamıyorsun."

"O zaman anlat."

"Konu sadece Blake ve Michael'ın arkadaş olması değil. Blake, Michael ve kız arkadaşını evimize yemeğe çağırmak istiyor. Bunun ne kadar tuhaf olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Ve? Ne yapacaksın peki?"

Hillary sanki karar verememiş gibi bir kez daha omuz silkti. "Ona düşünmem gerektiğini söyledim."

"Bu iyi bir başlangıç. Bu arada düşünürken unutmaman gereken bir şey var. Michael dördünüzün bir araya gelmesini kabul ettiyse bu onun geçmişi geride bırakmaya hazır olduğunu gösteriyor. Top artık sende."

Hillary yavaşça başını salladı. "Eğer arkadaş olabilirsek Şükran Günü ve Noel daha kolay olur."

Tatilleri iki aile arasında düzenlemek en hafif tabiriyle sorun oluyordu. Çocukların birbiriyle karşılaşmadan gelmeleri için saat ayarlamak ciddi bir çaba gerektiriyordu.

"Evet, öyle olur," dedi Julia ve bir soru daha ekledi. "Marie bu konuda ne diyor?" İkisi hâlâ yakındı ve bu durumun Marie üzerinde bir etkisi olacağı kesindi.

Hillary başını kanepenin arkasına yasladı. "O kabul ediyor. Adam'la alışveriş merkezinde karşılaştığını duymuşsundur. Nişanlısını onunla tanıştırmış. Marie, bunun düşündüğü kadar tuhaf olmadığını söyledi."

Julia'nın bundan haberi vardı. Neler olup bittiğini tam olarak bilmese de ikisi aralarındaki sorunu halletmiş gibiydi. Son direnme noktası Hillary'ydi.

"Kararın ne?" diye sordu Julia. "Michael'ı evine davet edecek misin?"

Hillary doğruldu. "Blake'in istediği buysa."

Hillary bu kararı vermeye çalışırken Julia bir şey söylemedi.

"Michael ve senin aran iyi, değil mi?" diye sordu annesine.

"Evet. Harika biri. Heath'in dairesine taşınmama onun yardım ettiğini biliyorsun."

"Evet duydum," diye mırıldandı Hillary.

"O, senin düşündüğün gibi bir mağara adamı değil Hillary."

Hillary uzun uzun nefes verdi. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum, sorun şu ki onu Blake'in arkadaşı olarak düşünmek zor olacak."

"Biraz zaman ver, belki senin de arkadaşın olur."

Hillary isteksizce kabullendi.

"Üstelik bu anneni ve Heath'i de mutlu eder," diye ekledi Julia.

"Ve babamla Laura'yı da." Julia'ya bakıp gülümsedi. "Tamam, yapacağım. Hoşuma gidecek mi bilmiyorum. Yine de Michael denemeye hazırsa o zaman bunu reddetmem kabalık olur."

"Aferin sana Hillary."

"Nasıl gittiğini haber veririm."

"Bekliyorum."

Bir hafta sonra Hillary annesini bu kez telefonla aradı. "Anne," dedi heyecanla. "Michael ve Claire dün gece yemeğe geldi."

"Sesine bakılırsa iyi geçmiş."

"Kesinlikle. Michael ve ben aramızda olumsuz hiçbir şey yokmuş gibi davrandık. O çok nazikti, ben de."

"Peki işe yaradı mı?"

"Evet. Michael'ın mizah duygusu olduğunu keşfettim, komik olan şu ki Heath'e çok benziyor. Bunu dün geceye kadar fark etmemiştim."

"Claire'den hoşlandın mı?"

"Evet. Harika biri. University Village'daki şu mağazadan bahsetti ve gelecek hafta sonu gidip alışveriş yapmak için sözleştik."

"Bu harika hayatım. Her şeyin yoluna girmesine sevindim."

Telefonu kapamadan önce birkaç dakika daha konuştular.

Konuşmaları bitince Heath II. Dünya Savaşı ile ilgili okuduğu kitabı kenara koydu. "Hillary miydi?"

"Evet."

"Beni de Michael aradı ve Blake ve Hillary ile harika vakit geçirdiklerini söyledi."

"Öyle görünüyor."

Heath gülümsedi. "Her şey yoluna girmiş gibi görünüyor."

Julia aynı fikirdeydi. "Babam her zaman şöyle derdi: *Böylesi daha güzel.*"

Ne kadar haklıydı.

YAZAR HAKKINDA

DEBBIE MACOMBER, *Böylesi Daha Güzel, Rüzgârın Getirdiği, Bir Gün Mutlaka, Bir Hayal Yeter* gibi romanların ve *Gül Limanı Oteli* serilerinin yazarı ve kadın edebiyatının önde gelen isimlerindendir. Romanlarından otuzu *New York Times* çoksatanlar listesinde 1. sıraya yerleşmiş ve *Bay ve Bayan Mucize* dahil olmak üzere Noel ile ilgili romanlarından beşi Hallmark Channel'da film olarak yayınlanmıştır. Hallmark Channel Macomber'ın Sedir Koyu serisine dayanan *Debbie Macomber'ın Sedir Koyu* dizisinin yapımcılığını üstlenmiştir. Macomber aynı zamanda *Debbie Macomber'ın Sofrası* isimli bir yemek kitabı da yazmıştır. Kitapları dünya çapında 200 milyondan fazla basılmıştır.

debbiemacomber.com
Facebook.com/debbiemacomberworld
Twitter: @debbiemacomber
Instagram: @debbiemacomber
Pinterest.com/macomberbooks